

Quỳnh Dao

MỘT GIẤC MƠ XUÂN

Thông tin về ebook

Một Giấc Mơ Xuân

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 29-August-2015

Tổng số 240 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

- Ông Nội ơi, Nội kể con nghe chuyện Công Chúa Lọ Lem đi Nội! Cát Lan đi đến ngồi bên cạnh ông Nội vui cười nói với ông.

- Đã quên, ờ tại sao lại quên? ông Nội của Cát Lan cứ lắm bầm câu hỏi đó.

- Mà cứ bắt nội kể hoài, ổng mất trí rồi mà quên sao? Minh Thái lên tiếng.

- Anh Hai làm gì dữ vậy, em chỉ muốn nói chuyện với Nội, hy vọng một ngày gần đây nội sẽ tỉnh trí lại. Cát Lan giận dữ nói với anh của nàng.

- Mà hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà còn muốn nghe chuyện thần thoại! Minh Thái nhìn vào tivi rồi lại tiếp - Mà hết cái nhớ sao mà kêu ổng nhớ chuyện công chúa hoàng tử của mà.

Cát Lan biết tính anh mình, lúc nào cũng trêu đùa cái tính mộng mơ của nàng nên Lan chẳng màng đến những lời nói ấy. Nàng cười vui vẻ với Minh Thái.

- Anh hãy chờ xem, sau này em sẽ tìm thấy hoàng tử của em cho anh xem.

- Hoàng tử của mà? Muốn có bồ nhà giàu hả? Minh Thái cười đùa với nàng.

- Hoàng tử của em không cần giàu sang, chỉ cần anh ta đang hoàng, thủy chung yêu em, ăn nói cởi mở, nhẹ lời từ tốn...

- Mà đang diễn tả công chúa của tao à? Minh Thái cắt ngang lời của Cát Lan. Chàng cười hi hỏ. Cát Lan cãi lại

- Ma cũng chẳng thèm anh nữa, đừng ở đó mà đợi công chúa. Còn hoàng tử của lòng em thì em nhất định sẽ tìm thấy.

- Mà muốn tìm hoàng tử bị mất nước hả? Tội mình đã nghèo sơ nghèo xác mà mà muốn gánh nợ vào thân nữa sao, trời ơi trời... Nói đến đây Minh Thái lại cười dòn dã làm Cát Lan cũng không nín được cười. Minh Thái đứng dậy đi vào phòng. Cát Lan quay lại nhìn ông Nội và hôn lên vầng trán nhăn nheo của Nội, cười nói:

- Con đi làm nha Nội.

Nàng đứng dậy định đi thì Minh Thái gọi nàng lại.

- Mà đến xem cái này nè, đây mới là hoàng tử thật sự!

Nàng nhìn vào bìa quyển báo Thái cầm trên tay.

- Là ai vậy?

- Tổng Hoài Bảo! Hắn là con ti phú đó nha mà, chưa có vợ, lại đẹp trai. Thái vừa nói vừa cười.

- Có thiệt không! Hắn như vậy mà bảo là hoàng tử của lòng em sao? không bằng một góc nào, tuy coi cũng bô trai lắm.

- Cũng bô trai? mà có biết hắn có bao nhiêu đứa bồ rồi chưa?

- Trời, khi không em biết làm gì? quan hệ đến em à? Em đi làm đây, còn phải ghé chỗ làm của bác Sáu mượn vài cuốn

băng cho công ty.

- Nếu mà mày cua được nó... Minh Thái đùa giỡn với nàng.
- Còn khuya! Cho anh biết nha... Nếu em mà gặp được cái thằng... thằng đó hả, em sẽ nói cho hấn ta biết đừng có ý cái mã đẹp trai rồi đi lừa gạt đàn bà con gái, thật là đàn ông con trai ai cũng sợ khanh cả.
- Mày đừng gom đũa cả nắm chứ.
- Những người giàu sang như hấn...

Cát Lan nhìn vào quyển báo và thầm nghĩ: “những người giàu sang lại đẹp trai như thế này thì rất đáng ghét, họ luôn làm ra vẻ ta đây, vái trời vái phật con sẽ không bao giờ yêu lầm lẫn thứ đó!” nàng bỗng bật cười. Gia đình nghèo như thế này, ai thèm màng đâu mà van xin trời phật cứu khổ cứu nạn.

Gia Đình của Cát Lan hiện giờ chỉ còn lại ông Nội, Anh Hai - Minh Thái, và nàng. Ba Mẹ của nàng đã mất sớm. Để lại nàng và anh hai của nàng sống chung với ông bà nội tại Quảng Bình. Khi gia đình làm ăn thất bại, ông bà của nàng đã dọn đến mảnh đất Hong Kong sinh sống. Ở nơi đây không như Quảng Bình, khi xưa họ có nhà có đất rộng rãi, mà ngày nay họ chỉ muốn được căn trọ nhỏ hẹp ở mãi tận lầu 19, chỗ này lại chẳng có thang máy nên mỗi ngày dẫn xe đạp lên xuống bao nhiêu tầng lầu kia cũng đủ làm cho nàng hao mòn sức khỏe, huống hồ chi ông bà của nàng tuổi lại cao. Ở đây một thời gian không lâu thì bà nội của nàng lại qua đời. Ông Nội thì lại mất trí nhớ vì tuổi đã cao. Ông chỉ ở nhà đi tới đi lui, rồi ngồi xem tivi Minh Thái đi học nhưng không đủ điều kiện nên chẳng vào được đại học, anh đã nhảy ra đi làm cái nghề bán bảo hiểm nhân thọ, nhưng chẳng khi nào tìm được khách

hàng khá giả như người tạ Nàng thì đã đi làm sau khi ra trung học. Cát Lan làm tại một nhà truyền thanh. Nàng chỉ giúp việc dọn dẹp, soạn những băng nhạc mà chủ muốn dùng. Nàng chọn công việc ấy là vì sự yêu thích âm nhạc. Khi xưa còn bé ở Quảng Bình, nàng được Cha Mẹ cho học đàn dương cầm, nhưng từ ngày gia đình bị nạn tai, nàng đã bỏ dở những công trình ấy. Công việc hiện giờ rất nhàn nhưng nàng cũng được trả lương khá cao. Cát Lan có được công việc này là nhờ Bác sáu, bạn cùng xứ sở với ông nội của nàng. Bác sáu quen biết rất nhiều người nên đã giới thiệu nàng.

- Hồn mày lại đi đâu nữa rồi? Minh Thái kí đầu Lan một cái thật đau.

- Ui da! Trả lại quyển báo cho em ngay! Lan dứt lấy quyển báo trong tay Minh Thái, đẩy xe đạp rời khỏi nhà.

Nàng không thềm cãi vã với anh hai làm chi vì hôm nay là một ngày mới tràn đầy hy vọng cho nàng. Người nắm chương trình của đài truyền thanh đã bận chuyện riêng nên phải nghỉ một buổi sáng, và nàng đã được thay vào để interview một cô ca sĩ nổi tiếng của Hong Kong hiện nay. Nếu làm được việc chắc chắn nàng sẽ được tăng chức hoặc tăng lương cũng đỡ khổ. Đẩy xe đạp xuống lầu, nàng đạp thật nhanh xuống phố. Công Ty này thật quá lớn, Bác Sáu làm ở nơi này đã lâu và nay đã được làm bộ trưởng của văn phòng bảo vệ, tuy là một người bảo vệ nhưng bác rất thích âm nhạc vì thế bác Sáu có rất nhiều điệu nhạc thời xa xưa mà hôm nay lại rất được nhiều người yêu thích. Đẩy xe đạp vào thang máy, nàng nhấn nút lên lầu 17. Cát Lan đứng không có gì làm nên lại mang quyển báo ấy ra xem. Nàng nhìn tấm hình ở trang bìa rồi cười. Anh Hai của nàng nhiều lúc cũng nói đùa quá đáng. Tống Hoài Bảo... cái tên nghe cũng hay

hay... Nhưng nhìn là biết ông ta có bộ mặt sở khanh rồi. Bỗng dừng vừa đến lầu ba thì thang máy dừng lại, cửa mở, Cát Lan không thấy ai vào liền nhấn nút “close”. Cửa vừa đóng thì lại nghe tiếng người nói to: “làm ơn giữ cửa lại dùm!”. Nàng không kịp nghĩ suy liền để bàn tay của mình vào chính giữa hai cánh cửa kia, cửa đung vào tay nàng thì mở to Nàng rút tay lại kêu to:

- Ui da, chết tôi rồi!

Cát Lan biết có người chạy nhanh vào. Nhìn thấy Cát Lan đứng nhìn cái tay đau của nàng liền hỏi:

- Cô có sao không? cảm ơn cô đã giữ thang máy lại dùm.

Cát Lan nhìn lên không nói được lời nào, cũng không cử động được. Người đứng trước mặt nàng là Tống Hoài Bảo. Thật là không thể ngờ. Anh ta còn đẹp trai hơn là tấm hình trong tờ báo nữa. Nàng liền nhớ đến quyển báo đang giữ trong tay, ngoài bìa có tấm hình thật to của anh ta... Cát Lan nhanh nhẹn giấu ra phía sau. Rồi lắc đầu không nói gì.

- Cô thật không sao? tôi thấy gương mặt của cô tái xanh, có thể cho tôi xem bàn tay đau của cô, xem có giúp được gì không.

Giọng nói của chàng sao mà ngọt ngào quá. Sự lo lắng kia làm nàng hoảng hốt, cứ nhìn anh ta rồi lại lắc đầu. Hoài Bảo nhìn cô bé trước mặt mà buồn cười. Thật là một cô bé đại khò, tay bị đau mà sợ người ta nhìn thấy cái đau của mình. Cô bé có gương mặt trái soan, đôi mắt to tròn, càng nhìn thì càng thấy cái vẻ ngây thơ của cô bé. Mà cũng thật lạ, vào công ty lớn này mà cô bé cũng dắt theo chiếc xe đạp cũ kỹ kia, gương mặt không chút gì son phấn, quần áo gọn gàng nhưng lại rất

bình thường và thoải mái, rất dễ thương. Cánh cửa lại mở, nhưng cô bé vẫn đứng đó không nói gì

- Có phải là tầng của cô muốn đến không? Hoài Bảo hỏi.

Cát Lan nhìn lên, đúng rồi đã tới nơi sao mà mình còn đứng đó như trời trồng vậy. Nàng vội đẩy xe đạp bước ra và đi nhanh về phía văn phòng của bác Sáu. Khi nàng quay lại thì cánh cửa thang máy đã đóng. Nàng tự tay kí vào đầu mình rồi lẩm bẩm: “Tại sao lại cảm như hén vậy!” rồi nhớ lại cái tay đau của mình, nàng bỗng cười to, từ lúc này đến giờ không thấy đau sao bây giờ lại đau như thế này. Nàng liền đẩy xe đạp vào văn phòng của bác Sáu. Cát Lan mượn đĩa nhạc xong liền đạp xe về chỗ làm. Nàng thật muốn ra khỏi công ty đó càng sớm càng tốt vì lại sợ gặp phải Tổng Hoài Bảo một lần nữa. “không nghĩ tới hén nữa!” Nàng tự nhủ lòng, “đâu có cơ hội gặp người ta nữa đâu mà mộng... Lan ơi Lan, sao ngu quá!”...

Cát Lan ngồi trước bàn chậm rãi sửa soạn cho cuộc nói chuyện hôm nay với nữ ca sĩ Lâm Nhi. Nàng đang lo lắng, không biết người ca sĩ này có chịu trả lời thoải mái cho những câu hỏi mà Cát Lan muốn hỏi hay không. Nàng cứ đọc đi đọc lại những câu hỏi đã viết trên giấy. Tiếng cười nói bên phòng ngoài vọng vào, kể là tiếng gõ cửa. Cát Lan đứng dậy sửa soạn lại quần áo và bước đến mở cửa.

- Chị Lan, đây là cô Lâm Nhi.

Cát Lan nhìn cô gái trước mặt vui vẻ nói.

- Mời cô vào phòng thu thanh. Quay sang anh bạn làm chung Lan khẽ gật đầu - Cảm ơn anh.

Bây giờ trong phòng thu thanh còn lại hai người. Cô ca sĩ Lâm Nhi cứ nhìn Cát Lan mãi làm nàng cảm thấy ái ngại.

- Mời cô ngồi.

Cát Lan lên tiếng để phá tan cái không khí yên lặng. Lâm Nhi ngồi xuống ghế nhưng mắt vẫn nhìn Cát Lan như để hồi tưởng lại một chuyện gì đó. Phòng thu thanh lại chìm trong yên lặng. Với cử chỉ lạnh lùng của cô ca sĩ Lâm Nhi làm Cát Lan run sợ vì đây là lần đầu tiên nàng được giao một nhiệm vụ to lớn thế này. Có bao nhiêu là câu hỏi sao mà nàng không nhớ câu nào cả, nàng tự trách. Bỗng Lâm Nhi lên tiếng.

- Đúng rồi! Chính là mày phải không, Cát Lan?

Cát Lan nhìn Lâm Nhi kinh ngạc.

- Tôi quen biết với chị à?

Đến bây giờ Lâm Nhi mới nở nụ cười vui vẻ.

- Không nhớ tao à? Nhi Nhi... hồi còn ở trung học... mày đàn tao hát..

Bây giờ mới biết. Thì ra là Nhi Nhị Con nhỏ bạn có giọng ca hay nhất trường. Ca thì hay nhưng môn học nào cũng lười nên bài tập của Nhi Nhi đều do Cát Lan giúp đỡ. Khi còn đi học, cả hai cũng có một thời thân nhau như chị em, nhưng không biết gì hoàn cảnh chi của Nhi Nhị Nhi Nhi lại nghỉ học khi vừa xong lớp 11. Từ đó cả hai không còn quan hệ với nhau. Nhi Nhi ngày xưa có cặp kính to che khuất đi đôi mắt đẹp, còn Lâm Nhi ngày nay với chiếc áo đầm thật sang, tóc ngắn, gương mặt thanh, đôi mắt to, cao ngạo.

- Nhi Nhi! Không ngờ chỉ vài năm thôi mà mày thay đổi

nhieu quá. Cát Lan mừng rỡ reo to - Mày đẹp hơn xưa nhiều.

Lâm Nhi nhún vai nói:

- Thì dĩ nhiên rồi. Bây giờ tao đã nổi tiếng! Còn mày sao lại tẻ quá.
- Tao đâu có được nổi tiếng như mày.
- Tao còn nhớ, mày nói khi lên đại học sẽ đi vào con đường nghệ thuật, học âm nhạc kia mà. Sao giờ lại làm ở đây?

Cát Lan đỏ mặt.

- Tao đâu có may mắn như mày. Còn mày thì sao? tuy ca hay nhưng mày thích về kinh doanh kia mà? bây giờ lại là một ca sĩ nổi tiếng tại đất Hong Kong này.

Lâm Nhi lắc đầu:

- Chưa hẳn nổi tiếng lắm. Cái tài đàn piano của mày ra sao rồi?
- Đã bỏ từ lâu rồi. Cát Lan tảng lờ qua chuyện khác. - Bây giờ chúng ta vào đề đi chứ. Hôm nay là tao hỏi mày trả lời chứ không phải mày hỏi tao đâu nhé.

Họ nhìn nhau, rồi cùng cười. Cát Lan mở máy thu và nghiêm trang hỏi:

- Cô Lâm Nhi, hiện giờ khán giả mọi nơi rất ưa chuộng tiếng hát của cô Tất cả về nghệ thuật thì họ đã được biết nên hôm nay cho chúng tôi tò mò tí xíu về đời tư của cô có được không?
- Được chứ! Lâm Nhi vui vẻ trả lời.

- Cô đã có bạn trai chưa?
- Chỉ quen sơ thôi.
- Vậy có nghĩa là đã có?
- Vâng. Nhưng chưa đến thời kỳ quan trọng. Lâm Nhi lại cười.

- Vậy cô có tính đến chuyện hôn nhân chưa?
- Sự nghiệp tôi vẫn còn lênh đênh lắm nên chưa hề nghĩ đến chuyện đó. Nhi còn phải nhờ nơi các khán giả rất nhiều...

Mọi câu hỏi đã được Cát Lan hỏi một cách rất đàng hoàng. Lâm Nhi thở phào nhẹ nhõm.

- Mà cũng giỏi đấy chứ.
- Cảm ơn! nhưng tao không tin là mày chưa có bồ. Cát Lan vui vẻ nói.
- Có một người chạy theo tao cũng khá lâu rồi... Nhưng tao còn đang trong tình trạng suy nghĩ...

- Hấn đẹp trai lắm à?
- Đẹp thì cũng có, nhưng đối với tao chỉ được có một thì quá ít.

Cát Lan tròn mắt.

- Trời! Tao ước mơ chỉ được một mà tới giờ vẫn còn chưa có... Mày có rồi mà còn chê là ít?
- Tao và mày có lúc nào tư tưởng giống nhau đâu.

Cát Lan cười vui vẻ.

- Đúng đó, nhưng không hiểu vì sao tụi mình cũng làm bạn được với nhau.

Lâm Nhi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tao còn nhớ mày đàn dương cầm giỏi lắm phải không?

Cát Lan tảng lờ nhìn ra khung cửa sổ.

- Tao đã bỏ đàn lâu lắm rồi.

- Mày có thể làm cho tao.

Cát Lan ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

- Tao rất cần người chỉ tao đàn. Ca hát được mà không đàn được thì cái tiếng của tao dần dần cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Tại sao mày không đi học đàn?

- Tại vì mọi người đều nghĩ là tao biết đàn. Đi học đàn thì tao đưa theo cho họ xem rồi còn gì. Tao trả lương mày gấp đôi, chịu không?

- Tao rất thích làm ở nơi đây!

- Mày thích đàn, có cơ hội cho mày dợt lại mà không chịu à? Cách này tao có lợi, mày cũng chẳng hại chi.

- Để tao suy nghĩ lại.

- Tao tin mày là người thông minh, nhất định mày sẽ đồng ý.

- Thôi được rồi, thì cũng để từ từ tao nói với chủ của tao đã.

Khi không nói nghỉ là nghỉ được sao mày.

- Ok. Ngày mai mày đến nhà tao nhé. Làm cho tao phải làm cả ngày đó, chiều xuống tao rảnh mới có thể học đàn.

- Không thể được, tuần tới được không?

- Ok.

- Vậy thì tao đến buổi chiều.

- Không được, họ sẽ để ý. Tao sẽ nói là mày giúp việc lật vạt cho tao. Để họ không chú ý về sự có mặt của mày ở nhà tao mỗi ngày. Bạn trai tao cũng không thắc mắc.

- Khi này mày nói là chưa có quan trọng gì...

- Với khán giả thì không được thành thật. Tao nổi tiếng vì nhờ cái sắc đẹp và chưa có chồng. Mày hiểu không?

Cát Lan tự nhiên lại thấy tò mò.

- Vậy bạn trai của mày là ai?

Lâm Nhi nói với vẻ cao ngạo.

- Tổng Hoài Bảo. Con trai lớn của tỉ phú Tổng Hoài Lục! mày nghe qua chưa?

Cát Lan giật mình, nàng nhìn thẳng Lâm Nhi, tim đập mạnh.

- Tao biết là mày sẽ giật mình mà. Hắn đang đeo đuổi tao đó.

- Chúc mừng mày nhé! Cát Lan gượng cười với bạn nhưng nàng nghe như tim mình đau nhói lên.

- Tuần tới mày phải đến làm cho tao nhé. Lâm Nhi nhắc nhở.

Tiền Lâm Nhi ra về, Cát Lan ngồi lại trong phòng thu thanh. Nàng cảm thấy có một nỗi buồn vô cớ. Tại sao khi nghe Tống Hoài Bảo là bạn trai của Nhi Nhi ta lại bàng hoàng như thế. Mới gặp anh ta chỉ một lần thì hắn ta đâu là gì của nàng mà để ý làm chi Họ là một cặp thì đâu có gì là không phải, một cô ca sĩ nổi tiếng, một con nhà tỉ phú, thật xứng với nhau chứ... không nghĩ đến nữa, Cát Lan tự nhủ. “hãy xem cuộc gặp gỡ giữa ta và hắn như là một giấc mơ... ”.

Đạp xe về nhà với nỗi buồn vui lẫn lộn. Nghĩ đến ngày hôm nay cũng thật là kỳ. Nhi Nhi vẫn là người bạn thân của nàng như thuở xưa. Giờ nàng rất cần tiền lo thuốc thang cho nội, nếu như dạy cho Nhi Nhi đàn được, mình cũng có thể được nổi tiếng trong một ngày gần đây. Còn Tống Hoài Bảo thì sao? tại sao đứng trước mặt hắn ta mình lại nhút nhát như thế, nếu làm cho Nhi Nhi có lẽ nàng sẽ gặp Hoài Bảo thường xuyên. Hắn ta là thứ gì chứ, chỉ là một công tử bột ngồi không hưởng tài sản của cha mình. Chẳng xứng là một hoàng tử của lòng nàng bao giờ, vậy nàng phải bỏ cái tên Tống Hoài Bảo qua một bên. Khi không lại ghen với Nhi Nhi, thật là kỳ cục. Có lẽ Nhi Nhi tốt số hơn mình, được nổi danh và bên cạnh được một công tử bột. Cát Lan tự nhủ rồi cười vui vẻ.

- Anh Hai, hôm nay đã xảy ra hai chuyện kỳ khôi! Cát Lan nói vui vẻ.

- Mà định mua bảo hiểm của tao ư? Anh của nàng nói mà chẳng chú ý gì đến nàng.

Cát Lan làm ra vẻ kêu ngạo.

- Em gặp Tống Hoài Bảo!

- Hả? con tỉ phú, thằng Tống Hoài Bảo?

- Phải, chẳng lẽ có Tổng Hoài Bảo thứ hai sao? Cát Lan vui vẻ nói.
- Mà đừng nói xạo với tao. Đi đâu gặp nó?
- Em và hấn ta đi cùng một thang máy...
- Thật?
- Thật!
- Hấn có nói gì không?
- Bạn gái của hấn ta là cô ca sĩ Lâm Nhi!
- Nó nói với mày à? Con nhỏ ca sĩ đó thật đẹp, con nhà giàu thật khéo chọn bạn gái. Còn tao, ma cũng chẳng thèm.
- Còn một tin nữa... tuần tới em sẽ làm thầy dạy đàn cho Lâm Nhi!
- Mày xạo hoài. Con nhỏ đó mà cần mày...
- Tại sao lại không? anh biết Lâm Nhi là ai không? Con bạn Nhi Nhi của em ngày xưa đó.
- Thiệt? cái con nhỏ mang cặp mắt kính to tổ bố đó hả?

Cát Lan cười ha hả.

- Vậy mà bây giờ nó là ca sĩ nổi tiếng còn đang cặp bồ với con nhà giàu nữa chứ. Chuyện đời cũng ngộ thật!

Cát Lan nói thế rồi bỏ đi vào phòng. Nàng còn bao nhiêu công việc phải làm trước khi bắt đầu công việc mới với tràn đầy hy vọng cho đời nàng. Cát Lan mộng mị nhìn ra cửa sổ: “một ngày nào đó mình nhất định sẽ có một tình yêu tuyệt

vời, một tương lai chẳng thua gì Nhi Nhi!”

Cuộc đời của Cát Lan đã được thay đổi kể từ ngày hôm đó.

CHƯƠNG 2

Tổng Hoài Lục ngồi trước bàn chậm rãi nhìn những tờ hợp đồng mà Hoài Bảo vừa đưa cho ông.

- Tại sao con lại không muốn lãnh trách nhiệm này?

Hoài Bảo nói với giọng rất ấm.

- Con nghĩ Hoài Nam rất muốn hoàn thành công việc ấy.

Tổng Hoài Nam là em cùng cha khác mẹ với Tổng Hoài Bảo. Ông Lục nghe nhắc đến Hoài Nam bỗng giận dữ.

- Cái thằng con đó, nó chẳng làm ra tích sự gì cả. Chỉ biết chìa tay xin tiền. Đưa bản hợp đồng này cho nó kể như là bỏ rồi còn gì!

- Ba cứ cho nó một lần cơ hội nữa, biết đâu lần này nó sẽ thành công!

Mắt của ông Tổng Hoài Lục trừng lớn:

- Không được, cái này rất quan trọng. Con nhất định phải hoàn thành cho ta!

Vừa lúc đó, Hoài Nam từ bên ngoài bước vào. Chàng tức giận nhìn ông Lục:

- Ba, tại sao Ba không cho bỏ thêm tiền vào ngân khẩu của con?

- Mày nói cái gì? Tiền mày phung phí cho gái, tao tuy là tỉ phú nhưng cái kiểu xài như mày, rồi đây tao cũng phải chết đói.

Nhìn thấy ông Lục có vẻ giận dữ, Hoài Nam đành hạ giọng nói:

- Con xài tiền cũng vì chuyện của công Ty, chứ nào có lợi cho con!

ông Lục càng giận hơn.

- Mày nói cái gì? Vào vũ trường chơi bời với gái là vì công ty hay sao? mày tưởng tao mù nên không thấy những tội trạng của mày làm?

Hoài Nam nhướn mày nói:

- Tại những người khách hàng của công ty muốn vào, con cũng vì chịu ý họ thôi. Ba muốn mấy hợp đồng được ký nhanh chóng thì...

ông Lục tiếp lời không để cho Hoài Nam nói tiếp.

- Mày còn dám đứng đó nói bừa với tao? Tại sao anh Hai của mày không cần dẫn khách vào vũ trường mà hợp đồng vẫn được hoàn thành? Mày phải theo anh Hai của mày học hỏi!

Hoài Nam đỏ mặt hét:

- Không! Cái gì cũng phải theo anh hay sao? Anh là cái thớ gì mà bảo con theo anh!

ông Lục giận dữ hét:

- Mày im ngay! nếu từ rày về sau mày không theo anh mày

học hỏi thì một xu tao cũng chẳng cho!

Mặt Hoài Nam đổi sắc.

- Ba có mắt mà không trông! Thà chết đói chứ con không theo cái thứ nịnh bợ như nó...

Hoài Nam biết mình lỡ lời nên đã ngừng nói. Ông Lục nghe vậy càng giận hơn. Ông đi đến cạnh Hoài Nam cho Nam một tát tay vào mặt. Ông biết mình vì quá giận nên đã lỡ tay nên ông ngồi xuống ghế, vẻ mặt vẫn còn giận dữ. Nam đứng đó càng tức giận nhiều hơn. Chàng cảm thấy ông Lục không công bằng với con cái. Hoài Bảo làm gì cũng tốt, cũng hay. Còn đối với chàng, ông Lục lúc nào cũng gay gắt, nóng nảy. Càng nghĩ nỗi ganh tị của chàng đối với Hoài Bảo càng sâu hơn.

Bà Lục nghe tiếng quát của ông Lục, liền chạy vào. Nhìn thấy ông Lục đánh con, bà giận dữ hét.

- Chắc nó là con riêng của tôi nên ông đánh mà không một chút đau lòng.

ông Lục nghe nói vậy trừng mắt nhìn vợ:

- Bà cũng chịu nó quá rồi nó hự. Đã hai mươi mấy tuổi đầu mà chẳng làm ra tích sự gì.

Bà Lục cũng lớn tiếng:

- Ông đâu có cho nó cơ hội mà trách nó?

ông Lục không cãi vã với vợ nữa, chỉ lắc đầu im lặng.

Hoài Bảo thấy vậy liền lên tiếng nói giúp cho Ba.

- Dì à, tại Nam nó lỡ lời làm cho Ba giận nên mới xảy ra chuyện. Con nghĩ ba chỉ lỡ tay. Bây giờ đã xong rồi, dì cũng đừng buồn.

Bà Lục trừng mắt với Bảo.

- Cậu là anh của nó mà trông thấy nó bị như vậy, không một lời nói giúp cho em, cậu là thằng anh chẳng có chút lương tâm.

- Con cũng không muốn chuyện này xảy ra...

- Chuyện xong rồi cậu mới lên tiếng giải hòa à? tôi biết cậu muốn nịnh nọt Ba của cậu để tranh dành tất cả tài sản chứ gì!

Bảo nói nhỏ nhẹ nhưng rất lạnh lùng.

- Con không hề nghĩ qua điều đó!

- Cậu còn phải chối? Má của cậu chết quá sớm nên chẳng dạy được cậu... thật khốn nạn.

ông Lục quát to.

- Đủ rồi! Hai mẹ con bà hãy rời khỏi đây ngay!

- Được! Cũng tại lỗi ở tôi, khi xưa để nó ở lại đây! Nó bây giờ lớn rồi muốn tranh dành tất cả.

Giọng nói của bà Lục lạnh tanh không một chút tình cảm. Ông Lục càng giận dữ.

- Tôi nói đủ rồi bà có nghe không?

Hoài Nam nhìn thấy nét mặt giận dữ của Ba, chàng nói với Mẹ:

- Thôi mẹ con mình đi, ở đây coi chừng chúng ta lại bị họa!

Bà Lục tức giận:

- Tại sao tao lại phải bỏ đi Bà quay sang nhìn ông Lục - Ông vì nó mà đuổi tôi? Phải mà, vì nó là con của Thẩm Hiền còn thằng Nam vô phúc là con của tôi!

- Dì à, ý của Ba không phải như vậy đâu. Thôi để con đi ra...

Hoài Bảo đến bây giờ mới lên tiếng. Giọng chàng vẫn ấm làm cho bà Lục càng tức giận hơn.

- Không dám để con trai trưởng của ông Tống Lục vì chúng tôi mà phải bỏ đi. Bà nắm tay Hoài Nam quát lớn. - Chúng ta đi!

Văn phòng của ông Lục lại chìm trong yên lặng. Ông đi rót ly rượu, hớp một miếng rồi lại ngồi yên. Hoài Bảo an ủi Ba.

- Thôi Ba cũng đừng buồn. Tại dì thấy Ba giận dữ với Nam nên mới ra chuyện.

ông Lục lắc đầu.

- Bà càng ngày càng tệ, còn thằng Nam... Nó...

- Ba cũng đừng quá nóng tánh. Nó đã lớn rồi mà Ba bảo nó theo con học hỏi. Dĩ nhiên là nó không chịu vì nó cũng có tự ái chứ.

- Mẹ con nó nói như vậy mà con còn bênh vực cho họ?

- Từ nhỏ con đã không có mẹ, con xem dì như mẹ ruột của mình. Lời mẹ nói trong lúc giận dữ thì không có ý gì đâu. Còn thằng Nam, nó là em của con, tuy không cùng mẹ nhưng

vẫn là máu thịt, con bỏ qua được sao ba lại không cho nó một cơ hội nữa?

ông Lục mệt mỏi thở dài.

- Phải chi mà mẹ mày còn sống... Nghĩ đến chuyện vừa rồi ông Lục tiếp: - Thôi được, con mang mấy bản hợp đồng đó đưa cho thư ký của nó đi. Nếu nó làm chuyện này không xong nữa thì đừng có trách ba!

Hoài Bảo mang những bản hợp đồng ấy đi ra ngoài. Chàng cảm thấy tinh thần mệt mỏi. Hoài Bảo chẳng mê cái gia tài giàu sang này, mà chàng chỉ ở lại vì Ba của mình. Hoài Bảo tự tin với học lực và khả năng của mình, chàng cũng có thể tự dựng lên sự nghiệp một mình. Hoài Bảo nhìn thấy sự đối xử thậm tệ của dì và đứa em dành cho chàng đã từ lâu. Rất nhiều lần chàng định bỏ đi nhưng nghĩ đến người cha già yếu và tình thương ông ta dành cho chàng nên chàng cứ phải chôn chân ở đây mãi. Bảo nghĩ đến Lâm Nhi, chàng vui hẳn lên: - "Phải rồi, dù sao cũng còn có Lâm Nhi chia sẻ vui buồn với mình!"

Bảo nhớ lại lần đầu tiên gặp Lâm Nhi ở vũ trường. Đêm đó vì tinh thần mệt mỏi, Bảo vào vũ trường nghe nhạc và nhảy cho thoải mái. Tiếng hát của Lâm Nhi đã làm chàng không nỡ bỏ đi. Cô gái có giọng hát thật hay. gương mặt sáng, đôi mắt to nhưng thật buồn. Nhìn ánh mắt đó, Bảo thấy được cô gái này không phải là những cô gái tầm thường làm ở vũ trường. Cô bé vẫn còn trẻ mà sao lại làm ở nơi này? Tại sao lại chôn vùi đi cái tài ca hát của cô ta như thế? Hoài Bảo thắc mắc và chàng đã ngồi ở đó đợi đến khi Lâm Nhi hát xong, chàng đến làm quen.

Lâm Nhi đứng nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta nhìn rất

trẻ, khuôn mặt rộng, mắt to, lông mi đầy, mũi thẳng, tạo cho anh ta một dáng dấp cao ngạo. Nàng vẫn nhìn anh ta, nhỏ nhẹ nói:

- Bà chủ nói, ông muốn gặp tôi!

Hoài Bảo chăm chú nhìn Lâm Nhi.

- Thấy cô còn quá trẻ mà lại làm tại nơi này?

Lời nói của Bảo đã làm Lâm Nhi bực bội.

- Sao ông biết là tôi vẫn còn trẻ, nhưng chuyện tại sao làm ở nơi này thì không mắc mớ gì tới ông cả!

Giọng nói của Bảo vang lên.

- Cô chỉ đến đây hát hay là làm...

Lâm Nhi lớn tiếng cắt ngang câu nói của Bảo.

- Ông đừng ý có chút đỉnh tiền là có thể ăn nói bừa bãi với chúng tôi như thế!

Nghe giọng nói bực bội của Lâm Nhi, Bảo cười vui vẻ.

- Tôi rất thích giọng hát của cô, nếu mang tài năng này mà làm tại nơi đây thì quá tiếc!

Lâm Nhi cười nhạt nhẽo.

- Có tài năng đến đâu nếu không có tiền thì cũng chẳng làm nên chuyện gì, các ông là chủ cả con nhà giàu thì nào biết cái túng hệt của kẻ khác!

Bảo nói với giọng khó chịu.

- Tôi muốn gặp cô vì giọng hát của cô mà thôi, không có ý gì khác, sao lại vội bức mình như thế?

Lâm Nhi hạ giọng nói:

- Cám ơn ông, Tôi chỉ đến đây hát để kiếm tiền mà thôi!

Bảo vui cười nói:

- Tôi đã đoán là như vậy! Cô tên là chi?

Lâm Nhi chau mày:

- Ông hỏi tên tôi để làm gì?

Bảo do dự một chút rồi nói:

- Tôi có thể giúp cho cô nổi tiếng.

Lâm Nhi lại cười.

- Ông định của gái kiêu này sao?

Bảo lắc đầu.

- Tôi muốn của cô khi nào? vì giọng hát của cô rất hay, tôi chấp nhận cô còn rất trẻ, chỉ hai mươi mấy là cùng, nhưng không đẹp lắm...

Lâm Nhi trừng mắt

- Ông tên là gì?

- Tống Hoài Bảo! Chàng nói với một vẻ thật tự nhiên

- Họ Tống à? ông có bà con gì với ông Tống tỉ phú sao? Lâm Nhi ngạc nhiên hỏi.

Bảo nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của cô gái bỗng cười to.

- Có thể nói là như vậy... Nào tên cô là gì?

- Tôi tên là Lâm Nhi Nhi... không phải vì ông có bà con với tí phú tôi mới nói tên họ đâu nhé! Chỉ vì tôi cảm thấy thích cái thẳng thẳng của anh!

Bảo lại cười to, khi nãy thì cô bé gọi bằng ông, bây giờ gọi bằng anh... làm con người mà không có tiền thì cái chi cũng thiếu, nghĩ thế chàng lại cười to hơn, Lâm Nhi đứng đó cảm thấy bị xúc phạm nên nàng bỏ đi.

Bảo chặn ngang, đôi mắt có vẻ hối hận vì hành động ban nãy.

- Cô Nhi bỏ qua nhé? Lâm Nhi Nhi... Nghe qua rất dễ thương, nhưng với thế giới văn nghệ thì không hay lắm, hay là gọi "Lâm Nhi" được không?

Lâm Nhi trở mắt nhìn Bảo

- Anh thật muốn giúp đỡ tôi sao?

- Nếu không tôi nói chuyện với cô từ nãy giờ để làm gì? Bảo lại cười

Lâm Nhi suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu thật là vậy thì cảm ơn anh nhiều nhé, nhưng anh muốn giúp tôi bằng cách nào?

Bảo trả lời thẳng thẳng.

- Có thể nói là gia đình tôi có đầu tư vào cái ngành văn nghệ! Tôi muốn giúp cô vì có lẽ chúng ta có duyên phận, nào Lâm Nhi nghĩ sao?

Lâm Nhi cười vui vẻ, và từ ngày hôm đó Bảo và Lâm Nhi đã trở thành đôi bạn thân! Chàng đã giúp Lâm Nhi trở thành một cô ca sĩ mới nổi tiếng tại Hong Kong, Lâm Nhi đạt được mơ ước của mình, và Lâm Nhi đã giúp cho chàng tìm ở nơi nàng một tình cảm tươi trẻ! Mỗi khi chàng gặp chuyện buồn thì có thể tìm đến nàng giải tỏa tâm sự, vậy có phải là tình yêu hay không, chàng cũng chẳng màng nghĩ đến.

oOo

Cát Lan sửa soạn đi về. Nàng đã làm cho Lâm Nhi hai tuần nay, lúc mới vào làm thì Lâm Nhi cũng hơi siêng năng học đàn, nhưng chỉ một tuần lễ là cô ta đã chán không thích học nữa! Cát Lan thấy vậy muốn xin nghỉ việc thì Lâm Nhi lại cản:

- “Tao chỉ muốn học sơ sơ thôi, bây giờ không cần nữa, nhưng mày có thể ở lại đây giúp việc cho tao!”.

Cát Lan đã từ chối nhưng Lâm Nhi nài nỉ.

- “Mày xem, nếu làm cho tao mày sẽ có cơ hội tiến thân, tài đàn của mày một ngày nào đó sẽ được người ta khai thác... Ok, tao năn nỉ mày mà, con nhỏ giúp việc cho tao đã nghỉ, tao rất cần người phụ tá, là bạn bè giúp tao lần này đi, khi nào tìm ra người khác hợp ý để mượn thì mày nghỉ cũng chẳng muộn!”.

Lời nói của Lâm Nhi nghe cũng chí lý, và nàng vẫn cần tiền, xin trở về làm nơi cũ biết người ta có nhận lại nàng không? nhưng nàng không thích làm cho Nhi Nhi lắm vì cái tính nóng nảy của cô ta! khi xưa là đôi bạn thân, nhưng càng gặp mặt nhau thường thì nàng cảm thấy tính tình của nàng và của Nhi Nhi thật khác xa! Nhi Nhi bây giờ có vẻ quá cao ngạo nên

cũng có lúc đã mang đến cho nàng nhiều tự ái! Cát Lan nghĩ:
 - “Có lẽ là như vậy, ai giàu rồi cũng có thái độ như thế, hơi đầu mà trách họ làm chi, nếu làm cho Nhi Nhi vừa giúp đỡ cho Nhi Nhi trong thời gian ngắn vừa đi tìm việc làm mới, vậy cũng chẳng mất mát điều gì!” nên cuối cùng Cát Lan đã đồng ý ở lại giúp việc cho Lâm Nhi!

Lâm Nhi ở trong phòng ngủ nói vọng ra:

- Mây gom những đồng đồ dơ này lại cho tao! Trên đường về mây ghé bỏ ở tiệm giặt ủi cho tao!

Cát Lan giận dữ với giọng nói ra lệnh của Lâm Nhi

- Tao chỉ hứa ở lại giúp việc sơ sơ cho mây chứ không phải làm con ở của mây đâu!

Nghe thấy giọng nói giận dữ của Cát Lan, Lâm Nhi liền nhỏ giọng:

- Ok, làm ơn dùm đi mà! Ngoài mây ra, đâu ai chịu làm cho tao

- Tại cái giọng nói ra lệnh của mây mà người làm chán ghét đó! Cát Lan thẳng thắn nói với bạn.

Lâm Nhi liền nhỏ giọng:

- Ok, tao biết, chừng nào mây về nhớ đồng đồ của tao... tao nhớ rồi không được quyền ra lệnh với mây...

Bỗng nghe tiếng chuông cửa, Lâm Nhi lại nói như ra lệnh:

- Đi mở cửa xem ai đó!

Cát Lan chỉ biết lắc đầu, không nói gì cả. Nàng đến mở cửa

xem là ai. Cát Lan bỗng dưng thấy bối rối, nàng lại tự trách -
“Tại sao ta lại phải bối rối trước mặt hắn ta”

Hoài Bảo chợt nhận ra ngay cô bé kỳ lạ mà chàng đã gặp gỡ trong thang máy! Không đợi cô bé mời vào, chàng đi thẳng vào nhà, nụ cười vẫn ở trên môi.

- Cô bé giúp việc cho Lâm Nhi à?

Cát Lan cố tìm lời để nói, nhưng lại không nói được lời nào. Nàng khẽ gật đầu.

Hoài Bảo lại hỏi:

- Cô bé tên gì?

Cát Lan cố gắng lắm mới nói được tên mình

- Hoàng Cát Lan.. giọng nói rất nhỏ, Bảo thật tình không nghe rõ.

Bảo hỏi thêm lần nữa:

- Hoàng Cát... Cát gì?

- Cát Lan... Nàng nói lí nhí.

Bảo vẫn không nghe rõ, chàng đành cười vui vẻ nói đùa.

- Cô không nói rõ, tôi sẽ gọi cô là... Cát Bụi đó!

Cát Lan tức giận với lời trêu ghẹo đó! Hắn là cái thứ gì mà dám nghĩ nàng là cát bụi chứ! Nhìn vẻ bực bội của Cát Lan, Bảo lại cười.

- Cô thật hà tiện lời nói với tôi! Tôi biết cô bé đang giận mà cũng không muốn cãi lại? tôi không hề dám cho cô bé là một

hạt cát bụi đầu... thôi từ rày về sao tôi gọi cô là Tiểu Cát được không?

Cát Lan muốn chửi cho anh ta một trận mà cổ họng vẫn không nói lên được lời nào, cuối cùng nàng chỉ lắc đầu. Lâm Nhi nghe có tiếng người, nàng đi vào phòng khách thì thấy Hoài Bảo đang nói chuyện với Cát Lan, nàng liền đi đến ôm eo ếch của Bảo vui cười nói

- Anh đến bao giờ vậy? sao không vào phòng tìm em?

Bảo vui vẻ nhìn Cát Lan nói:

- Anh đang trò chuyện với cô Tiểu Cát!

Lâm Nhi nhìn nét mặt đỏ hồng của Cát Lan, Nhi bỗng thấy ghen ghen, nàng nói:

- Mày nói đến giờ về rồi mà, đừng quên đóng quần áo của tao nhé, thôi đi đi!

Cát Lan thấy bối rối trước nụ cười của Bảo và trước lời ra lệnh của Lâm Nhi. Nàng không nói lời nào, đi đến xách túi quần áo rồi vội vã bước ra khỏi nhà của Lâm Nhi! ở bên ngoài nàng còn nghe được tiếng cười vắng vắng của Lâm Nhi, nàng tự nhủ lòng: "Ta nhất định phải cố đi tìm việc làm mới... Tên của mày mà mày cũng không dám nói... Lan ơi là Lan.. tại sao ta lại cảm thấy run sợ trước ánh mắt của hắn như thế? "

Đó là lần thứ nhì Cát Lan gặp Hoài Bảo.

CHƯƠNG 3

Cát Lan ra ngoài hành lang đứng nhìn sao trời. Bà Nội của Cát Lan lúc còn sống đêm đêm thường bắc ghế ra ngoài hành lang ngồi ngắm sao trời. Vừa nhìn sao trời, bà nội vừa nói với nàng: “Ngôi sao sáng nhất là ngôi sao của con đó Cát Lan”. Thật ư? nếu là một ngôi sao sáng nhất thì tại sao cuộc đời của nàng tại tối tăm như thế này? Đã hai tháng nay, nàng cố đi tìm công việc mới thích hợp với nàng hơn, nhưng tìm mãi đến nay vẫn là con số không. Cát Lan làm cho Lâm Nhi, nhưng càng gần gũi thì Lan càng có thêm nhiều tự ái, không chỉ vì những lời nặng nhẹ của Lâm Nhi mà cả cái hạnh phúc của Lâm Nhi cũng làm cho nàng thấy tủi thân. Nàng cũng chẳng hiểu tại sao mỗi khi gặp Hoài Bảo là nàng rối lên, trái tim không ngừng đập mà lại đập thật mạnh cơ.

Dạo này Hoài Bảo rất thường xuyên đến với Lâm Nhi, mỗi khi nhìn thấy họ Ôm nhau tình tứ thì trái tim của nàng nàng đập hỗn loạn cả lên. Mãi đến hôm nay mà nàng vẫn không thể nói được một lời nào với Hoài Bảo. Anh chàng có đôi mắt thật bén nên nàng có cảm tưởng như chàng đã nhìn thấy tất cả những gì chất chứa tận trong trái tim của nàng, và có lẽ vì thế mà cổ họng của nàng không thể thốt ra thành tiếng. Ngày qua ngày Cát Lan đã có nhiều thiện cảm với Hoài Bảo. Lúc xưa nàng vẫn cho rằng các bọn đàn ông giàu sang, ai cũng giống như nhau. Nhưng không, anh Hoài Bảo của Lâm Nhi lại rất giản dị và thật lãng mạn nhưng rất mực đàng hoàng. Mỗi khi Hoài Bảo đến nhà Lâm Nhi, anh chàng đều có một

đóa hoa hồng nhưng đỏ thắm tặng cho người yêu kèm theo một câu nói thật tình tứ “I love you!”. Chàng nói với Lâm Nhi chứ nào có nói với nàng đâu mà tay của nàng cứ để lên ngực như thể muốn nắm chặt con tim vì sợ nó sẽ rơi vào tay của chàng.

Mà Hoài Bảo cũng rất kỳ khôi, đã biết nàng không thể nói được gì mà anh chàng cứ theo trêu nàng mãi. Nàng cố tránh né, nhưng anh ta vẫn không buông tha cho nàng. Mỗi lần gặp là anh ta tìm chuyện để hỏi, để nói với Cát Lan. Nàng chỉ thể gật đầu chứ không nói được lời nào và anh ta lại dùng chín chữ như vầy “Tiểu Cát thật hà tiện lời nói với tôi” rồi lại cười vui vẻ. Giọng nói của Hoài Bảo sao mà ấm quá vì thế nàng đã thích cái tên “Tiểu Cát” mà chàng đã đặt cho nàng rồi. Cát Lan cố gắng bình tĩnh để có thể trò chuyện với chàng một cách tự nhiên hơn, nhưng chẳng lúc nào nàng có thể nói ra thành tiếng và nàng lại tự trách mình sao ngu quá.

Cũng như hồi chiều hôm nay Cát Lan đứng tựa vách tường lên nghe tiếng kèn của Hoài Bảo. Anh ta thổi kèn thật hay, điệu nhạc luôn làm cho hồn nàng lâng lâng đi vào mơ ước. Còn Lâm Nhi thì đang ở trong phòng ngủ mân mê những chiếc áo mới của cô tạ Cát Lan thật không hiểu, có một người bạn trai tuyệt vời như thế mà sao Nhi Nhi không thương quý. Nếu là nàng, nàng sẽ ngồi cạnh bên chàng, tựa người vào vai chàng, lắng nghe từng điệu nhạc, mộng tưởng xa vời...

- Tiểu Cát! Tiếng gọi của Hoài Bảo làm nàng giật mình.

- Cô thích nghe tiếng kèn của tôi à? Hoài Bảo vui vẻ hỏi.

Đôi mắt của Cát Lan mở to nhìn thẳng vào mặt chàng, Cát Lan không ngờ gương mặt ấy lại gần sát vào mặt của nàng như thế làm cho đôi má của nàng bỗng dựng ửng hồng lên vì

thẹn thùng.

- Bây giờ cô không thể nào trốn tôi được nhé! Hoài Bảo vui vẻ nói đùa.

Cát Lan không dám nhúc nhích cũng không dám nói lời nào. Nàng chỉ đứng lặng thính nơi ấy và lắc đầu. Hoài Bảo lại cười.

- Sao mà cứ lắc đầu với tôi mãi vậy? Bảo ngưng một chút rồi tiếp - Tôi còn nhớ rất rõ từ lúc trong thang máy đến bây giờ, không khi nào nghe cô nói chuyện...

Đôi má của Cát Lan càng ửng hồng thêm ra vì nàng không ngờ chàng vẫn nhớ cái ngày đầu tiên họ gặp gỡ, nhưng anh ta nhớ để làm gì? Mặc cở thật, nàng nhủ thầm. Hoài Bảo nhìn thấy càng trêu nàng:

- Tôi biết là cô biết nói vì thường nghe cô nói chuyện với chiếc xe đạp của cô mà...

Đôi mắt của Cát Lan mở thật to nhìn chàng, gương mặt của nàng bây giờ đỏ tươi, nàng muốn hét to "Tại sao anh dám nghe lén tôi?" nhưng cổ họng không thốt ra được lời nào. Hoài Bảo nhìn cử chỉ của Cát Lan, anh chàng không nín được cười.

- Tôi không theo dõi tò mò nghe lén đâu nhé, vô tình thôi... Chàng lại cười rồi tiếp - Giận như thế mà Tiểu Cát vẫn hà tiện lời nói với tôi! không thích làm bạn bè với tôi sao?

Cát Lan liền xích qua một bên để không quá gần Hoài Bảo, nàng không nói gì chỉ im lặng lắc đầu. Hoài Bảo không bỏ qua, với nụ cười ngọt ngào, giọng thật ấm, nói:

- Tiểu Cát làm cho Lâm Nhi, bảo đảm chúng ta sẽ gặp nhau thường, vậy thì làm bạn bè với nhau nhé?

Cát Lan chỉ có thể gật đầu. Hoài Bảo vẫn nụ cười ngọt ngào, nói:

- Nếu là bạn bè vậy Tiểu Cát nói một tiếng đi!

- Tôi...

Ngay lúc đó thì Lâm Nhi từ trong phòng bước ra, nhìn Hoài Bảo rồi lại nhìn Cát Lan.

- Hai người đang nói gì đó?

Hoài Bảo cười to:

- Thật ra là anh nói chứ Tiểu Cát không nói gì cả.

Lâm Nhi không thích Hoài Bảo trò chuyện với Cát Lan. Nàng cảm thấy Lan có thể là mối đe dọa lớn cho nàng, nên mỗi khi nhìn thấy họ vui vẻ trò chuyện là nàng tìm cách cho Cát Lan đi về. Nhìn Cát Lan, Lâm Nhi vui vẻ nói:

- Mà nói có chuyện muốn về sớm mà, tao cho mày nghỉ sớm hôm nay đó!

Cát Lan nhìn ánh mắt của Lâm Nhi, nàng biết là Nhi muốn đuổi khéo mình nên liền gật đầu rồi bỏ đi thật nhanh. Nàng bước ra cửa vẫn còn nghe tiếng Hoài Bảo nói: “Chào cô bé Tiểu Cát nhé!”

Về đến nhà, lòng nàng cứ mãi băng khuâng. Những lời nói êm ấm đó, những nụ cười ngọt lịm đó đã vào tận trong trái tim nàng. Tại sao lúc ấy không nói được lời nào? một câu như “Tôi rất hân hạnh làm bạn của anh, hay tôi thích anh nhiều

lắm cơ... “á, tại sao không thể nói lời nào vậy!”, “Yêu một mình”, “yêu đơn phương”, nên giờ chỉ một mình đứng ngắm sao trời mà trách số phận rồi lại mộng tưởng xa vời...

- Lan, mày đừng đó mơ cái gì nữa?

Tiếng nói của Minh Thái làm Cát Lan trở về với hiện tại, nàng cười và trở giọng trẻ thơ nói:

- Em đang mơ tới hoàng tử của mình, anh làm cái giấc mơ của em nó chạy tán loạn rồi kìa!

- Tao biết hoàng tử của mày là ai rồi! Minh Thái cười to.

- Sao anh biết? Là ai nói nghe coi.

- Có phải là thằng tí phú Tống Hoài Bảo không?

- á, anh dám chọc quê em?

Minh Thái cười vui vẻ và lại trêu em gái của mình.

- Từ lúc nghe mày kể về nó tao đã nghi ngờ, thôi đi mày ơi, có con ghê đẹp như con ca sĩ Lâm Nhi thì ai mà để ý tới mặt mày!

- Anh ta đâu phải là hoàng tử của em! Cát Lan giận dữ nói.

- Chưa đánh mà đã khai, thôi đừng làm dữ với tao, bỏ giấc mộng qua một bên đi cô bé.

- Em đâu có mơ ước gì đâu! không thềm nói với anh nữa, em vào với nội.

Nói thế nàng bỏ vào trong như thể tránh né những lời nói chân thật của anh mình. Anh hai nói rất đúng, đang cặp bồ với một cô ca sĩ nổi tiếng thì ai mà để mắt đến cô bé lọ lem

như nàng, chỉ có thể xảy ra trong chuyện cổ tích mà thôi...

o0o

Tổng Hoài Bảo ngồi trong phòng làm việc mà đầu óc cứ ở nơi đâu. Chàng nghĩ đến Lâm Nhi rồi lại nghĩ về “Tiểu Cát”. Dạo này chàng cảm thấy Lâm Nhi có vẻ xa cách với chàng. Lâm Nhi cứ bận rộn với công việc nên không cho chàng thời gian như xưa, nàng ra vẻ như không màng đến sự vui buồn của chàng. Chàng cảm thấy hơi chán nhưng không hiểu sao cứ thường xuyên lui tới chỗ của Lâm Nhi, có phải vì cô bé lười nói, Tiểu Cát, hay không? Hoài Bảo lại cười. Mãi đến bây giờ mà cô bé vẫn không nói rõ tên mình là gì. Chàng có hỏi Lâm Nhi, thì Nhi lại nói với chàng: “Em muốn giúp đỡ nó nên mang nó về làm cho em, hay cho nó là một hạt cát nhỏ thì anh gọi vậy cũng chẳng gì lạ!” rồi Lâm Nhi đổi sang câu chuyện khác. Chàng biết được, con gái thường hay ghen hờn nên không hỏi về “Tiểu Cát” nữa. Vì cô bé Tiểu Cát này thật kỳ lạ nên chàng mới chú ý đến. Mỗi lần trông thấy chàng là cố tình tránh né, chẳng lẽ sợ chàng ư? Tuy chưa được nghe cô bé nói một lời nào nhưng gương mặt ngây thơ, mái tóc dài, đôi mắt lúc nào cũng suy tư mơ mộng, đủ để lôi cuốn những người đứng cạnh bên. Có lần chàng đã vô tình nghe “Tiểu Cát” đứng nói chuyện với chiếc xe đạp cũ kỹ của nàng, mà chàng không thể nín cười. Tại sao đi tới nơi nào cô bé cũng dùng chiếc xe đạp ấy? Hoài Bảo đã cố tình làm quen nhưng Tiểu Cát vẫn không màng đến sự có mặt của chàng. Chàng cảm thấy khó chịu trong lòng và rất hối hận. Có thể vì chàng đã bỏ nhiều thời gian để tìm hiểu cô bé Tiểu Cát nên không chú ý đến Lâm Nhi, vì thế mà Lâm Nhi hay dỗi hờn, và chàng lại nghĩ rằng Lâm Nhi thay đổi. Thật sự chàng mới là người đổi thay.

Hoài Bảo nhất định sẽ tìm cách đền bù cho Lâm Nhi, chàng sẽ cố gắng không chú tâm vào những có gái khác và phải dành trọn tình cảm cho Lâm Nhi Bảo quyết định không nghĩ đến “Tiểu Cát” nữa, nhưng không biết rồi chàng có làm được không? Hoài Bảo bật cười to, một cô bé chưa từng trò chuyện với ta mà tại sao cứ nghĩ đến mãi thế kia.

Nghe tiếng gõ cửa, Bảo liền lên tiếng:

- Mời vào!

Hoài Nam bước vào với vẻ mặt thật khó coi.

- Tờ hợp đồng đã ký xong, anh còn muốn gì nữa không?

Hoài Bảo biết rằng Nam không thích nói chuyện với mình. Từ nhỏ Nam đã xa cách chàng, có thể vì Ba lúc nào cũng khen Hoài Bảo, còn Hoài Nam thì cứ mãi bị la rầy, nên Hoài Nam không muốn gần gũi Hoài Bảo. Hoài Nam lúc nào cũng muốn tranh tài với Hoài Bảo, và lúc nào Bảo cũng nhường cho em nhưng không hiểu sao Nam vẫn không ưa thích Bảo. Gia đình của Hoài Bảo tuy giàu có nhưng rất nghèo nàn tình thương. Tuy chàng được Ba thương nhiều, nhưng Ba của chàng luôn bận việc ở công ty, không lúc nào có thời gian với con cái. Dì ghê của chàng thì cứ luôn lo sợ tài sản của cha rồi sẽ thuộc về tay chàng nên không bao giờ bà ta tỏ ra lo lắng cho chàng, bà ta luôn dành dặt quyền lợi cho Hoài Nam. Hoài Bảo luôn cảm thấy cô đơn, tiền bạc thì dư dả nhưng trong lòng chàng luôn cảm thấy thiếu thốn. Vì thế chàng muốn dùng đủ mọi cách để lôi kéo tình cảm anh em gần gũi lại với chàng.

- Nam à, ngồi đi, anh có chút chuyện muốn nói với em.

Nam bực bội hỏi.

Anh còn muốn gì nữa?

Giọng của Bảo thật ấm.

- Thì em cứ ngồi xuống đi, rồi anh em ta từ từ nói chuyện, đã lâu rồi chúng ta không có dịp nói chuyện với nhau.

Hoài Nam nhún vai.

- Có gì lạ đâu?

Hoài Bảo vẫn bình thản nói:

- Chúng ta là anh em chứ không phải kẻ thù...

Hoài Nam nóng nảy nói:

- Không phải là kẻ thù thì tại sao cái gì anh cũng muốn cướp của tôi?

Hoài Bảo ngơ ngác hỏi.

- Anh cướp gì của em? Mà hồi nào?

Nam nói nhanh.

- Cái gia tài này, cả cô ca sĩ Lâm Nhi!

Hoài Bảo nhíu mày:

- Anh không khi nào nghĩ đến chuyện cướp đoạt gia tài này, và lại ba vẫn còn sống mà chúng ta nói đến chia gia tài nghĩa là sao? còn Lâm Nhi, nếu em yêu thích cô ta tại sao đến bây giờ mới nói...

Hoài Nam chua chát nói:

- Anh đừng là ra về quân tử, còn con nhỏ ca sĩ đó...
- Nam, chúng ta nên bỏ qua những chuyện không vui, dù sao mình vẫn là anh em...

Hoài Nam đứng dậy, cộc lốc nói:

- Rồi một ngày nào đó anh sẽ thấy, những gì anh có ngày hôm nay... tất cả rồi sẽ thuộc về tôi, cả cái con nhỏ ca sĩ Lâm Nhi của anh!

Hoài Nam cười to rồi bước ra ngoài. Bảo ngồi nhìn theo và cảm thấy chán nản. Chàng muốn đến nhà của Lâm Nhi ngay. Chàng hy vọng gặp được Lâm Nhi và cả cô bé Tiểu Cát. Bảo đi ra dặn dò cô thư ký vài câu rồi bảo tài xế lái xe đưa chàng đến nhà của Lâm Nhi.

o0o

Cát Lan vừa tới nhà của Lâm Nhi, đưa tay lên bấm chuông, Cát Lan nghe thấy tiếng cười dòn từ trong vọng ra. Nàng nhú này không hiểu, mới sáng sớm mà Lâm Nhi đã có bạn đến chơi rồi sao? Thường thì Lâm Nhi thức dậy rất trễ nên không khi nào cô ta muốn tiếp khách ban sớm. Cát Lan biết tiếng cười nói đó không phải là của Hoài Bảo vì nàng vừa gặp Hoài Bảo ở dưới lầu, chàng đang lui hui nói chuyện với người bán hoa. Vậy tiếng nói cười kia là của ai? Cát Lan mở chiếc bóp nhỏ ra lấy chìa khóa cửa, chìa khóa của Lâm Nhi đã đưa cho nàng khi nàng mới vào làm việc, Lan chưa bao giờ dùng đến vì Lan sợ nếu có chuyện gì không may, phần lỗi sẽ về nàng.

Bước vào nhà của Lâm Nhi, Cát Lan đưa mắt nhìn quanh, tiếng cười nói rõ là từ trong phòng ngủ vọng ra, làm nàng

giật mình. Nhi Nhi phản bội Hoài Bảo ư? Nàng tự hỏi. Khi Cát Lan nhìn xuống sàn nhà thì nàng thấy được chiếc giầy của người đàn ông nằm trơ ra đó, kế tiếp là chiếc áo, cái quần, có cả áo ngủ của Nhi Nhi Cát Lan chau mày, thế này là thế nào?

Cát Lan gọi to:

- Nhi Nhi, mày có ở trong phòng không?

Lâm Nhi nghe tiếng gọi của Cát Lan, Nhi vội vàng nói:

- Mày không được vào đây, tao ra ngay!

Cát Lan gom hết những món đồ ấy lại một chỗ. Lâm Nhi từng trong phòng bước ra, thân nàng được bao bằng chiếc khăn tắm nhỏ. Cát Lan tròn mắt nhìn Lâm Nhi, hỏi:

- Mày đang làm gì đó?

Lâm Nhi chưa kịp trả lời thì từ trong phòng ngủ của nàng, bước ra một người thanh niên trẻ đẹp, anh ta hỏi:

- Lâm Nhi, chừng nào em mới trở vào phòng?

Cát Lan đứng đấy mà cảm thấy giận Lâm Nhi vô cùng. Lâm Nhi nhìn Cát Lan ngập ngừng, quay sang chàng trai đó, nàng nói:

- Anh trở vào phòng đi!

Cát Lan bỗng giận dữ nói:

- Mày có biết Hoài Bảo đang ở dưới lầu hay không?

Lâm Nhi hoảng hồn:

- Thật à? Chết rồi! anh Nhân, mau tìm chỗ trốn!

Anh chàng tên Nhân đó vội vàng gom quần áo của mình đi thẳng vào phòng. Lâm Nhi vội vàng nhặt lên chiếc áo ngủ, liền mặc vào và nói với Lan

- Mày phải tìm cách giúp cho tao!

Cát Lan giận dữ.

- Tại sao tao phải giúp mày? tao không ngờ mày làm chuyện như thế này!

- Mày đừng quên, mày đang làm việc cho tao.

Lan lắc đầu.

- Tao có thể nghỉ việc bất cứ lúc nào!

Lâm Nhi vẫn giọng ra lệnh, nói:

- Nhưng bây giờ mày là người làm của tao! ngồi xuống đó và bắt đầu đàn, nhanh lên!

- Tao...

Cả hai nghe tiếng chuông cửa, Lâm Nhi vội vàng đẩy Cát Lan ngồi cạnh chiếc đàn dương cầm, nài nỉ:

- Mày làm ơn giúp tao lần này đi! đàn nốt tằm bậy gì cũng được, nhưng phải cho tiếng đàn thật to! Quay vào Phòng, Lâm Nhi la lớn - Nhân, xong chưa?

Chàng Nhân vội vàng đi ra, đứng đó chẳng biết làm gì. Lâm Nhi dục.

- Lan, bắt đầu đàn đi chó! Còn anh, anh hãy đến làm bộ sửa

lại tivi cho tôi.

Tiếng chuông cửa lại reo lên. Cát Lan bắt đầu đàn, còn anh chàng Nhân thì lui hui với cái truyền hình. Lâm Nhi bước ra mở cửa. Hoài Bảo nhúu may nhìn Lâm Nhi, nói:

- Tại sao để anh chờ lâu như thế?

Lâm Nhi trong chiếc áo ngủ, ôm lấy Bảo và tươi cười nói:

- Em còn đương ngủ mà, có lẽ tiếng đàn đã choán đi tiếng chuông cửa.

Hoài Bảo cũng đã nghe tiếng đàn, chàng nhìn về phía chiếc đàn dương cầm, thấy Tiểu Cát vẫn còn đang chăm chú đàn và chẳng chú ý gì đến sự có mặt của chàng. Bảo cười vui vẻ, hôn nhẹ lên môi Lâm Nhi và trao cho nàng cành hoa hồng, nói:

- Bà bán hoa ở dưới lầu của em thật kèo nèo, làm anh mất cả mười mấy phút không được gặp em!

Lâm Nhi cầm cành hoa, quay sang anh chàng tên Nhân, hỏi:

- Anh đã sửa tivi xong chưa?

Nhân liền gật đầu. Vì Bảo đang chú ý đến tiếng đàn của Cát Lan nên không để ý đến người khác cũng đang có mặt trong nhà, mãi đến khi nghe Lâm Nhi hỏi thế, chàng mới nhìn về phía tivi, hỏi:

- Ai vậy em?

Lâm Nhi liền trả lời:

- Tivi bị hư nên hãng truyền hình cho người đến sửa.

Hoài Bảo cũng tin là như vậy nên chỉ “à” một tiếng rồi thôi. Anh chàng Nhân đó vội vàng đứng dậy xin phép ra về.

Lâm Nhi tình tứ nhìn Bảo, nói:

- Em còn phải đi tắm, anh có muốn đi cùng không?

Bảo vui vẻ lắc đầu:

- Vậy em đi tắm nhanh lên nhé, anh ở đây chờ!

Lâm Nhi vui vẻ nói:

- Nhanh lắm, nhưng bao giờ anh sẽ trở lại công ty Trưa nay em còn phải đến phòng thu thanh, anh có thể chờ em đi không?

Bảo gật đầu:

- Vậy cũng được, anh cũng cần phải trở lại công ty chiều nay.

Lâm Nhi vội vàng hôn lên môi của Bảo rồi đi vào phòng tắm. Hoài Bảo ngồi xuống ghế sa lông, lắng nghe tiếng đàn của Cát Lan. Tiếng đàn thật hay, cô bé Tiểu Cát này cũng có tài đấy chứ, Bảo khen thầm. Hoài Bảo ngồi đấy không muốn lên tiếng nói vì để ngắm nhìn cô gái với mái tóc dài và thường thức tiếng đàn của cô ta.

Cát Lan cố gắng chăm chú đàn. Nàng không muốn để ý đến sự tình tứ giữa Lâm Nhi và Hoài Bảo, vì nàng sợ nhìn thấy cảnh âu yếm giả dối của Lâm Nhi thì nàng càng tức giận hơn. Không ngờ Hoài Bảo lại có thể tin tưởng Lâm Nhi như thế, mà Lâm Nhi lại không biết quý tình yêu đó, dám lường gạt Hoài Bảo. Cát Lan cảm thấy tức nhưng nếu nói ra sự thật biết Hoài Bảo có tin nàng không? Hay lại nghĩ mình ganh ghét nên tìm lời nói xấu chủ của mình? Vì thế nên Cát Lan cứ cầm

đầu đàn hết bản nhạc này đến bản nhạc kia. Khi nghe Lâm Nhi nói đi vào phòng tắm, để Hoài Bảo ngồi đây chờ đợi thì nàng càng thấy run hơn vì phòng khách bây giờ chỉ còn lại có hai người. Cát Lan sợ ngưng đàn thì Hoài Bảo trò chuyện với nàng, và nàng lại không thể nói thành tiếng, lại quē một cục nữa, nhưng Cát Lan không thể đàn được nữa vì nghĩ đến Hoài Bảo đang ngồi cạnh lắng nghe. Đôi tay của nàng bỗng run lên, nàng ngưng đàn nhưng vẫn ngồi yên nơi đó không dám quay mình lại.

Bảo vẫn nhìn Cát Lan, giọng nói pha lẫn tiếng cười.

- Nếu được ngắm nhìn cô với cây đàn mãi thế này thì quá diễm phúc.

Cát Lan nghe được giọng nói trêu ghẹo của Bảo, nàng liền quên đi cái rụt rè, quay lại nhìn Bảo với ánh mắt giận dữ, nhưng nàng không thể thốt ra được lời nào. Hoài Bảo nhìn ánh mắt nóng bỏng của Cát Lan, chàng càng thêm thích thú, vẫn giọng trêu đùa:

- May là Tiểu Cát hà tiện lời nói với tôi, bằng không với ánh mắt đó chắc tôi sẽ nghe một trận rồi!

Cát Lan ầm ức lắm, vẫn ngồi đó nhưng không nói gì. Lâm Nhi vừa tắm xong, trở ra với chiếc áo đầm vàng, trông thật xinh đẹp. Nàng đến bên Hoài Bảo, ngồi vào ghế và tựa người vào lòng Hoài Bảo âu yếm nói:

- Hôm nay anh có chuyện gì không vui nên tìm em sớm như thế này, phải không?

Hoài Bảo đã quên đi cuộc trêu đùa với Cát Lan, chàng nhìn Lâm Nhi, trầm giọng, nói:

- Anh và thằng Nam lại thêm một trận gây với nhau, Dì thì cứ bênh vục cho nó. Chán thật! Anh cảm thấy trong lòng thật trống trải.

Lâm Nhi dịu giọng, nói:

- Thôi anh đừng buồn nữa, em lúc nào cũng ở bên anh, yêu anh mãi cơ mà!

Hoài Bảo nhìn Lâm Nhi, ấm giọng nói:

- Thật mãi mãi yêu anh? Nếu một ngày nào đó anh gặp chuyện gì không may, tiền tài, danh vọng điều mất, em còn yêu anh không?

Lâm Nhi nhìn Bảo vui vẻ nói:

- Làm gì có chuyện đó!

- Anh chỉ thí dụ thôi, mà nếu có thì sao?

Lâm Nhi bình thản nói:

- Em lúc nào cũng ở cạnh anh, không bao giờ anh mất em đâu, đừng lo mà! Thôi bỏ qua chuyện đó đi, nói cho em biết tại sao Dì của anh cứ mãi gây gổ với anh như thế?

Cát Lan không còn chịu nổi cái cảnh ấu yếm trước mặt! Hoài Bảo quả thật là một người đàn ông ngu ngốc. Người tình của mình trộm vật tình yêu với người khác mà vẫn không nhìn thấy! Nàng bỏ vào phòng nhạc của Lâm Nhi vì không muốn nhìn thấy họ, rồi lại tức. Cát Lan cố gắng thu xếp lại những mảnh giấy, sửa lại từng bản nhạc cho Lâm Nhi nhưng đầu óc của nàng cứ nghĩ đến Hoài Bảo. Nếu chàng biết được Lâm Nhi lén lút với người con trai khác, chàng sẽ buồn không? dĩ nhiên là chàng sẽ buồn nhưng chẳng lẽ cứ để cho Lâm Nhi

làm chuyện bậy như thế hay sao? cô ta thật sự đã thay đổi tính tình. Ngày xưa còn đi học, Lâm Nhi rất mực đàng hoàng kia mà, sao bây giờ lại trở thành một cô gái như thế này? Thật là không công bằng cho Hoài Bảo. Anh ta tốt như vậy mà lại gặp một người con gái giả dối như thế. Nàng phải tìm cách mách bảo cho Hoài Bảo biết sự thật về Lâm Nhi.

CHƯƠNG 4

Cát Lan cố gắng không nghĩ đến chuyện tình cảm giữa Lâm Nhi và Hoài Bảo. Chuyện của họ nào có quan hệ gì đến mình, mà sao mình cứ mang một tâm trạng buồn buồn thế này? Suy nghĩ làm gì cho bận óc nhưng sao nàng vẫn không vui.

Lâm Nhi bước vào phòng nhạc, vui vẻ nói:

- Bảo chở tao đi đến phòng thu thanh, mày ở nhà soạn những thứ này cho ngăn nắp rồi cứ đi về, chiều nay tao không cần gì đâu.

Không đợi câu trả lời của Cát Lan, Lâm Nhi vội vã đi ra. Cát Lan ngồi trong phòng duyệt nhạc nghe tiếng của Hoài Bảo:

- Tôi về nhé Tiểu Cát!

Họ đã đi rồi, chỉ còn lại mình nàng trong ngôi nhà trống vắng này. Cát Lan cứ nhớ mãi về chuyện sáng nay, nàng quyết định ra về. Ở nhà của mình dù sao cũng thoải mái hơn. Cát Lan cẩn thận khóa cửa và đạp xe thẳng về nhà.

Thái ngạc nhiên khi thấy Cát Lan về nhà quá sớm, chàng vui vẻ gheo nàng.

- Bị chủ đuổi rồi à? hà hà tao đã bảo theo tao bán bảo hiểm có lý hơn không?

Cát Lan liếc anh mình một cái thật dài.

- Còn khuya đó anh Hai! một mình anh bán còn chưa xong, lôi em vào chắc cả nhà sẽ chết đói quá.

- Không chết đói đâu, mầy cứ cho tao cơ hội gặp thằng Tổng Hoài Bảo đi, bán bảo hiểm cho những người trong công ty của nó là tao có thể làm giàu rồi!

Cát Lan liền hét.

- Anh mà dám dùng em để mua bán với mấy người đó thì đừng trách em!

- Tao chỉ nói giỡn thôi, làm gì dữ vậy?

Cát Lan cười, nói:

- Tại anh nói chuyện không miêng lưỡi thì làm sao mà người ta tin anh để mà mua, anh chưa bị đuổi việc là còn may cho anh lắm rồi đó.

- Mầy thì tệ không thua gì tao. Làm cho con nhỏ ca sĩ đó bấy lâu nay mà chẳng tìm chút cháo gì cả!

Cát Lan nhún vai.

- Em không tham lam giống như anh đâu!

- Cãi lộn với mầy chẳng lợi lộc gì cả, tao để giành hơi nói chuyện với khách hàng của tao.

Cát Lan cười to, nói:

- Thật có khách hàng hay không? Nếu không anh để dành hơi chỉ cho mệ!

- Mầy chỉ giỏi ăn hiếp tao.

Nói thế rồi Thái bỏ vào phòng. Cát Lan ngồi xuống ghế sa lông, kế bên ông nội. Nàng ước ao mình được sung sướng như nội, mỗi ngày chỉ ngồi đây xem tivi, không cần nghĩ ngợi, tranh đua gì với người đời. Mắt nhìn vào tivi, nàng nói một mình:

- Tìm cách nào bây giờ? dù một câu chào hỏi mình cũng nói không ra huống chi là đi vạch trần bộ mặt giả dối của Lâm Nhi.

Cát Lan quay sang nhìn ông nội, hỏi:

- Nếu là ông, ông sẽ tìm cách cho anh Hoài Bảo biết người yêu của anh ta đã ngoại tình với kẻ khác không?

ông nội của nàng không nói gì. Mắt ông vẫn không rời tivi. Cát Lan lắc đầu, rồi lẩm bẩm:

- Ta có thể nói bóng nói gió, hy vọng hấn thông minh một chút, để hiểu!

Nhìn sang ông nội, Cát Lan vui vẻ hôn lên vầng trán của ông, nói:

- Nội ở nhà với anh hai nhé, con ra ngoài một lát sẽ về ngay.

Cát Lan đứng lên to tiếng gọi:

- Anh hai, em đi ra ngoài một chút! Anh ở nhà xem chừng ông nội đó nha, cơm chiều khi em về sẽ nấu!

Cát Lan vội vã dắt chiếc xe đạp xuống đường. Nàng đạp xe đến tiệm bán hoa. Nàng nhìn từng chậu hoa, và khi nhìn thấy cành hoa lan thật nhỏ được trồng trong cái chậu màu xanh nhạt, nàng thích ngay.

- Cô chủ ơi, bao nhiêu tiền cho chậu hoa lan này vậy? Cát Lan hỏi cô chủ bán hoa.

- 12 đồng!

- Nếu nhờ tiệm cô mang đến trao cho bạn tôi, thì cô sẽ lấy bao nhiêu tiền?

Cô chủ bán hoa liền nói:

- Nếu cô mua hoa trên \$50.00 thì chúng tôi mang đi miễn phí, còn dưới \$50.00 thì cô phải trả thêm \$20.00!

Cát Lan vui vẻ nói:

- Không sao, nhưng sẽ được trao tận tay bạn tôi không?

- Bạn cô ở đâu?

- Anh ta làm ở công ty “Tổng Lục”, gần đây thôi.

Cô chủ tiệm hoa vui cười nói:

- Chúng tôi đã biết chỗ đó, cô đừng lo Tiệm tôi vẫn thường mang hoa đến đó mà.

Cát Lan vui vẻ móc tiền ra trả cho cô chủ tiệm. Nàng viết xuống giấy:

“Tổng Hoài Bảo”

Kế đó bốn câu thơ:

Người cạnh bên, đã gạt lường

Chàng nên bình thản, tỏ tường trắng đen

Mong chàng đừng để lệ rơi

Sống đời em sẽ sót chia nỗi sầu.

Cô chủ tiệm đọc mảnh giấy đó và hỏi:

- Cô không đề tên cô vào à?

Cát Lan vui cười nói:

- Anh ta nhất định sẽ biết hoa này là do tôi tặng! Cảm ơn cô nhé, à ngày mai cô có thể mang đến đó dùm không?

- Sáng sớm tôi sẽ cho người mang đi.

- Cảm ơn nhiều.

Cát Lan vui vẻ bước ra ngoài. Nàng đạp xe về nhà và hy vọng sau khi nhận được chậu hoa lan nho nhỏ đó và bốn câu thơ kia, với sự thông minh của anh ta, nhất định sẽ biết hoa đó là của nàng và sẽ tìm hiểu rõ ràng gương mặt thật của Lâm Nhi.

oOo

Hoài Bảo nhìn chậu hoa lan trên bàn và đọc đi đọc lại những dòng chữ trên tấm thiệp nhỏ, chàng tự hỏi “ai đã tặng cho ta chậu hoa này và viết những lời như thế?”. Tuy lời văn không thành thạo nhưng thật cảm động vô cùng. Có thể là Lâm Nhi không? Nhưng từ xưa đến giờ Lâm Nhi đâu bao giờ nghĩ đến trò này. Đúng rồi, ngày hôm qua chàng đã kể cho Lâm Nhi nghe về chuyện của Dì và Hoài Nam, và lại gieo vào lòng nàng câu hỏi “Thật mãi mãi yêu anh?” nên hôm nay nàng muốn chứng tỏ cho chàng thấy tình yêu của nàng dành cho chàng. Lâm Nhi, ôi Lâm Nhi dễ thương của chàng! Hoài Bảo muốn nhìn thấy Lâm Nhi ngay bây giờ. Chỉ một chậu hoa và vài câu thơ mà Hoài Bảo nâng niu như một bảo vật quý giá nhất trên đời.

Bác tài xế bước vào văn phòng, hỏi:

- Cậu, chừng nào cậu muốn đi qua Cốc Hương hội họp?

Hoài Bảo vui vẻ nhìn bác tài xế, nói:

- Đi ngay bây giờ, tôi muốn ghé thăm Lâm Nhi!

Hoài Bảo vui vẻ bung chậu hoa lan lên và đi ra ngoài. Bác tài xế đi theo sau.

Cát Lan đang bực mình về những công việc mà Lâm Nhi giao cho nàng. Tuy Cát Lan chỉ học xong trung học, nhưng với khả năng của nàng, nàng có thể xin được công việc tốt hơn chứ, vậy tại sao lại cứ cắm đầu vào cái việc chẳng thích thú thế này? Bác Sáu đã nói nếu như Cát Lan muốn trở về làm với công việc cũ ở đài truyền thanh thì bác ấy sẽ giúp cho, nhưng sao nàng lại không vui vẻ mà nhận lời? Nàng thật sự muốn tiến thân, muốn tìm một công việc thích hợp hơn, hay muốn ở lại đây làm cho Lâm Nhi “Chỉ vì “hắn” ta mà thôi!” Cát Lan bực dọc nói.

- Cát Lan, mầy lau cái nhà bếp này giờ mà cũng chưa xong? Càng ngày càng chậm chạp!

Giọng nói khó chịu của Lâm Nhi càng làm cho Cát Lan nổi cáu lên:

- Tao làm cho mầy chủ ý là dạy mầy đàn, khi mầy không muốn học thì tao đã xin nghỉ, cũng tại mầy năn nỉ tao ở lại giúp việc một thời gian trong lúc mầy tìm ra người thích hợp! Ban đầu tao đã nói, tao không phải làm con ở của mầy, để mầy sai vặt!

Lâm Nhi dịu giọng:

- Thôi được rồi! Tại tuần nay bà già đến dọn dẹp mọi hôm đã nghỉ, chứ phải lỗi của tao đâu! Hôm nay tao có thằng bạn đến chơi, mày phải dọn cho sạch giùm tao.

Cát Lan cắn nhần:

- Tại tính tình của mày càng ngày càng nóng nảy, ai mà chịu đựng nổi! Bộ có chút tiền rồi muốn nặng nhẹ ai cũng được hay sao?

- Mày còn nói nữa là tao đuổi mày luôn bây giờ!

Nghe Lâm Nhi nói thế, Cát Lan bực bội thêm.

- Chỉ có tao mới ngu si nên vẫn còn giúp cho mày! Không cần mày đuổi, tao muốn nghỉ việc từ lâu rồi!

Lâm Nhi nhìn thấy vẻ giận dữ của Cát Lan, nàng liền nhỏ giọng nài nỉ:

- Thôi mà Lan! Trong khi tao chưa tìm ra người thế, mày nghỉ việc rồi ai làm cho tao! Mày cũng biết tính tao nóng nảy mà, nhưng tao đâu có trả tệ cho mày đâu!

Cát Lan lắc đầu, nói:

- Tao không cần mày phải trả cho tao nhiều tiền, chỉ cần mày ăn nói biết tế nhị với người làm thì trả rẻ một chút cũng sẽ có người rất muốn làm cho mày!

Lâm Nhi gạt lờ.

- Okay. Trong khi tao chưa muốn được người thì mày là bạn phải giúp đỡ tao chứ! Nè, làm xong rồi lên trang trí lại phòng khách cho tao đi! mấy chục cái hoa này khán giả tặng cho tao,

giờ không biết cắm vào đâu!

Cát Lan cảm thấy nói chuyện với Lâm Nhi chỉ một hơi thôi chứ cũng không giải quyết được gì nên nàng đi đến cắm lên những đoá hoa cắm vào những chiếc bình. Lâm Nhi thì ngồi trên ghế sa lông xem tivi Chuông cửa reo lên, Lâm Nhi nhìn Cát Lan nói:

- Sao không ra mở cửa?

Cát Lan giận dữ:

- Làm cái gì tao làm chỉ một cái, mầy ngồi gần đó mà còn sai tao?

Lâm Nhi vừa đi mở cửa vừa lí nhí nói:

- Hôm nay bộ nó ăn trúng thuốc nổ rồi!

Người đứng trước cửa là Hoài Bảo. Lâm Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Hôm nay anh đi Cốc Hương để hội họp mà?

Hoài Bảo nhìn Lâm Nhi cười vui vẻ. Bước vào nhà, một tay bưng chậu hoa lan, một tay ôm Lâm Nhi vào lòng, Bảo trao cho nàng một nụ hôn trên môi thật nồng nàn. Khi Bảo buông Lâm Nhi ra, nàng ngạc nhiên nhìn Bảo, hỏi:

- Anh làm sao thế?

Hoài Bảo đưa chậu hoa ra trước mặt nàng, nói:

- Có phải hoa này em tặng anh không?

Lâm Nhi càng ngạc nhiên hơn, nhưng không nói gì. Hoài Bảo rút trong túi quần ra một cánh thiệp nhỏ, lại nói:

- Và cả mảnh giấy này nữa phải không?

Lâm đỡ lấy tấm thiệp, nàng đọc xong, liếc nhanh về phía Cát Lan một cái thật bén, nhưng miệng lại nở nụ cười thật tươi với Hoài Bảo, nói:

- Vậy anh có thích không?

Hoài Bảo vui vẻ hôn nhẹ lên môi Lâm Nhi, giọng thật ấm, nói:

- Em thật là tuyệt vời!

Lâm Nhi cố làm ra vẻ tình tứ để Cát Lan nhìn thấy.

- Vậy anh có tin em không nào?

Hoài Bảo vui vẻ gật đầu:

- Anh biết rồi! anh tin em, tin em trăm phần trăm!

Lâm Nhi nắm tay Hoài Bảo, nói:

- Anh vào ngồi chơi với em một lát rồi đi!

Hoài Bảo lắc đầu:

- Anh muốn lắm, nhưng phải đi ngay. Bác Năm tài xế đang đợi anh dưới lầu! Em giữ hộ dùm anh chậu hoa lan xinh đẹp này vì anh còn phải đi họp! anh không muốn để nó lại văn phòng, nếu mang theo để trên xe thì sợ nó héo.

Hoài Bảo trao chậu hoa cho Lâm Nhi, nhéo yêu Lâm Nhi một cái trên mũi nói:

- Em phải bảo vệ chậu hoa này dùm anh! món quà quý nhất đời anh đấy nhé!

Lâm Nhi bụng chậu hoa vui vẻ nói:

- Được rồi mà, anh đi họp đi, chiều nhớ về nhà em trước nhé!

Hoài Bảo vui vẻ hôn lên trán nàng, nói:

- Có thể đến tối anh mới về được, đợi anh nhé, tối nay anh mời em đi ăn! Anh đi nhé.

Hoài Bảo quay ra ngoài, mãi đến bây giờ chàng mới để ý thấy Cát Lan đứng một bên góc nhà, tay cầm mấy đóa hoa, mắt trân trân nhìn chàng. Hoài Bảo vui cười nói:

- Chào cô bé Tiểu Cát! mai một chúng ta trò chuyện với nhau nhé! Hy vọng kỳ này Tiểu Cát không còn hà tiện lời nói với tôi nữa!

Nói thế rồi chàng bỏ đi thật nhanh vì đã trễ giờ. Lâm Nhi nhìn Cát Lan, nàng không nói gì và đi đến cạnh Cát Lan. Chậu hoa lan vẫn ở trên tay Lâm Nhi. Nàng cho Cát Lan một nụ cười như ta đây là một kẻ chiến thắng, và nàng vứt chậu hoa lan ấy vào thùng rác cạnh đó. Cát Lan nhìn theo chậu hoa, mắt nàng róm lệ.

Lâm Nhi cười thật to, nói:

- Mày thật sự mới là kẻ phản bội, kẻ lường gạt! muốn ở sau lưng phá đám!

Cát Lan vẫn không nói gì. Lâm Nhi lại lớn tiếng:

- Muốn giết người yêu của tao à? Còn lâu mới tới phiên mày! Một cánh hoa lan héo úa! Hứ! đáng cho vào thùng rác. Còn khuya Hoài Bảo mới để ý đến mày! Sao? Bị võ mặt nạ rồi, không dám lên tiếng à?

Cát Lan giận run lên, nói:

- Nhi Nhi, mày đừng lời vừa phải thôi nhé! Tao chỉ muốn giúp anh ta tìm ra sự thật...

Lâm Nhi cắt ngang lời nói của Cát Lan.

- Phải, và sự thật là mày bị ối, đi đâm thọt bạn mình! Tao nghĩ mày đừng bao giờ nên trở lại đây!

Cát Lan bình thản nói:

- Tao chỉ nói thật, chẳng đâm ai cả! Không cần mày lên tiếng đuổi, tao đã quyết định nghỉ việc rồi!

Cát Lan buông những cành hoa đang nắm trong tay xuống bàn. Nàng đi ra cửa, tiếng của Lâm Nhi vói theo:

- Tiền lương tháng này, mày đừng hòng tao trả!

Cát Lan không nói gì, nàng đi nhanh ra chỗ đậu xe. Tay dắt xe đạp, tay dụi mắt, nàng cúi thủ đi, trong lòng chợt thấy chua xót.

Cát Lan về đến nhà, tinh thần mệt mỏi. Nàng đi đến cạnh ông nội, ngã đầu vào lòng nội nức nở khóc.

ông nội của nàng đưa tay vuốt tóc của nàng và bỗng dưng lên tiếng:

- Quần quanh chi điều phiền toái...

Cát Lan ngồi bật dậy, lấy tay lau nước mắt, nói:

- Nội nói rất đúng! Tại sao con lại phải đau khổ vì một mối tình chẳng phải là của mình!

Minh Thái từ trong phòng đi ra, đứng cạnh bên Cát Lan, tay cầm ổ bánh mì, vui vẻ hỏi:

- Hôm nay lại bị đuổi về sớm hả?

Mắt còn rướm lệ, Cát Lan nhìn lên, nói:

- Không phải bị đuổi về sớm, mà là em bị đuổi việc rồi!

Minh Thái nhìn Cát Lan, lắc đầu, nói:

- Tao đã bảo bỏ việc giúp con ca sĩ đó đi, cùng vào ngành bán bảo hiểm như tao nè. hà hà... Nè, ngày mai đi làm mày sẽ gặp thằng Tống Hoài Bảo không? Giới thiệu cho...

Cát Lan cắt ngang lời Thái

- Em đã nói là bị đuổi việc rồi, còn đi làm cái gì nữa... và lại em cũng chẳng thèm gặp những người đó nữa! Đàn ông các anh, ai cũng ngu ngốc!

Minh Thái đùa giỡn.

- Mày đừng vơ đũa cả nắm chứ! Tao như vậy mà mày dám nói là ngu ngốc!

- Em không thèm tranh cãi với anh! Cho em mượn tờ báo sáng nay của anh được không! để tìm việc làm mới đó!

Minh Thái ngạc nhiên hỏi:

- Bộ mày mất việc thật à? Tại sao Nhi Nhi lại đuổi mày, lúc xưa tụi bây là bạn học mà?

Cát Lan nhún vai:

- Ngày xưa khác, bây giờ khác... làm con người ai lại không

thay đổi... anh hỏi tại sao chỉ cho một!

- Nó đuổi mầy thật à? thằng Tổng Hoài Bảo có biết không? nghe mầy kể, tao nghĩ nó cũng có vẻ mến mầy mà!

Cát Lan nghe nhắc đến cái tên Tổng Hoài Bảo, nàng liền nổi nóng với Thái:

- Anh đừng có nhắc cái tên đó trước mặt em nữa có được không! Em mà nghe anh nói đến hần nữa, sẽ không bao giờ thềm nói chuyện với anh!

Minh Thái thấy vẻ bực bội của em gái, chàng không giận, mà vẫn vui vẻ trêu ghẹo:

- Mầy làm cái gì dữ vậy? chắc chuyện mầy bị đuổi việc có liên quan đến “hần” của mầy chứ gì!

Cát Lan đứng dậy, vừa đi vào phòng vừa nói:

- Anh không đưa cho em tờ báo sáng nay để đi xin việc làm mới thì em sẽ bị thất nghiệp dài dài, xem anh có đủ tiền lo cho ông nội và em không cho biết!

Minh Thái nói với theo:

- Mầy làm như anh mầy tẻ lắm vậy! Lúc này không hiểu tại sao cũng có người muốn mua bảo hiểm của tao bán.

Cát Lan vào phòng, ngoái đầu ra nói:

- Chắc tại mọi người trên thế giới đang bị điên loạn đó!

- Mầy chuyên môn chê tài ăn nói của tao. Đừng lo, dạo này tao đủ tiền lo về ăn uống của gia đình mình rồi!

Cát Lan cười cười, ghẹo Thái:

- Vậy thì khỏe rồi! em không cần tìm việc làm nữa, ở nhà ăn bám của anh cả đời!

Minh Thái cười to.

- Tao còn phải để dành tiền cưới vợ! Mày làm ơn đi lấy chồng đi, tao nuôi mày cả đời không nổi đâu!

Cát Lan bật cười thành tiếng, và nói:

- Ma nào mà ưng anh, để dành tiền cưới vợ chi cho uống, hãy đầu tư vào việc ăn uống của em còn có lý hơn!

Minh Thái cố làm ra vẻ giận dữ, nói:

- Mày dám trù ẻo tao...

Cát Lan không đợi nghe Minh Thái nói hết lời, nàng vừa đóng cửa phòng lại vừa nói:

- Hôm nay em không tiếp khách đâu nha!

Minh Thái ngồi vào ghế sa lông, vừa ăn ổ bánh mì vừa lí nhí nói:

- Chắc tối nay nội và con ăn cơm nguội quá!

CHƯƠNG 5

Tống Hoài Bảo cảm thấy hơi buồn khi nghe Lâm Nhi nói Tiểu Cát đã nghỉ việc. Tiểu Cát nghỉ việc đã hơn một tháng rồi. Nhìn cô bé đầu phải là người ngang ngược, lười biếng mà sao Lâm Nhi lại nói “Con nhỏ đó, làm thì chẳng bao nhiêu, nói chuyện với bồ thì nhiều, còn đòi tăng lương, em nhỏ nhẹ giải thích cho nó hiểu, mà nó ngang ngược đòi nghỉ!” Đa số các cô con gái xinh đẹp thời nay thường hay có nhiều bạn trai nên trộm thời gian làm việc đi nói chuyện với bồ thì không có gì là lạ, nhưng chàng không tin Tiểu Cát là người như thế. Cũng có thể là lỗi ở Lâm Nhi! Chàng cũng biết đôi khi tính tình Lâm Nhi rất nóng nảy, khi một mối nàng thường có chuyện xung đột với người làm, vì thế mà Tiểu Cát cũng như bao nhiêu người làm khác, không thích làm việc cho nàng.

Hoài Bảo lắc đầu, cười rồi thầm nói một mình:

- Có thể dạo này, đĩa hát của cô bé bán không nhiều nên thường hay nóng nảy! Hy vọng lát nữa khi ra mắt ba, nàng hiền hòa một tí!

ông Tống Lục bước vào văn phòng của Bảo, hỏi:

- Bảo, tại sao giờ này tài xế của con vẫn chưa đưa Lâm Nhi đến đây?

Hoài Bảo nhìn lên và vui vẻ nói:

- Chắc là kẹt xe! Con đã gọi đến nhà của Lâm Nhi nhiều lần

rồi, nhưng không có ai trả lời điện thoại!

ông Lục ra vẻ bức mình, nói:

- Đất Hong Kong này càng ngày càng nhỏ, xe cộ thì nhiều, đường xá thì ít!

Hoài Bảo cười với Ba của chàng:

- Ba à, không sao đâu, chúng ta nhất định sẽ không đến trễ đâu!

ông Lục nhú mày:

- Đi dự tiệc mà đến trễ thì thật là mất mặt! Con thử gọi nó một lần nữa coi! Thăng Nam nó đã đưa má nó đi rồi!

Bảo cầm ống nghe lên định gọi điện cho Lâm Nhi lần nữa thì nàng bước vào với vẻ mặt giận dữ. Hoài Bảo buông điện thoại xuống, cười nói:

- Lâm Nhi, vào đây đi em!

Lâm Nhi bước vào, nhìn Hoài Bảo, nói:

- Có phải là trễ giờ rồi không anh?

Hoài Bảo lắc đầu, nói:

- Không sao! đây là Ba của anh. Quay sang ông Tổng Lục, chàng vui vẻ nói - Còn đây là Lâm Nhi, vị hôn thê của con đó!

Lâm Nhi nhìn ông Lục, gật đầu chào:

- Dạ chào Bác!

ông Lục nhìn nàng, lắc đầu

- Ờ! Con cái thời nay, trở thành vị hôn thê, hôn phu rồi mới chịu dẫn về nhà ra mắt cha mẹ! Thôi chúng ta đi, kéo trễ!

Hoài Bảo vui vẻ nhìn Lâm Nhi, hỏi:

- Bác Năm đâu rồi?

Lâm Nhi thản nhiên hỏi lại:

- Anh muốn nói ông tài xế đó hả?

Hoài Bảo gật đầu.

- Đúng rồi, ông ta đang ở ngoài xe đợi chúng ta à?

Lâm Nhi liền nổi nóng, nói:

- Em cho ông nghỉ việc rồi! Chỉ là một thằng tài xế mà dám ra lệnh với em!

Hoài Bảo ngạc nhiên nhìn Lâm Nhi, to tiếng hỏi:

- Cái gì! em đuổi ông hả? tại sao?

ông Lục giận lên, quát to:

- Tụi bây làm cái trò gì vậy? đã trễ giờ mà lại còn đuổi ông tài xế, bây giờ ai đưa chúng ta đi!

Hoài Bảo với vẻ thất vọng, nhìn Lâm Nhi, nói:

- Em thật quá đáng rồi đó! Quay sang ông Lục, chàng nói: - Thôi tất cả ra xe đi, để con lái cho!

Hoài Bảo lái xe không nói một lời nào. Lâm Nhi ngồi cạnh bên cũng không lên tiếng. Ông Tống ngồi phía sau cứ lắc đầu rồi thở dài. Khi Hoài Bảo dừng lại vì bị đèn đỏ, bỗng Lâm

Nhi quay cửa xe xuống ngóng ra ngoài. Xe kế bên có vài thằng thanh niên cứ nhìn qua phía của Lâm Nhi mãi. Nàng lớn tiếng nói:

- Đồ quý, ai cho đâu mà nhìn!

Bọn thanh niên ngồi trong xe cười và to tiếng lại với nàng:

- Cặp ngực nhỏ xíu, ai mà thèm nhìn!

Lâm Nhi giận dữ la lên:

- Đồ mất dạy! Có dám đua xe với tao không?

Người ngồi xe bên cạnh liền nói lại:

- Tại sao lại không!

Lâm Nhi vụt Hoài Bảo:

- Anh chạy nhanh lên! đừng để thua tụi nó!

Hoài Bảo nhìn Lâm Nhi, lắc đầu:

- Anh không muốn đua xe gì cả. Tại sao em lại nói chuyện với bọn nó!

ông Tống cũng hoảng hồn, nói:

- Thôi đừng có trò chuyện với chúng nữa. Bảo, cứ nhường cho tụi nó đi!

Đèn xanh nổi lên, Hoài Bảo vẫn không chạy. Mấy thằng ngồi xe kế bên cũng không cho xe chạy, ló đầu ra nói:

- Sao, không dám đua à?

Hoài Bảo lắc đầu không nói, chàng cho xe chạy từ từ. Thằng

lái xe cạnh bên rồ ga, réo to:

- Nó dám khi dễ bọn mình! ép xe cho nó một trận nên thân!

Hoài Bảo nghe nói thế hoảng hồn cho xe chạy thật nhanh!

Bỗng nhiên nghe cái “Rầm” thật to Chiếc xe của Hoài Bảo đã đụng vào cây cột đèn, mọi người trong xe đều bị bất tỉnh.

o0o

Thoát cái, mà Cát Lan đã ở nhà hơn một tháng.

Cát Lan ngồi trong phòng trang điểm. Hôm nay nàng mới cảm thấy tinh thần đầy đủ để đi làm với công việc cũ ở đài truyền thanh. Cát Lan tự nhủ với lòng, sẽ không bao giờ mơ mộng đến những gì mà nàng không thể với tới! Cuộc sống của nàng từ hôm nay trở đi phải trở lại bình thản như xưa.

Cát Lan vừa đeo bông tai vừa nghe Minh Thái căn nhắc với ông nội:

- Ông à, đổi lại đài kia đi! giờ này mà nội còn coi đá bóng, con đương xem tin tức mà ông!

- Ông không coi, nằm xuống đây, tao đánh đòn mầy bây giờ.

Cát Lan nhìn ra cửa sổ vui cười. Thật ra hạnh phúc đang ở cạnh nàng cơ mà, tại sao nàng cứ mãi mộng mơ xa vời. Ông nội tuy không nhớ gì nhiều nhưng tình thương vẫn tràn đầy cho Minh Thái và nàng. Anh của nàng, tuy không ngọt ngào lời nói như bao nhiêu người anh trai khác, nhưng anh hai của nàng là một người tốt, không nói ra nhưng nàng vẫn biết anh của nàng luôn lo lắng và bảo vệ nàng. Thế mà nàng cũng có lúc cảm thấy cô đơn, có lẽ vì thiếu người tâm sự, hoặc thiếu cái gì đó... tình yêu đôi lứa chẳng?

“Tổng Hoài Bảo” ... Cát Lan giận dữ, “Tại sao lại nghĩ đến hẳn ta trong lúc này, một anh chàng thật ngu si khờ dại, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại hẳn nữa vì thế giới nghèo nàn của mình sao có cơ hội hòa chung với thế giới cao sang kia!”

- Lan! mày ra đây mau, nhanh lên!

Tiếng gọi của Minh Thái làm Cát Lan giật mình, nàng vẫn ngồi yên, nói to

- Không ra, em đang bận trang điểm!

Minh Thái la lớn

- Mày ra đây nhanh lên, tin tức về vụ xe hơi bị đụng

Cát Lan cần nhần:

- Ở đất Hong Kong này, xe hơi bị đụng là thường, có gì mà coi! Theo em, an toàn nhất là chạy xe đạp!

Tiếng Minh Thái lại hối thúc Cát Lan:

- Nhanh lên, có liên quan đến thằng Tổng Hoài Bảo của mày đó!

Cát Lan nghe đến tên Hoài Bảo, nàng đứng bật dậy, chạy ra phòng khách. Cát Lan vừa kịp nghe

“Trên xe có ba người! ông Tổng Hoài Lục, Tổng Hoài Bảo, và cả cô ca sĩ Lâm Nhi! Họ đã được mang vào bệnh viện xxx, chúng tôi vẫn không biết tình trạng ba người đó thế nào!”

Cát Lan vội vàng trở vào phòng riêng, vội lấy cái bóp nhỏ bỏ vào túi quần rồi chạy trở ra đi về phía chiếc xe đạp của nàng. Minh Thái nhìn theo hỏi:

- Mày định đi đâu đó?

Cát Lan nói nhanh:

- Đi vào nhà thương chứ đâu!

Minh Thái lắc đầu, nói:

- Người ta đuổi việc mày, bây giờ lại đi thăm họ!

- Nhi Nhi không còn bà con gì ở đây cả, em cần phải đến đó với nó, hy vọng họ sẽ không sao!

Minh Thái đứng dậy, nói:

- Mày thiệt nhiều lòng từ thiện! giờ này mà còn lười chiếc xe đạp này, đi taxi đi mày ơi!

Cát Lan nhìn Thái cười

- Ờ, thôi em đi nha...

Minh Thái đi theo.

- Tao cũng đi, nếu con nhỏ đó lại ăn hiếp mày tao sẽ cho nó một trận nên thân!

Quay đầu lại nhìn ông nội, Minh Thái nói thật lớn.

- Tụi con đi một chút, ông không được đi đâu đó. Ở nhà xem đá bóng đi!

ông nội của họ lẩm bẩm:

- Tao già chứ tao đâu có điếc!

Cát Lan nhìn ông cười nhẹ và hôn lên trán nội, nói:

- Tụi con đi chút về ngay nha ông!

Nói xong nàng nắm lấy cổ tay của Minh Thái, vừa lôi chàng đi vừa nói:

- Trời ơi, giờ này mà anh còn coi đá bóng!

Minh Thái nói:

- Tại sao tao phải gấp? có chết thì cũng đã chết rồi, thấy không, phải nó mua bảo hiểm nhân thọ của tao thì...

Cát Lan giận dữ nói:

- Ông ơi là ông, sao nói toàn chuyện không hên! bây giờ anh đi hay không?

Cả hai chạy xuống lầu, ra ngoài đón taxi và đi thẳng vào nhà thương.

Cát Lan vội vàng đến bàn hướng dẫn hỏi cô y tá:

- Cô ơi, có biết cô ca sĩ Lâm Nhi có sao không cô?

Cô y tá xem hồ sơ, nói:

- Cô Lâm Nhi thì không sao, nhưng tội nghiệp cho người đi chung xe với cô ta.

Cát Lan hoảng hốt:

- Hà, trời ơi! Họ chết rồi sao?

Cô y tá lắc đầu:

- Chết thì không đến nỗi, ông Tống Lục thì đã bị mê man bất tỉnh, ông Tống Bảo thì...

Cô y tá chưa dứt lời thì Lâm Nhi từ trong phòng khám bệnh đi ra, nhìn thấy Cát Lan, Lâm Nhi hỏi:

- Ủa, sao mày lại ở đây?

Cát Lan mừng rỡ nhìn Lâm Nhi, hỏi:

- Mày có sao không? Tao nghe tin xe mày bị đụng nên vội vàng đến đây!

Lâm Nhi vui cười lắc đầu:

- Tao không sao, rất may mắn là cánh tay bị gãy nhẹ thôi! bác sĩ đã băng bột lại cho tao nè!

Cát Lan nhìn cánh tay của Lâm Nhi, rồi lại hỏi:

- Vậy anh Hoài Bảo của mày có sao không? bị thương nặng lắm à?

Lâm Nhi lắc đầu:

- Hắn không phải là của tao! Ai mà biết, nghe nói bị tàn tật gì đó!

Cát Lan tròn mắt, hỏi:

- Mày nói cái gì? tàn tật? tui bây rã rồi à?

Lâm Nhi nhún vai, nói:

- Hắn vẫn chưa biết! Tao chỉ nghe vậy thôi, không biết gì thêm!

- Mày không vào thăm Hoài Bảo sao?

- Tại sao tao phải thăm hắn? nếu tao bây giờ mà vớ vô người

tàn tật thì suốt đời tao sẽ không cất mặt lên nổi, mày biết không!

Cát Lan giận dữ nói:

- Mày có thể thốt ra những lời nói đó sao Nhi Nhi! anh Hoài Bảo yêu thương mày như vậy, mà...

Lâm Nhi nhú mày, nói:

- Mày đến đây thăm tao hay dạy đời tao? Nếu mày thích hẳn, tao nhường lại cho mày đó!

Nói thế là Lâm Nhi bỏ đi. Cát Lan và Minh Thái đứng nhìn theo. Lâm Nhi vừa đi mấy bước thì có một chàng trai đến bên cạnh nắm tay cô ta dìu đi.

Minh Thái nhìn Cát Lan, nói:

- Bây giờ phải làm sao?

- Em đâu biết, mình phải hỏi thăm xem phòng Tổng Hoài Bảo ở đâu!

Thái nín cô y tá đương đi ngang, hỏi:

- Cô có biết ông Tổng Hoài Bảo đang nằm phòng nào không?

Cô y tá nhìn Minh Thái và Cát Lan, hỏi lại:

- Tôi là y tá tạm thời của ông Tổng Hoài Bảo, các người là ai mà hỏi thăm ông Tổng?

Minh Thái chỉ vào Cát Lan, nói:

- Nó là vợ sắp cưới của ông Tổng Hoài Bảo, tôi là anh của con nhỏ này.

Cát Lan nhìn anh, tỏ vẻ không bằng lòng:

- Anh hai!

Cô y tá liền nói:

- Vậy thì hay quá, bác sĩ có thể nói chuyện với cô về tình trạng của ông Tống Hoài Bảo được rồi! Chúng tôi muốn nói chuyện với bà Tống Lục, nhưng bà ta và ông Tống Nam nói rằng không muốn biết đến! gia đình ông Tống Lục đã nói rằng chuyện bệnh hoạn thuốc men của ông Hoài Bảo sẽ không liên quan gì đến họ! Họ chỉ biết có ông Tống Hoài Lục! ông Lục vẫn còn đang hôn mê!

Cát Lan tròn mắt ngạc nhiên, hỏi:

- Cô nói vậy là sao?

Cô y tá thở dài nói:

- Có nghĩa là họ không trả tiền thuốc men gì cho ông Tống Hoài Bảo cả! nếu vậy ông Tống Hoài Bảo có thể sẽ bị tàn tật cả đời! Chúng tôi đành bó tay! Bác sĩ rất cần nói chuyện với cô... cô hãy theo tôi!

Cát Lan thấy chân tay mình run lên. Nàng đau lòng nhìn cô tá, gật đầu:

- Vâng

Minh Thái và Cát Lan đi theo cô y tá đến văn phòng bác sĩ.

CHƯƠNG 6

Vào đến văn phòng bác sĩ, cô y tá điềm điềm nói:

- Bác sĩ Trương, đây là vợ tương lai của ông Tống Hoài Bảo và anh của cô ta.

Bác sĩ Trương nhìn Cát Lan, nở một nụ cười, nói:

- Mời cô, cậu ngồi.

Cát Lan và Minh Thái ngồi vào ghế. Cô y tá trở ra ngoài. Bác sĩ từ từ nói:

- Bà Tống à,

Cát Lan e dè nói:

- Xin bác sĩ đừng gọi tôi như thế. Tình trạng của Hoài Bảo thế nào rồi bác sĩ?

Bác sĩ Trương cười hề hà, tiếp lời:

- Không đến nỗi nào. Chúng tôi chỉ có vài cái khó khăn về vấn đề tiền bạc. Nhưng hôm nay cô đã đến thì rất tốt.

Cát Lan lắc đầu nói:

- Tôi không hiểu...

Bác sĩ Trương thở ra một hơi thở dài, với vẻ chán nản, nói:

- Chúng tôi đã nhiều lần muốn thương lượng về bệnh trạng

của ông Hoài Bảo, nhưng người nhà của ông ta không ai muốn dính líu vào vụ này. Ông ta không đến nỗi nào, nhưng cô cũng biết, với chứng bệnh nào cũng cần có tiền mới có thể chữa trị!

Bác sĩ Trương chăm chú nhìn Cát Lan dò xét vài giây rồi tiếp:

- Tôi không phải là chủ của đường đường này, nên không thể giúp miễn phí cho ông ta.

Cát Lan nhú mày, nói:

- Nhưng tôi muốn biết tình trạng của anh ta thế nào!

Bác sĩ Trương gật đầu, nói:

- Tôi hiểu. Nhưng nếu ông Bảo không có ai giúp đỡ lo về tiền thuốc men thì chúng tôi đành bó tay.

Cát Lan gật đầu như hiểu ý ông ta Bác sĩ Trương chăm chú nhìn Cát Lan rồi nói tiếp:

- Chiếc xe hơi của ông Bảo đã bị đụng quá nặng nên ông ta đã bị chấn thương bộ não. Rất may mắn là ông ta không đến nỗi mất trí, nhưng đã ảnh hưởng đến đôi mắt...

Cát Lan tái mặt.

- Có nghĩa là anh ấy sẽ mãi mãi bị đui mù hả bác sĩ?

Bác sĩ Trương vội lắc đầu, nói:

- Với tình trạng hiện nay, chúng tôi không thể nào đoán được! ông Bảo cần phải nằm đây dưỡng bệnh thêm vài thời gian, khi tinh thần của ông ta yên ổn thì chúng tôi mới có thể cho chữa đến đôi mắt của ông ta. Những gì liên hệ đến sợi dây

não thì rất nguy hiểm, nếu muốn một cuộc giải phẫu để cho mắt sáng lại thì cần phải có thời gian. Nhưng nếu không chữa trị kịp thời, có thể đôi mắt sẽ mãi không có ánh sáng.

Cát Lan liền gật đầu.

- Tôi hiểu! mà bác sĩ đã nói chuyện với anh ta chưa?

Bác sĩ Trương lắc đầu:

- Nội địa của bệnh nhân vẫn đang bị chấn thương, tôi không dám nói rõ ràng về chấn bệnh và chuyện tiền bạc với ông ta vào lúc này, vì không muốn bệnh nhân quá xúc động rồi làm ra chuyện không nên. Vậy cô nghĩ thế nào? Cô có thể giúp bệnh nhân về vấn đề tiền bạc hay không? nằm dưỡng bệnh nơi này thì cần phải có tiền, và cả tiền thuốc men nữa...

Cát Lan vội vàng nói:

- Bác sĩ cứ yên tâm về vấn đề tiền bạc! Chỉ nhờ bác sĩ tận lực giúp cho anh Hoài Bảo mau được trở lại bình thường!

Minh Thái từ khi bước vào phòng bác sĩ cho đến bây giờ mới lên tiếng. Thái lắc đầu.

- Chúng mình làm gì có tiền mà giúp cho hắn!

Cát Lan bực bội nói.

- Anh Hai!

Minh Thái tỏ vẻ không bằng lòng, nói:

- Mày có biết nằm ở đây còn mắc tiền hơn là ở khách sạn sang trọng không? còn cả tiền thuốc men gì đó nữa. Gia đình họ Tống không lo thì thôi, tại sao mày lại muốn chạy vào gánh

vác!

Cát Lan nhìn Thái rồi lại nhìn bác sĩ nói:

- Xin bác sĩ cho chúng tôi vài giây bàn luận được không? bác sĩ cứ yên tâm, chuyện tiền phòng, tiền thuốc sẽ có tôi lo.

Bác sĩ Trương gật đầu, cười hiền hòa với Cát Lan.

- Vậy thì tốt lắm. hai người cứ tự nhiên ngồi đây bàn thảo. Tôi phải đi thăm bệnh nhân rồi. Ông Hoài Bảo rất may mắn có được một vị hôn thê tốt như cô vậy! Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để chữa trị cho bệnh nhân!

Bác sĩ Trương vừa bước ra cửa thì Cát Lan nói to:

- Bác sĩ ơi, còn một chuyện tôi xin nhờ bác sĩ...

Bác sĩ Trương dừng lại nhìn Cát Lan chờ đợi. Nàng rụt rè nói:

- Bác sĩ cũng biết, Hoài Bảo sẽ không chịu nổi nếu biết ra sự thật là gia đình anh không ai chịu chăm lo cho anh. Mong bác sĩ giữ kín chuyện này dùm tôi!

Bác sĩ Trương gật đầu:

- Cô yên tâm, tôi sẽ không nói gì cả. Chúng tôi sẽ thường xuyên báo cáo về tình trạng của ông Bảo cho cô, còn về phần ông Bảo thì nhờ ở nơi cô vậy! Dù nghe được tin xấu nơi người mình thương thì cũng tốt hơn nghe từ một người xa lạ! à, cô có cần mượn y tá riêng cho bệnh nhân không?

Cát Lan vội lắc đầu:

- Tiền phòng chúng tôi còn không biết có đủ trả không! Mượn y tá riêng? Chúng tôi không lo nổi đâu, mong bác sĩ hiểu cho!

Tôi sẽ tự mình chăm sóc cho anh.

Bác sĩ Trương nhìn về bối rối của Cát Lan, ông thật không hiểu. Là một vị hôn thê của con trai trưởng ông Tống Hoài Lục mà sao lại ra vẻ nghèo nàn thế này, thật tội nghiệp! Là một gia đình tỷ phú mà keo kiệt như thế, không giúp đỡ người thân trong lúc ngặt nghèo mà bỏ lơ cho một cô gái chưa được mang họ Tống vào gánh vác! ông định nói những ý nghĩ của ông nhưng ông chỉ khẽ gật đầu.

- Vậy cũng được! Thôi chào cô, cậu.

Cát Lan e thẹn gật đầu

- Cảm ơn bác sĩ!

Bác sĩ Trương đã ra khỏi phòng.

Minh Thái trừng mắt.

- Mà khi không nhảy vào lo chuyện bá vơ! Tiền đâu mà lo cho nó chứ!

Cát Lan dịu giọng nói:

- Anh không nghe bác sĩ nói hay sao? Nếu không chữa trị anh ta có thể bị đui mù cả đời!

- Vậy thì có mắc mớ gì đến chúng ta đâu? Nó không phải bà con của chúng ta, chẳng phải người tình hay hôn phu gì của mày cả.

- Ai biểu anh nói em là vị hôn thê của anh chi!

Minh Thái đứng dậy, tức giận nói:

- Tại tao nói đại như thế để họ cho mày được gặp nó, ai dè

mày tưởng là thiệt hả!

Cát Lan nài nỉ Thái:

- Anh làm ơn giúp dùm người ta trong lúc gặp nạn tai đi anh!
- Nếu người bị thương đó là mày, dù tao đi ăn xin cũng phải lo đủ tiền chữa trị cho mày, nhưng nó chẳng liên hệ gì đến chúng ta cả! vả lại tao đâu có tiền!

Cát Lan liền hỏi:

- Tiền anh để dành trong ngân khố, được bao nhiêu rồi?

Minh Thái to mắt nhìn Cát Lan.

- Mày nói đùa hay nói giỡn. Tiền đó tao để dành cưới vợ đó, còn lâu mới rút ra lo cho nó!

Cát Lan cần nhẫn.

- Chưa có ai thương mà cứ lo nghĩ đến chuyện vợ với con!

Minh Thái vừa bước đi vừa nói:

- Tao không nói chuyện với mày nữa!

Cát Lan vội nắm tay Minh Thái kéo lại. Nàng thật không biết nói sao để Thái có thể giúp cho Hoài Bảo. Nàng biết, một mình nàng thì làm sao lo nổi vì nàng đâu có bao nhiêu tiền. Cát Lan bèn nghĩ ra một cách nói thật hay. Nàng nhướn mày nói:

- Vậy mà anh cũng cho mình là người buôn bán giỏi!

Minh Thái nhúm mày nói:

- Chuyện này có gì liên quan đến việc buôn bán bảo hiểm của tao!

Cát Lan ngồi lại xuống ghế, bình tĩnh nói:

- Anh hãy nhớ lại xem, anh thường nói với em Hoài Bảo là một thanh niên có tài. Chỉ vì hôm nay anh ta xảy ra tai nạn, ba của anh bị hôn mê nên bà vợ Ông mới có thể nắm quyền tất cả! vì thế bà ta không thèm lo cho anh Hoài Bảo! Anh còn nhớ không, em thường kể cho anh nghe là anh Hoài Bảo thường than van với Nhi Nhi rằng anh ta và người dì ghê cùng đưa em trai không hợp với nhau nên bây giờ có cơ hội chắc chắn họ chỉ muốn anh ta chết thôi!

Minh Thái cười hì hà, nói:

- Mà có thể nói những chuyện tao chưa biết hay không? chuyện đó nào có quan hệ với việc làm của tao!

Cát Lan nhăn nhó nói:

- Anh thiệt khờ quá! anh Hoài Bảo có tài cơ mà! nếu anh ta bình phục lại thì em bảo đảm với anh, anh sẽ dựng lại cơ nghiệp của mình. Nếu anh là người ơn của anh, em tin rằng anh sẽ toàn lực giúp cho anh! người ta mà nghe gia đình tỷ phú họ Tống mua bảo hiểm của anh, tiếng tăm sẽ thế nào?

Minh Thái nghe Cát Lan nói thế, đôi mắt sáng lên vì nghĩ đến chuyện có lợi mai sau. Chàng vui vẻ nói một hơi:

- Mà thật thông minh! đúng là đàn bà con gái thì luôn tỉ mỉ hơn bọn đàn ông! Tao giúp nó thì nó phải giúp lại tao! Chỉ cần nó mua bảo hiểm của tao thì mọi người sẽ càng tin tao hơn! Ha ha... có lý lắm! được tao sẽ giúp cho nó! mau đi đến coi nó như thế nào rồi!

Cát Lan nhìn Minh Thái mà không nín cười được! Cuối cùng nàng đã dụ được anh của mình. Nàng bẽn lễn đi sau lưng Minh Thái.

Minh Thái rất tự nhiên đẩy cửa phòng bệnh của Hoài Bảo và bước vào. Hoài Bảo đang ngồi trên giường bệnh, với vẻ mặt xanh xao, đôi mắt chẳng nhìn thấy được gì, nhưng chàng vẫn còn nghe được tiếng chân người bước vào căn phòng của mình. Chàng liền lớn tiếng hỏi:

- Có phải bác sĩ đó không?

Minh Thái liền “ờ” một tiếng cho xong.

Hoài Bảo có vẻ đau khổ, nói:

- Cô y tá ban nãy đã nói cho tôi biết ba của tôi vẫn chưa tỉnh lại được, còn bệnh tình của tôi ra sao? đôi mắt tôi... sẽ bị mất ánh sáng mãi sao?

Minh Thái vội vàng nói:

- Không đâu! không đâu! ở đây chữa trị một thời gian, khi đúng lúc sẽ được giải phẫu, mắt anh sẽ sáng lại!

Hoài Bảo buồn bã gật đầu. Cát Lan len lén đứng phía ngoài nhìn Hoài Bảo. Tuy lúc này sắc mặt của chàng rất xanh xao, tiêu tụy., nhưng dáng hình của chàng, với giọng nói đó vẫn làm cho nàng rụt rè làm sao đó.

Hoài Bảo bỗng nhớ ra điều gì, lại hỏi:

- Họ đã cho tôi biết, cô Lâm Nhi rất may mắn không bị thương tích chi nhiều, vậy cô ta còn nằm ở đây không vậy bác sĩ? tôi có thể gặp cô Lâm Nhi không?

Minh Thái thật không biết trả lời sao, chàng vội nhìn Cát Lan. Nàng đưa tay ra dấu cho Minh Thái hãy im lặng. Cử chỉ của nàng làm cho Hoài Bảo nghe được, cạnh bên chàng không chỉ có bác sĩ mà còn có một người khác. Chàng liền hỏi:

- Ai đó?

Cát Lan không dám lên tiếng. Minh Thái thấy vậy liền nói:

- Là cô Lâm Nhi mà anh vừa mới nhắc đó!

Cát Lan nhìn Minh Thái, đôi má đỏ lên vì giận. Minh Thái nhún vai không nói. Hoài Bảo nghe Minh Thái nói thế liền nở một nụ cười rất sung sướng, nói:

- Lâm Nhi, em đến bao giờ mà không lên tiếng vậy! anh biết là em sẽ đến!

Cát Lan rụt rè bước vào, vẫn không dám nói lời nào.

Hoài Bảo lại giục nàng.

- Nói chuyện với anh đi em! đến đây cho anh ôm em vào lòng được không? Anh thật nhớ và lo cho em lắm, khi biết được em không bị gì, anh vui lắm! Anh xin lỗi vì lái xe không cẩn thận nên mới xảy ra chuyện! khi sáng mắt lại rồi anh nhất định sẽ mang hết sự yêu thương đền bù cho em!

Bỗng dưng nước mắt từng giọt rơi xuống mi của Cát Lan. Nàng thật quá cảm động qua những lời nói đó. Xá gì nàng thật là Lâm Nhi thì hạnh phúc biết mấy. Cát Lan không cầm lòng nổi, nàng vụt chạy ra khỏi phòng. Hoài Bảo nghe tiếng chân nàng bỏ chạy, chàng ngo ngác gọi:

- Lâm Nhi! sao em lại bỏ đi!

Minh Thái vội nói:

- Có lẽ nhìn thấy anh thế này nên quá xúc động, cô ta khóc và chạy ra rồi!

Hoài Bảo buồn bã nói:

- Tội nghiệp cho Lâm Nhi! bác sĩ hãy giúp tôi khuyên nhủ cô ta!

Minh Thái vừa nói vừa bước đi.

- Anh nên ở đây tịnh dưỡng, tôi sẽ giúp anh an ủi cô Lâm Nhi!

Minh Thái bước ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa phòng lại. Chàng nhìn thấy Cát Lan ngồi dựa vách tường với đôi mắt mờ lệ. Chàng lắc đầu nói:

- Mày như vậy thì làm sao lo cho nó!

Cát Lan đưa tay dụi mắt nói:

- Tại anh nhắc đến Lâm Nhi! em cảm động quá và thấy tức dùm cho anh! Nhưng anh không nên nói cho anh biết là Lâm Nhi đã...

- Tao biết! không nên nói cho nó biết con nhỏ Lâm Nhi của nó đã phản bội nó rồi chứ gì!

Cát Lan nhú mày hỏi:

- Em chỉ sợ anh ấy nghe rồi chán nản, sẽ bỏ liều tất cả, không ai giúp nổi!

- Mày nói toàn chuyện gì đâu! bọn con trai tụi tao không yếu ớt như đàn bà con gái tụi bây đâu!

Cát Lan giục anh.

- Anh hứa với em đi, có được không! và cũng không được nói cho anh biết chúng ta là ai!

Minh Thái thở dài, lắc đầu, nói:

- Khi không khi không bắt tao âm thầm làm anh hùng! giúp cho thiên hạ mà không được cho họ biết mình là ai!

- Anh Hai! Cát Lan nũng nịu

- Thôi được rồi! mai mốt mà nó không giúp lại cho tao, mày sẽ biết tay tao! bây giờ tao về lo việc cơm nước cho nội, trời đã tối, ông không thấy tội mình lại la làng lên! mày ở đây canh chừng nó! đừng có mượn y tá đó, không có tiền mà trả đâu! kỳ này chắc tao phải đi tìm việc để kiếm thêm tiền! Trong ngân khố của tao đâu có được bao nhiêu, mày cũng phải đi làm nữa!

- Em biết rồi mà! Cát Lan vội vàng nói - Vậy anh về với nội đi, để em ở lại đây!

Minh Thái đi ra khỏi nhà thương. Cát Lan lại rụt rè mở cửa phòng của Hoài Bảo. Nàng nhìn thấy Hoài Bảo nằm trên giường bệnh không nói gì. Cát Lan cứ ngỡ rằng Hoài Bảo đã ngủ nên định đóng cửa phòng lại thì tiếng Hoài Bảo vang lên:

- Cô là y tá phải không?

Cát Lan không dám nói gì, liền gật đầu. Bỗng nàng thấy rất buồn cười. Anh ta không nhìn thấy mà mình gật đầu thì cũng như không. Nàng vội vàng lên tiếng.

- Phải đó!

Hoài Bảo lại hỏi:

- Có phải cô là y tá riêng, gia đình tôi mượn đến lo cho tôi không?

Cát Lan im lặng một lúc rồi nói:

- Đúng rồi! Anh vẫn còn yếu lắm! Thôi anh cứ nghỉ đi, ngày mai tôi trở lại!

Hoài Bảo liền lắc đầu nói:

- Tôi không thích đối diện với bóng tối. Cô có thể nán lại ngồi đây nói chuyện với tôi không?

Cát Lan nhìn gương mặt xanh xao của Hoài Bảo, nàng thấy tội nghiệp cho chàng vô cùng. Nàng lặng lẽ đi vào, ngồi xuống chiếc ghế để cạnh bên giường bệnh. Hoài Bảo, giọng nói mệt mỏi, hỏi:

- Cô tên gì?

Cát Lan thấy bối rối, nàng không biết phải nói thế nào. Nàng nhìn chung quanh căn phòng. Thấy cành hoa hướng dương được cắm trong bình, nàng chậm rãi nói:

- Hướng Dương!

Hoài Bảo cười nói:

- Cô có thể nói rõ một tí được không?

Cát Lan đỏ mặt ấp úng:

- Tên tôi là... là Hướng Dương.

Hoài Bảo lại cười.

- à, Hướng Dương! một loài hoa Hướng Dương phải không?
Cách nói chuyện của cô làm tôi nhớ đến một người bạn!

Nhìn thấy nụ cười của Bảo. Cát Lan không còn ấp úng như những lần trước. Nàng thầm nghĩ, “Anh ta nào có nhìn thấy mình đâu và vai vế của mình hiện nay chỉ là một cô y tá thì làm gì phải sợ khi đối diện với chàng”.

Cát Lan liền vui vẻ hỏi:

- Bạn của anh là ai?
- Là một cô gái rất ít thích nói chuyện với tôi.
- Cô ta tên gì? hỏi xong Cát Lan bỗng thấy mình sao quá tò mò, nàng liền nói - xin lỗi anh, tại tính tôi hiếu kỳ nên mới hỏi thế.

Hoài Bảo cười.

- Không có chi đâu. Cô là y tá của tôi mà, sao lại khách sáo thế. Tôi không nhớ tên cô ấy.

Nói xong chàng thở ra một hơi dài, tỏ vẻ rất mệt mỏi. Cát Lan bỗng cảm thấy thất vọng nhưng vẫn niềm nở nói:

- Anh mệt rồi, tôi sẽ ra ngoài cho anh nghỉ ngơi nhé.

Hoài Bảo liền hỏi:

- Rồi cô sẽ trở lại đây chứ?

Cát Lan cười.

- Dĩ nhiên rồi, đó là bổn phận của tôi nhưng mà trừ khi anh không muốn một cô y tá xấu xí như tôi.

Hoài Bảo cũng cười.

- Tôi đâu có nhìn thấy được mà cần xấu với đẹp.

Cát Lan đứng lên định cáo từ thì Bảo lại nói:

- Cô có thể nán lại đây thêm vài phút không?

Cát Lan tròn mắt ngạc nhiên.

- Tại sao?

- Vì tôi không thích nằm đây một mình rồi suy nghĩ đến đôi mắt đui mù của tôi.

Cát Lan an ủi.

- Anh đừng nói thế, bác sĩ đã nói sẽ tận lực chữa trị cho anh. Anh nhất định sẽ có đôi mắt lại như xưa.

Hoài Bảo lắc đầu.

- Thôi đừng bàn đến chuyện đó nữa nhé cô Dương. Hay là cô kể chuyện cho tôi nghe đi, có thể câu chuyện của cô sẽ dẫn tôi vào giấc mộng!

Cát Lan ngơ ngác nói:

- Tôi đâu có biết chuyện gì mà kể.

Hoài Bảo trêu nàng.

- Chuyện gì cũng được mà, chẳng lẽ một chuyện thần thoại cũng không có? lúc còn nhỏ cô không có lần nghe sao? các cô gái cô nào cũng thích nghe chuyện thần thoại kia mà.

Cát Lan thật tình nói:

- Ồ, tôi chỉ thích nghe chứ không biết kể chuyện.

- Cô có thể thử một lần mà, làm chuyện gì thì ai cũng phải trải qua lần đầu tiên cả.

Hoài Bảo lại cười. Nụ cười của chàng thật ấm làm cho trái tim của Lan run động.

Nàng chậm rãi nói:

- Tôi chỉ có một câu chuyện nhưng tin rằng anh sẽ không thích đâu.

- Thì cô cứ thử đi nhé. Tôi thật tình nài nỉ mà.

Hoài Bảo lại cười. Nhìn nét mặt buồn bã và mệt mỏi của chàng, Cát Lan cảm thấy xót xa. Nàng chậm rãi nói:

- Đó là một câu chuyện thần thoại mang tên Công Chúa Lọ Lem. Anh đã nghe qua chưa?

- Cô thử kể tôi nghe.

Cát Lan nhìn về phía cửa sổ và bắt đầu kể:

- Ngày xưa, xa xưa lắm, có một cô bé nhà nghèo, cha mẹ chết sớm, nàng ở chung với người dì ghẻ và hai người chị chẳng có chút tình với nàng. Mỗi ngày nàng phải nấu cơm chẻ củi, làm đủ mọi việc cho họ để xin được đôi chút tình thương, nhưng họ nào có thương xót chi nàng, chỉ muốn nàng ở đó làm công mà không cần phải trả tiền. Khi nàng tròn 18 tuổi, ngày hội hoa lại đến. Ở cung điện, nhà vua có một cuộc hội vui mời tất cả các cô thiếu nữ đến dự tiệc để ra mắt hoàng tử. Đó là lần đầu tiên cô bé lọ lem kia được gặp hoàng tử của lòng mình...

Cát Lan ngưng lại câu chuyện, nhìn xuống Hoài Bảo. Chàng đã ngủ từ lúc nào không hay. Cát Lan nhẹ nhàng đắp chăn lại cho chàng. Nàng đứng lặng yên nơi đó ngắm nhìn người đàn ông trước mặt. “Chàng đúng là một vị hoàng tử trong chuyện cô bé lọ lem, nhưng chàng chẳng bao giờ sẽ là của mình!” Cát Lan nhủ thầm rồi lặng lẽ đi ra.

CHƯƠNG 7

Sáng hôm sau, Cát Lan vì quá mệt mỏi nên đã ngủ quên. Mãi đến trưa Thái mới mở hé cửa phòng của nàng và đánh thức nàng dậy.

- Lan, mày hôm nay không đi thăm nó sao?

Cát Lan giật mình.

- Em nghe rồi. Dĩ nhiên là phải đến, còn anh hôm nay có đi làm không?

Thái vừa khép cửa vừa nói

- Tao có cái hẹn, lát trưa tao vào.

Trong phòng một mình, nàng vội vàng ngồi dậy, sửa soạn và nhanh tay trang điểm. Đứng trước cái gương, nàng không biết nên chọn màu áo nào mà chàng ưa thích rồi lại bật cười. “Chàng có nhìn thấy được đâu mà phải lựa chọn cho đúng màu”, nàng tự nhủ.

Bước ra ngoài, Cát Lan vội vàng hôn lên trán nội rồi đẩy xe ra ngoài. Nàng đạp nhanh đến nhà thương. Vừa đến cửa phòng, Cát Lan liền nghe tiếng hét của Hoài Bảo. Nàng vội vàng đẩy cửa bước vào, vừa lúc nghe cô y tá giận dữ nói:

- Tôi chẳng phải là y tá của ông! đừng làm ra vẻ ra lệnh như thế!

- Cô đi ngay! Hướng Dương đâu?

Giọng hét của Hoài Bảo làm Cát Lan ngơ ngác nhìn chàng. Cô y tá nhìn thấy Cát Lan, vừa bước ra vừa nói:

- Cô đến rồi hả! Cô mà đến trễ một lát nữa chắc chúng tôi phải băng miệng ổng lại!

Hoài Bảo nghe tiếng chân người. Chàng đoán ngay đó là Hướng Dương, liền nhỏ giọng hỏi:

- Hướng Dương?

Cát Lan nhỏ nhẹ nói:

- Tại sao anh lại la lớn như thế? Nơi này là nhà thương cơ mà!

Hoài Bảo đứng cạnh giường bọc bột nói:

- Tại sao cô lại đến trễ như thế? cô là y tá riêng, gia đình tôi mượn để giúp cho tôi mà cô lại làm biếng, đến phòng tôi trễ như thế này. Cô có biết là tôi có thể đuổi cô bất cứ lúc nào không!

Cát Lan mở tròn đôi mắt, không nói được lời nào. Thấy nàng yên lặng, chàng thở ra một hơi thật dài, ngồi xuống mép giường, giọng mệt mỏi nói:

- Xin lỗi cô, tôi không nên quá lời như thế! Tại vừa mở mắt ra tôi lại không thấy gì nên bực bội vậy thôi. Cô là y tá chắc cô cũng thông cảm cho những người như tôi.

Nhìn nét mặt đau khổ của chàng, Cát Lan không nỡ giận. Nàng vui vẻ lắc đầu nói:

- Tôi nào có giận gì đâu. Làm y tá, bốn phận của tôi là phải

chăm sóc cho anh, khi anh cần tôi lại đến trễ, anh giận là chuyện đương nhiên. Nhưng lần sau đừng la to như thế này nhé, không thôi tôi sẽ bị mất giob thật đó! Anh cũng đừng nên suy nghĩ nhiều rồi bực bội. Bệnh anh từ từ sẽ hết!

Hoài Bảo lắc đầu và cười với nàng.

- Cô yên tâm, tôi xin hứa không gây rắc rối vì cho cô đâu. Nhưng phải hứa với tôi cô phải đến đây trước 9 giờ sáng nhé.

Cát Lan vui vẻ nói:

- Anh thật là một bệnh nhân khó tánh!

-...

Không ngờ Cát Lan đã tự dung làm cô y tá riêng cho Hoài Bảo cả một tuần rồi. Một tuần qua, Hoài Bảo rất ít nói. Chàng cứ nằm mãi trên giường bệnh, không nói lời nào. Cát Lan cũng không dám nói gì. Nàng đã lặng lẽ giúp đỡ cho chàng, cố tâm làm một cô y tá giỏi cho chàng. Nàng thật buồn cho Hoài Bảo. Nằm ở đây cả tuần rồi mà không một người lui đến viếng thăm. Vì thế mà nàng lại càng quyết tâm lo lắng cho Hoài Bảo. Minh Thái, sau giờ làm việc, chàng đến thay thế Cát Lan mà lo cho Hoài Bảo để Cát Lan vào đài truyền thanh làm việc. Khi xong việc nàng lại trở vào nhà thương chăm sóc cho Hoài Bảo mãi đến khi chàng ngủ nàng mới ra về. Ngày qua ngày, Cát Lan mệt mỏi với công việc nhưng nàng vẫn ở cạnh bên an ủi và lo lắng cho Hoài Bảo. Vì nàng tận lực lo lắng nên sức khỏe của chàng cũng đỡ phần nào.

Sáng hôm nay, Cát Lan và Minh Thái bước vào nhìn thấy nét mặt thật buồn của Hoài Bảo, Cát Lan liền nói:

- Đêm qua tôi đã dặn anh là không nên suy nghĩ đến đôi mắt

của mình quá nhiều để rồi buồn, sẽ hại đến sức khỏe anh đấy!

Hoài Bảo buồn bã lắc đầu nói:

- Thật sự là tôi đau khổ không vì đôi mắt đã tạm thời không được nhìn thấy mà là sự vắng mặt của một người.

Cát Lan liền hỏi

- Vắng mặt ai?

- Lâm Nhi! người yêu của tôi. Tôi thật không biết tại sao nàng không đến thăm tôi. à, cô Dương này, cô giúp tôi một việc được không?

Cát Lan không ngần ngại nói:

- Anh cứ nói đi, nếu giúp được thì tôi nhất định sẽ làm!

- Nhờ cô đến nhà của cô Lâm Nhi, mời cô đến đây vì tôi thật rất muốn gặp!

Cát Lan ấp úng

- Tôi... tôi... chắc không giúp được đâu!

- Tại sao?

Cát Lan thật sự không biết phải nói thế nào. Minh Thái nhìn vẻ ấp úng của đứa em gái, chàng liền nhảy vào nói:

- Chúng tôi không thể giúp anh về vụ đó là vì... thứ nhất chúng tôi không biết nhà cô ta, thứ hai, y tá không nên chen vào đời sống riêng tư của bệnh nhân, thứ ba, nếu y tá của anh đi rồi, lúc anh cần đến ai sẽ lo được cho anh!

Hoài Bảo nhú mày hỏi:

- Anh là ai thế?

Minh Thái nhanh nhẹn đáp

- Là bác sĩ!

-Ồ, bác sĩ à, xin hãy giúp dùm tôi. Tôi rất cần gặp Lâm Nhi! Tôi đã gọi điện thoại nhiều lần đến nhà Lâm Nhi như không ai trả lời điện thoại, tôi thật lo lắng lắm. Bác sĩ cũng biết nếu lo lắng nhiều sẽ có hại cho đôi mắt của tôi. Hy vọng bác sĩ cho Hướng Dương giúp tôi chỉ lần này thôi, được không?

Cát Lan ngược nhìn gương mặt tiều tụy của Hoài Bảo mà lòng thấy nhói đau.

Minh Thái do dự một lát rồi nhìn Cát Lan nói:

- Thôi, hãy giúp anh lần này đi! đi mời Lâm Nhi đến đây đi!

Cát Lan nhìn Minh Thái lắc đầu không nói. Nhìn cử chỉ của em gái, Minh Thái cũng biết được là em mình không thích gì Lâm Nhi vì từ khi Hoài Bảo gặp tai nạn đến bây giờ, Lâm Nhi nào muốn biết đến. Nàng đã có bạn trai mới và đâu màng gì đến Hoài Bảo mà tìm kiếm làm gì. Minh Thái kéo tay Lan đến gần, nói thật nhỏ vào tai nàng.

- Mấy cứ đi ra, rồi một hồi trở vào giả đồ làm Lâm Nhi thì nó biết ắt giáp gì!

- Làm sao mà giả được! Anh ta nghe được chứ bộ điếc sao mà bảo em giả đồ! Giọng thật nhỏ, nàng nói.

- Mấy sao kém thông minh quá. Mấy đâu cần phải nói gì đâu. Mấy cứ đi mua bình hoa tặng cho nó, vào đây không nên nói gì cả cứ để nó nói. Tao sẽ giúp mấy nói rằng con nhỏ đó vì

quá xúc động nên không nói được! mày cứ đứng đó một hồi rồi đi, có sao đâu!

Cát Lan cự nự:

- Làm vậy không được đâu!
- Vậy mày muốn làm sao? Đi mời con nhỏ đó thật à? Mày không muốn nó đau lòng thêm thì chỉ còn cách đó, nếu nó biết sự thật thì sẽ ra sao?

Cát Lan liếc Minh Thái một cái thật bén, nói:

- Được rồi nhưng nếu anh ta biết là mình gạt anh thì anh biết tay em!

Hoài Bảo cố gắng lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Minh Thái và Cát Lan nhưng chàng không nghe được gì cả. Chàng liền hỏi:

- Sao, cô Dương có chịu giúp tôi không?

Minh Thái gật đầu.

- Vì lo cho đôi mắt của anh, nên chúng tôi phá lệ một lần.

Cát Lan nhìn Hoài Bảo, mỉm cười.

- Thôi được, tôi giúp anh lần này thôi nhé!

Hoài Bảo liền nở một nụ cười thật tươi, nói:

- Cảm ơn cô thật nhiều. Cô quả là một cô y tá tốt!

Cát Lan chậm rãi bước ra cửa phòng. Nàng đạp xe đến tiệm hoa, mua vội một tá hoa hồng đỏ và mang vào bệnh viện. Khi nàng đẩy cửa bước vào, Minh Thái đang trò chuyện với Hoài

Bảo. Thái nhìn lên thấy nàng, liền nói:

- Cô y tá đã mời được cô Lâm Nhi của anh rồi kìa.

Hoài Bảo vui vẻ, reo to:

- Thật à! Lâm Nhi, em đến thật sao?

Cát Lan nhìn Minh Thái, không nói gì cả. Minh Thái lấy tay ra hiệu cho Cát Lan cứ bước vào phòng. Nàng chậm rãi bước vào, để bình hoa trên bàn, cạnh chiếc giường của Hoài Bảo.

Hoài Bảo ấm giọng bảo nàng:

- Sao em không nói gì vậy Nhi! Còn giận anh sao?

Cát Lan vội lắc đầu. Minh Thái nói:

- Cô ta lắc đầu lia lịa kìa. Tôi thấy cô ta xúc động lắm, không nói được gì đâu...

Hoài Bảo liền ngắt ngang lời nói của Minh Thái.

- Bác sĩ, xin cho chúng tôi vài giây phút riêng tư được không?

Minh Thái vội vàng nói:

- Được, được chứ!

Minh Thái đi về phía cửa phòng, Cát Lan nín tay chàng lại, nói thật nhỏ:

- Bây giờ phải tính sao đây?

Kê sát tai Cát Lan, Minh Thái vui vẻ nói:

- Tao hết cách rồi, mầy tự mình lo liệu đi.

Nói xong, Minh Thái vội vàng đi ra. Để lại trong phòng chỉ vòn vẹn hai người, Cát Lan và Hoài Bảo.

Hoài Bảo ngồi đó không nói gì. Cát Lan đứng đấy lặng yên. Bầu không khí có vẻ rất nặng nề. Hoài Bảo lên tiếng nói.

- Lâm Nhị Rất cảm ơn em đã đến. Mấy ngày nay gọi cho em mà em không bốc điện thoại, anh lo lắng. Nhưng hôm nay em đến rồi, anh mừng lắm!

Cát Lan vẫn đứng yên không dám nói gì! Hoài Bảo lại nói:

- Sao em không nói gì vậy? hãy đến gần anh được không?

Cát Lan không dám bước đến. Nàng cứ đứng yên nơi đó. Hoài Bảo gục đầu, buồn bã nói.

- Em thật vô tình thế sao? em không còn thương anh nữa phải không? vì thế em muốn cách xa...

Nghe những câu nói đau buồn ấy, Cát Lan liền rơi nước mắt. Nàng đến cạnh bên chàng, đứng trước mặt chàng, vẫn yên lặng không nói.

Hoài Bảo nắm lấy tay Cát Lan, ghì nàng ngồi xuống cạnh bên chàng. Cát Lan liền gắng rút tay lại, nhưng nàng vẫn ngồi yên nơi đó. Tay của Hoài Bảo rờ lên mặt nàng và đã chạm vào những giọt nước mắt của nàng. Hoài Bảo liền ầm giọng nói:

- Anh thật không ngờ em đã vì anh mà khóc! Anh thật bực quá, đã nghi oan cho em! Tha lỗi cho anh nhé Lâm Nhị!

Giọng nói thật ấm của Hoài Bảo lại làm cho nước mắt của Cát Lan rơi xuống má. Hoài Bảo lau những giọt nước mắt nóng bỏng đó rồi hai tay ôm lấy khuôn mặt của Cát Lan, chàng thì thầm gọi:

- Lâm Nhi!

Và môi Hoài Bảo đã chạm vào môi của Cát Lan. Đôi mắt của nàng nhắm lại, nàng đang thưởng thức nụ hôn đầu tiên trong đời con gái của nàng. Ôi thật dễ thương quá! Một lúc lâu, môi của chàng đã rời môi nàng, nhưng nàng vẫn ngồi đó nhắm nhiên đôi mắt sung sướng đến nín thở. Tay của chàng vẫn không rời khuôn mặt xinh xắn của nàng, chàng lại âm giọng gọi:

- Lâm Nhi...

Tiếng gọi của Hoài Bảo đã đánh vỡ tan giấc mộng xuân của Cát Lan. Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng, lòng nàng đau nhói và từng giọt từng giọt nước mắt lại rơi. Cát Lan vội đứng lên chạy thẳng ra ngoài, mặc kệ tiếng gọi “Lâm Nhi” oi ới của chàng...

- Lan, mày chạy đi đâu vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Minh Thái nắm lấy cổ tay của Cát Lan chặn nàng đứng lại. Câu hỏi của Thái làm cho Cát Lan thật không biết giải thích như thế nào. Nụ hôn của Hoài Bảo vẫn còn nóng hổi trên môi của nàng. Tim của nàng vẫn còn đập thật mạnh, nhưng sao lòng nào đau nhói, có phải vì ghen chắng? Nàng cúi đầu không trả lời.

Minh Thái nhìn Cát Lan dò xét.

- Bộ nó biết là chúng ta đã gạt nó hả?

Lan lắc đầu.

- Không biết.

- Vậy tại sao mặt của mây trắng bạch vậy? Và khóc nữa hả?

Cát Lan thành thật:

- Anh vào xem ảnh ra sao đi.

Minh Thái gật gù rồi bước đi vào phòng của Hoài Bảo.

o0o

Cát Lan ngồi bên ngoài, đôi tay của nàng rờ lên môi của mình. Lần đầu tiên trong đời, nàng có được một nụ hôn nồng ấm đến như thế này. Ngày xưa còn đi học, cũng có lần người bạn khác phái tặng cho nàng một nụ hôn trước khi anh ta ra trường, nhưng đó chỉ là một nụ hôn sát trên môi, chỉ một nụ hôn trong tình nghĩa bạn bè. Nàng thật không ngờ, một nụ hôn dài của Hoài Bảo đã làm run rẩy cơ thể nàng. “Tại sao chàng yêu Lâm Nhi mà lại chẳng phải là ta chứ!” nàng đau lòng tự nói với chính mình.

Minh Thái từ trong phòng đi ra, đến cạnh bên Cát Lan nói:

- Mây đã làm gì mà nó xúc động như thế? tao khuyên một hồi lâu mới chịu nằm xuống nghỉ ngơi. Còn phải hứa với nó tìm ra Lâm Nhi để khuyên nhủ con nhỏ đó!

Cát Lan chậm rãi nói:

- Ảnh đã hôn em vì tưởng em là Lâm Nhi thật.

Minh Thái gật gù.

- Thì phải rồi, mây đang là người yêu của nó thì dĩ nhiên là nó muốn hôn mây!

- Anh Hai!

Minh Thái vui cười hỏi:

- Vậy mày có mi lại nó không? ha, ha! nhìn nét mặt bơ phờ của mày, tao nghĩ chắc là có rồi.

Cát Lan liếc Thái.

- Anh đó nha!

Minh Thái lại trêu:

- Sao, nụ hôn của nó như thế nào? Ha ha, môi của mày bị cháy đỏ rồi!

Cát Lan then thùng nói:

- Em không thèm nói chuyện với anh nữa.

Cát Lan vừa định bỏ đi thì Minh Thái nghiêm nghị hỏi:

- Từ rày sắp đến phải tính làm sao?

Lan ngo ngác hỏi:

- Tính gì?

- Nếu nó muốn gặp con nhỏ đó nữa thì ta phải nói làm sao!

- Không nói gì cả.

- Mày đừng quên là mày không phải Lâm Nhi thật của nó đâu.

Cát Lan ngồi xuống nền nhà, vựa vào vách, mệt mỏi nói:

- Em cũng không biết nói thế nào nữa. Anh nghĩ cách dùm em đi!

- Tao đâu có thời gian mà nghĩ ra cách. Tiền phòng, nhà thương đòi kìa. Trả sạch túi rồi nhưng vẫn chưa đủ. Không biết nó còn nằm đây bao lâu nữa!

- Thì anh cứ đi tìm xem cô y tá nào lo về chuyện tiền phòng trọ, năn nỉ cô ta cho mình thiếu vài ngày đi!

Minh Thái vui vẻ nói:

- Ờ, sao tao ngu quá há, không nghĩ ra cách đó. Tìm cô y tá trưởng rồi dụ ngọt, mình sẽ không cần trả tiền.

Cát Lan liếc nhìn anh.

- Anh đừng có ham! Thiệt anh nằm mơ giữa ban ngày đó! Ai mà lại ngu để anh dụ chứ!

- Mấy lúc nào cũng khi dễ tao hết! Hãy ngồi đó mà xem anh mày trở tài.

Cát Lan cười cười, lắc đầu không nói. Một cô y tá trẻ đi ngang. Minh Thái vội vàng hỏi:

- Cô ơi, xin cho chúng tôi hỏi. Cô y tá trưởng đang ở đâu vậy cơ? Chúng tôi muốn gặp!

Cô y tá trẻ chỉ về phía trước.

- Anh muốn hỏi cô Lý hả? Cô ta đang đứng ở phía đó.

Minh Thái nhìn theo và thấy được một cô y tá rất trẻ, lại tuyệt đẹp. Chàng vui vẻ nhìn Cát Lan nói:

- Hãy xem tài của gái của anh mày nè!

Minh Thái bước vội đến bên cạnh cô y tá trẻ đẹp kia, hỏi:

- Cô có phải là cô Lý không?

Cô y tá trẻ đẹp gật đầu. Minh Thái mạnh dạn nói tiếp.

- Cô là cô Lý, y tá trưởng nơi đây phải không? Không ngờ cô trẻ mà lại đẹp nữa, thật dịu dàng trong chiếc áo trắng của y tá. Nếu không chê bai, tôi có thể mời cô dùng với tôi một bữa cơm được chăng?

Cô y tá trẻ đẹp ấy vui cười lắc đầu nói:

- à, thì ra anh muốn mời mẹ tôi dùng cơm!

Minh Thái tròn mắt ngạc nhiên.

- Há?

Cô y tá trẻ ấy quay sang vỗ vai một cô y tá nọ nói:

- Mẹ à, có người muốn mời mẹ đi dùng cơm tối kìa.

Cô y tá nọ quay lại nhìn họ! Bà vừa già vừa mập, nét mặt của bà trông rất khó khăn. Minh Thái giật mình không nói được lời nào. Bà nhìn Minh Thái hỏi:

- Ông mời tôi đi dùng cơm?

Minh Thái vội vàng lắc đầu.

- Không... không phải!

Rồi chàng bỏ chạy trông thật buồn cười. Hai mẹ con của cô y tá Lý nhìn nhau vui cười.

CHƯƠNG 8

Anh Bảo, đã khỏe lại chưa?

Bảo nghe giọng nói rất quen thuộc nhưng không nhớ là giọng của ai. Chàng ngỡ ngác hỏi:

- Anh là ai?

Giọng người đàn ông lại vang lên.

- Tôi là Nhâm, nhớ chưa?

- à, là anh Nhâm đó à. Sao mãi đến bây giờ mới chịu đến thăm tôi.

Giọng nói của Hoài Bảo có vẻ trách móc. Nhâm yên lặng vài giây rồi lại nói.

- Xin anh đừng trách tôi. Tuy là bạn nhưng vì chén cơm của gia đình nên... tôi biết anh gặp nạn mà vẫn không giúp được gì cho anh.

Hoài Bảo bực bội nói:

- Tôi và anh là đôi bạn thân, và chính tôi đã giới thiệu cho anh về làm việc với ba tôi, đến khi tôi gặp nạn thì lại chẳng có một người quen thân đến cho một lời thăm hỏi.

Nhâm thành thật.

- Tôi xin lỗi anh. Nếu gia đình tôi không nghèo hèn thì thật dễ

xử cho tôi. Tôi nghĩ đi nghĩ lại và quyết định phải vì ân nghĩa chứ không nên vì đồng tiền.

- Anh nói gì mà quá xa như thế. Tôi có bảo anh đền ơn nghĩa gì đâu, chỉ có một lời thăm hỏi cũng chẳng có...

- Anh Bảo, đừng giận, có thể cho tôi kể rõ lý do không?

Hoài Bảo gật đầu.

- Được, anh cứ nói.

- Khi anh và Bác Lục được đưa vào nhà thương, tôi bận việc không hay. Khi biết thì muốn đến thăm anh nhưng Nam nó đã ngăn tôi lại. Quyền hành bây giờ đã nắm trong tay của nó. Họ cấm chúng tôi qua lại với anh, nếu một ai trong công ty vào báo cho anh biết tình hình ở công ty thì người đó sẽ bị đuổi việc. Dù chẳng ai phục nhưng vì chén cơm bát cháo, họ phải đành nghe theo mà thôi.

Hoài Bảo nhú mày.

- Nam, nó tệ như vậy hay sao?

Nhâm gật gù.

- Tại anh thương em trai của mình, chứ nó và mẹ của nó nào có chút tình cảm gì cho anh! khi nghe tin ba anh nằm bất tỉnh, anh thì bị đui mù, tài sản gia đình của anh đã tạm thời do em của anh làm chủ. Nó nói một là chúng tôi phải nghe một. Chuyện bệnh hoạn của anh họ nào có biết đến. Tiền trong ngân khố đã cắt tên của anh ra rồi. Tôi cũng rất ngạc nhiên là anh vẫn còn được nằm nơi đây.

Hoài Bảo lắc đầu không tin.

- Nếu như anh nói thì họ không lo cho sức khỏe và bệnh hoạn của tôi, nhưng tại sao thằng Nam lại muốn y tá riêng cho tôi?

Nhâm lắc đầu.

- Tôi chẳng hiểu tại sao anh lại có y tá riêng, chứ tôi có thể bảo đảm là thằng Nam không hề bỏ tiền ra muốn y tá cho anh. Anh có biết căn phòng anh đang ở là căn phòng tệ nhất trong bệnh viện này không? Tôi là người quản lý về vấn đề tiền bạc ra vào mà tôi không rõ tất cả hay sao. Anh nghĩ lại đi, từ ngày anh vào viện bấy lâu nay, có ai đến thăm anh lần nào chưa?

Hoài Bảo yên lặng suy nghĩ. Những lời Nhâm nói rất có lý. Từ xưa đến giờ dì ghẻ của chàng nào có tình cảm gì với chàng đâu, còn đứa em trai thì cứ mong cho chàng chết để trọn quyền nắm lấy tất cả sản nghiệp. Cả mấy tuần nay, thật sự đâu có một người nào đến thăm nàng, ngoài ông bác sĩ và cô y tá Hương Dương.

- Anh Nhâm, có thể kể rõ tất cả mọi việc cho tôi biết không.

Nhâm bắt đầu kể. Nhâm đã nói tất cả về chuyện của gia đình chàng hiện nay. Tiền thuốc men thật sự Nhâm không biết vì sao mà Bảo có để tự lo chứ gia đình anh ta không hề biết tới.

Hoài Bảo nghe xong buồn bã nói:

- Ít ra tôi còn có được Lâm Nhi!

Nhâm thở ra lắc đầu, nói:

- Con nhỏ đó cũng đã thay lòng đổi dạ!

Hoài Bảo hỏi:

- Tôi không hiểu.

Nhâm lắc đầu.

- Từ khi nghe tin anh đui mù tàn tật thì Lâm Nhi đã không còn quyến luyến gì tới anh đâu. Nó đã đi theo Hoài Nam rồi. Chính mắt tôi nhìn thấy họ Ôm nhau hôn trong văn phòng làm việc của anh. Giờ đây Lâm Nhi rất thường lui tới với công ty để gặp Hoài Nam. Họ rất tình tứ với nhau.

Mặt của Bảo đỏ sặc, chàng có vẻ rất đau khổ.

- Thật là như vậy sao? hèn gì khi nàng gặp tôi, nàng không hề nói gì cả. Thật là khốn nạn!

Nhâm khuyên bạn:

- Anh đừng nên buồn nữa. Tôi đã đến đây là đã quyết định dù có mất đi công việc vẫn giúp đỡ cho anh! Ngoài tình bạn ra, anh còn là người ân của tôi nữa. Anh hãy yên tâm nằm đây dưỡng bệnh.

Hoài Bảo gật đầu:

- Cảm ơn anh!

- à, còn cô y tá mà anh nói là y tá riêng gì đó, anh có muốn tôi tìm hỏi không?

Hoài Bảo liền lắc đầu nói:

- Cô Hương Dương rất tốt bụng, có thể cô ta nhìn thấy được gia đình tôi đã bỏ rơi tôi nên cố tình giúp đỡ. Tôi sẽ tự mình nói cho ra chuyện. à, nhờ anh một chuyện nhé. Tôi còn tiền ở trong ngân khố tại nước Anh, nhờ anh chuyển tất cả về đây cho tôi để tôi tự lo mà trị bệnh.

Nhâm vỗ vai bạn nói:

- Hãy yên tâm. Tôi sẽ giúp anh toàn sức lực của tôi. Mong rằng anh chóng bình phục.

Nhâm đi rồi, Hoài Bảo ngồi ngờ ngẩn ra đó. Chàng thật không biết nghĩ gì hoặc muốn nghĩ điều gì. Trong khoảnh khắc, chàng đã bị mất tất cả, tiền tài, địa vị, tình yêu và cả ánh sáng của đôi mắt.

Cát Lan bước vào, đôi tay của nàng nào là bánh ú, bánh tét, cơm sườn, giọng nàng vui vẻ nói:

- Hôm nay tôi đi ngang chợ mua thức ăn cho anh nè. Ăn cơm của bệnh viện hoài chắc anh ngán lắm!

Hoài Bảo gật gù:

- Cám ơn cô!

Nhìn nét mặt không vui của Hoài Bảo, nàng lo lắng hỏi:

- Sao anh có vẻ không vui vậy?

Hoài Bảo yên lặng vài giây, rồi nói:

- Tôi muốn hỏi cô một chuyện.

- Chuyện gì?

- Cô thật sự là y tá riêng mà gia đình tôi đã muốn cho tôi?

Câu hỏi của Hoài Bảo làm Cát Lan ngạc nhiên tỏ mắt nhìn chàng. Lời nói quá thành thật thì làm sao mà nàng dám nói dối. Nói thật thì lại chẳng xong.

- Tôi... tôi...

Hoài Bảo lắc đầu nói:

- Hỏi thì hỏi vậy thôi chứ tôi đã biết tất cả rồi và cũng đã đoán ra phần nào của câu chuyện.

Cát Lan tròn mắt nhìn chàng.

- Anh đã biết gì và đoán được gì?

Hoài Bảo thành thật.

- Bạn của tôi vừa rời khỏi nơi đây. Anh ta cho tôi biết rằng gia đình tôi không hề mượn y tá riêng cho tôi, một đồng xu bỏ ra mua thuốc cũng chẳng có. Vậy cô là ai?

Cát Lan ấp úng.

- Tôi... tôi...

- Có phải cô là y tá của bệnh viện này không? Cô đã nhìn thấy và vì lòng tội nghiệp mà giúp cho tôi?

- Tôi... tôi thật không ngờ anh lại biết ra sự thật sớm như vậy! Tôi biết nói ra anh sẽ buồn lắm nên tôi không dám nói thật.

- Cám ơn cô đã tận tình chăm sóc cho tôi. Tôi không mấy ngạc nhiên khi hay tin người nhà của tôi không chút gì lo lắng cho tôi, cô đừng lo, không hại gì cho sức khỏe của tôi đâu. Tôi sẽ gắng bình phục cho sớm!

Cát Lan thở phào nhẹ nhõm.

- Anh nghĩ được như thế thì hay lắm. anh hãy ăn chút đồ rồi đi nghỉ đi nhé.

- Tôi có thể nhờ cô làm dùm tôi chút chuyện được không?

- Là chuyện gì?

- Đến nhà của Lâm Nhi...

Cát Lan ngắt ngang lời Bảo nói.

- Xin lỗi, chuyện đó tôi làm không được! Tôi không muốn đi mời cô ta đến đây đâu! vì cô ấy đã... đã...

Hoài Bảo lắc đầu.

- Cô yên tâm đi, tôi không nhờ thế nữa đâu. Tôi đã biết Lâm Nhi đã phụ tình tôi. Tôi chỉ nhờ cô nếu có dịp thì ghé ngang nhà cô lấy giùm tôi cây kèn tây, món đó là của tôi. Khi nào buồn tôi sẽ lấy ra thổi cho đỡ buồn. Mà tôi đã không còn ánh sáng thì đâu thể chơi trò nào thích hợp ngoài vụ thổi kèn!

Cát Lan gật đầu đồng ý.

- Chiều về đi ngang nhà cô, tôi sẽ lấy kèn đến đây dùm anh!

Hoài Bảo gật đầu.

- Cám ơn cô, à có phải tiền thuốc men bấy lâu nay của tôi đều do cô lo lắng không?

- Tôi... tôi...

Hoài Bảo cười:

- Giọng ấp úng của cô tôi cũng đoán được rồi. Cám ơn cô!

- Anh đừng khách sáo như vậy! Anh cứ xem tôi là bạn, bạn bè giúp đỡ nhau có gì mà ngại.

- Tôi rất hân hạnh được làm bạn với người có nghĩa tình như cô Ôn này tôi nhất định sẽ trả.

- Anh đừng nói câu ơn nghĩa, nói thế là anh đã phụ lòng tôi rồi!

Hoài Bảo lắc đầu.

- Mang ơn thì phải đáp. Cô đã vì một người không quen biết mà tốn tiền lại thêm tốn công nữa. Công của cô tôi không thể nào trả cho hết được, nhưng tiền thì nhất định phải đền trả cho cô. Bạn tôi đã giúp tôi lấy tiền riêng trong ngân khố của tôi ra rồi. Trong vòng nay mai tôi sẽ có đủ tiền mà lo tất cả.

Cát Lan dịu dàng nói:

- Nếu vậy thì anh đừng nên lo buồn mà suy nghĩ nhiều nữa. Mọi chuyện để anh lành lại rồi hãy tính nhé.

- Cám ơn cô à, chúng ta đã là bạn rồi thì cho tôi hỏi câu này nhé.

- Anh cứ hỏi.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

Cát Lan vui vẻ cợt đùa.

- Tôi chỉ quá 20 vài năm thôi.

Câu trả lời của Cát Lan làm cho Hoài Bảo buồn cười. Chàng nở nụ cười thật tươi, nói:

- Vậy cô có cho phép tôi gọi cô bằng tên không? Gọi cô chẳng có chút thâm tình gì cả.

Cát Lan cười vui vẻ.

- Anh cứ tự nhiên. Thôi đừng nói nữa, cơm tôi mang đến cho

anh đã nguội rồi kìa. Ăn nhanh đi!

- Hương Dương cùng ăn với anh được không?

Cát Lan cười, nụ cười thật dễ chịu.

- Thôi được, nhưng anh là người bệnh thì phải ăn nhiều đấy nhé.

Cát Lan sốt vội phần cơm ra, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Cát Lan đứng trước cửa nhà của Lâm Nhi, nàng bâng khuâng không biết có nên bấm chuông hay bỏ ra về. Nếu không vì Hoài Bảo, Cát Lan sẽ chẳng bao giờ bước trở vào nhà của Lâm Nhi. Tiếng chuông cửa reo vang. Lâm Nhi mở hé cửa, nàng lộ đầu ra hỏi:

- Mây đến đây làm gì.

Cát Lan nói:

- Anh Bảo nhờ tao đến đây!

Lâm Nhi thở ra, lắc đầu.

- Tao đã bảo với mây, giữa tao và Hoài Bảo hiện giờ chẳng liên hệ gì đến nhau, mây còn đến tìm tao làm gì.

Cát Lan nhú mày.

- Nhi Nhi, mây thật bạc tình quá.

- Mây nên hiểu cho tao, một khi đã ở trong ngôi nhà sang trọng thì ai lại có thể trở về nằm đất cho được chứ! Thật sự tao cũng thấy tội cho Hoài Bảo, nhưng tao không thể vì tình mà bỏ sự nghiệp!

Cát Lan nhún vai:

- Mây nói sao cũng được. Hoài Bảo nhờ tao ghé đây lấy dùm những món đồ của anh ta để quên trong nhà mây!

Lâm Nhi vẫn không mở to cánh cửa, nàng vẫn thò đầu ra, với giọng nói khó chịu.

- Mây nói vậy nghĩa là gì? anh bảo mây đến đây đòi của hả? bàn ghế, giường ngủ, tivi, muốn rinh hết à? Còn lâu! nói hẩn đừng hòng tao trả. Con người hẩn sao lại bần tiện thế!

Cát Lan lắc đầu hỏi:

- Thì ra tất cả đồ vật trong nhà mây đều do Hoài Bảo sắm cho. Giờ anh gặp nạn tai, mây bỏ lơ không nghĩ đến, vậy mà mây còn có thể gọi anh là con người “bần tiện” hay sao?

Lâm Nhi lớn tiếng nói:

- Tao nghĩ tốt nhất là mây nên rời nơi đây ngay đi! Tao chẳng trả lại hẩn món gì đâu!

Cát Lan cười cười, giọng nói chua chát.

- Hoài Bảo chẳng đòi mây món gì cả, anh ấy chỉ muốn cây kèn tây của anh mà thôi. Tao nghĩ, với khả năng nghệ thuật của mây, cần chi đến cây kèn.

Nghe được câu nói ấy, Lâm Nhi vừa mở cửa vừa nói:

- Tưởng gì chứ cây kèn cũ kỹ đó, giữ chi cho chặt nhà! mây vào trong tự lấy mang đi cho khuất mắt tao.

Cát Lan chậm rãi bước vào nhà. Hoài Nam từ trong phòng đi ra, chàng nhìn Cát Lan với đôi mắt hiếu kỳ hỏi:

- Cô này là ai vậy Lâm Nhi?

Lâm Nhi vui vẻ đến cạnh Hoài Nam, vừa ngã đầu lên vai chàng vừa nói:

- Là con ở trong nhà em lúc xưa, em đuổi việc nó đã lâu rồi. Nó để quên vài món đồ, hôm nay trở lại lấy mang đi.

Hoài Nam nhìn Cát Lan, với giọng cười thật dễ ghét.

- Ha ha! Cô bé à, đẹp như thế này mà đi ở mướn cho người ta sao? Nếu cô cần việc, có thể làm cho tôi bất cứ lúc nào.

Lâm Nhi làm ra vẻ nũng nịu.

- Anh Nam, chứ em không đẹp sao? Nếu anh cần, em sẽ làm bất cứ chuyện gì cho anh!

Hoài Nam vẫn nụ cười khó ưa, nói:

- Em thì đẹp, nhưng con nhỏ này hấp dẫn hơn. Ha ha...

Với ánh mắt khinh bỉ, Cát Lan liếc Hoài Nam một cái thật bén. Nàng đi thẳng về phía cây kèn, gỡ hộp ra xem xét kỹ càng, rồi đóng lại. Nàng liếc nhanh về phía Hoài Nam và Lâm Nhi. Không biết họ nói những gì, nhưng Cát Lan có thể đoán được là Lâm Nhi không vui lắm vì những lời Hoài Nam đã khen nàng.

Lâm Nhi đi đến cạnh Cát Lan, nói vội:

- Mày tìm có rồi thì nên rời đây ngay! Từ nay về sau đừng đến làm phiền tao nữa. Nghèo như rác mà cứ bày đặt làm cao.

Cát Lan chẳng trả lời. Nàng ngẩng mặt cao và từng bước đi ra

khỏi nhà của Lâm Nhị Khi nghe Hoài Nam vui vẻ nói “hẹn có ngày gặp lại cô bé nhé!”, nàng cũng chẳng thềm nhìn đến hắn.

Vào đến nhà thương, Cát Lan gặp ngay Minh Thái đang cố công tỏ tình với cô y tá trẻ. Nhìn thấy Cát Lan, Minh Thái vội vàng giới thiệu.

- Cô Lý Mai, đây là em gái tôi, Cát Lan!

Cát Lan nhìn cô y tá trẻ trước mặt, nàng vui vẻ đưa tay ra nói:

- Rất hân hạnh được quen với chị!

Mai cười, nụ cười thật hiền. Bắt lấy tay Cát Lan, nhỏ nhẹ nói:

- Rất hân hạnh. Cô thật sự là một người tốt.

Cát Lan tròn mắt ngạc nhiên.

- Tại sao chị lại nói thế?

Mai vui vẻ nói:

- Anh Thái đã kể cho tôi nghe tất cả rồi. Lan yên tâm đi, tôi sẽ không nhiều chuyện đâu. Sẽ giúp cho hai người nói với mẹ tôi.

Cát Lan vội lắc đầu.

- Xin đừng tiết lộ chuyện của chúng tôi!

Mai có vẻ xúc động, nói:

- Cô yên tâm. Mai chỉ muốn nói với mẹ xóa bớt đi vài ngày của căn phòng 5B. Vì tin tôi anh Thái mới nói tôi nghe. Anh Thái thật thà, tốt bụng, anh đã dặn dò tôi rất kỹ rồi vì anh

không muốn cho Hoài Bảo biết rồi tự ái. Lòng dạ một người con trai tốt như thế thật là hiếm có trên thế gian.

Cát Lan nhú mày.

- Anh Hai tôi là người thật thà, tốt bụng?

Minh Thái tăng hăng.

- Thôi này Cát Lan! đừng có chê anh mày trước mặt người đẹp!

Cát Lan vui vẻ nói:

- Cảm ơn nhé chị Mai! Còn phần anh Hai, anh mà ăn hiếp chị thì cho em biết ngay nhé.

Mai lắc đầu.

- Không có gì đâu, Lan đừng ngại. Anh Thái không dám ăn hiếp chị đâu.

Minh Thái vừa đẩy Cát Lan đi tới vừa nói:

- Mày vào thăm nó đi, để anh mày có chút thời gian trò chuyện với cô y tá giỏi và đẹp nhất bệnh viện này một lát.

Cát Lan bước đi mà miệng cười khúc khích. Đến phòng Hoài Bảo, nàng gõ cửa rồi bước vào. Hoài Bảo nghe được tiếng chân bước nhẹ nhàng, chàng đoán biết ngay đó là Hướng Dương, cô y tá của chàng.

Nở nụ cười thật tươi, Hoài Bảo nói:

- Hướng Dương đến rồi à? Em đã ăn cơm chưa?

Cát Lan bước tới nói:

- Anh xem em mang gì đến cho anh đây nè.

Hoài Bảo đứng lên. Cát Lan vội vàng đặt kèn xuống bàn và bước nhanh đến cạnh Hoài Bảo. Nàng dìu chàng đến chiếc bàn tròn để trong phòng. Cát Lan vui vẻ nói:

- Anh hãy ngồi xuống ghế này trước đi.

Hoài Bảo ngồi xuống. Cát Lan vui vẻ nắm tay Hoài Bảo đặt lên cây kèn của chàng. Hoài Bảo vui vẻ reo lên.

-Ồ, em mang đến cho anh đây à?

- Vâng, nhưng không phải là cây kèn mới, của anh đó. Em ghé nhà Lâm Nhi, đòi lại dùm anh đó!

Hoài Bảo thở ra, giọng trầm buồn.

- Cô ta có làm khó dễ gì em không?

Cát Lan lắc đầu.

- Không có gì đâu. Cô ta còn gởi lời thăm anh nữa.

Hoài Bảo lại thở ra.

- Em đừng gặt anh nữa. Anh và cô ta chẳng còn lại gì đâu mà thăm hỏi.

Cát Lan cố gắng bắt qua chuyện khác. Nàng vui vẻ nói:

- Bây giờ có cây kèn rồi. Anh thôi cho em nghe được không vậy? làm y tá mà lâu lâu nghe được tiếng kèn, thì đỡ mệt lắm đó. Và em cũng có mang theo cái keyboard này, có thể đàn với anh!

- Thật à? Hướng Dương cũng biết đàn?

Cát Lan vui vẻ gật đầu.

- Chỉ biết sơ sơ, anh phải hứa không được cười đó nha.

Hoài Bảo vui vẻ gật đầu.

- Không cười đâu. Vừa là y tá, vừa là nữ nghệ sĩ, em thật có tài đó nhé.

Cát Lan cười hiền hòa.

- Anh đừng nói nhiều nữa, thôi kèn mau đi!

Hoài Bảo vui vẻ đưa kèn lên môi và bắt đầu thổi. Tiếng nhạc nghe thật êm tai. Năng từ ngoài cửa rọi vào làm cho cảnh vật trong phòng trở nên vui hơn.

Những ngày tiếp nối sau đó không khí trong phòng bệnh của Hoài Bảo hoàn toàn đổi khác. Cát Lan giờ đã trở thành một người bạn thật thân với Hoài Bảo. Cát Lan giúp cho chàng có những lối suy nghĩ mạnh dạn hơn. Hoài Bảo giúp cho Cát Lan tìm ra ý thích của mình.

Cát Lan vui vẻ hỏi:

- Anh có biết làm thơ không?

Hoài Bảo cười.

- Làm một thi sĩ không phải dễ dàng đâu. Anh múa thì hay chứ thơ thì lú.

Cát Lan cùng cười.

- Em cũng vậy. Nhưng em rất thích học văn thơ.

Hoài Bảo ra ý.

- Vậy chúng ta cùng học hôm nay. Em ra một câu, anh làm một câu.

Cát Lan cười nói:

- Em bắt đầu nè.

Hoài Bảo giục

- Nhanh lên!

Cát Lan vui vẻ nói:

- Trời hôm nay nắng ấm.

Hoài Bảo nói vào:

- Em chải tóc bên dòng.

- Có hoàng tử đến viếng.

- Cùng xây giấc mộng thơ.

Cát Lan suy nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Lục đục đóng lục đục.

- Đinh đục đục ầm ầm.

Cát Lan cười hỉ hả.

- Làng xóm mang dao búa.

Hoài Bảo cũng cười.

- Hai đứa... dắt dìu nhau... chạy!

Cát Lan vừa vỗ tay vừa đọc lại tác phẩm của họ.

- Trời hôm nay nắng ấm.

Em chải tóc bên dòng

Có hoàng tử đến viếng

Cùng xây giấc mộng thơ

Lục đục đóng lục đục

Đinh đục đục âm âm

Làng xóm mang dao búa

Hai đứa dắt dìu nhau chạy!

Hay, hay lắm đó! à mà khi nhỏ anh thích làm gì?

- Thích được đi cắm trại với bạn bè.

- Em cũng vậy! nhưng chưa bao giờ được đi!

Cát Lan liền ra ý kiến.

- Hay là chúng ta có thể cùng cắm trại nơi đây.

Hoài Bảo cười như trẻ thơ.

- Ở đây đâu có lều!

- Không cần chiếc lều chúng ta cũng có thể vui chơi được vậy!

Hoài Bảo không hiểu, vui cười hỏi.

- Không lều lấy gì mà cắm?

Cát Lan vội lấy tấm chăn, trùm phủ lên bàn tròn. Nàng nằm

lấy tay Hoài Bảo, nhấn chàng ngồi xuống đất và đẩy chàng chui dưới gầm bàn. Nàng cười khúc khích nói:

- Theo trí tưởng tượng của em, bây giờ tối thui rồi đó, chúng ta ló đầu ra, và tưởng tượng mình đang đi cắm trại! Cứ tưởng tượng đại đi!

Hoài Bảo làm theo y lời Cát Lan nói. Chàng vui vẻ nói:

- Bây giờ đến lúc chúng ta phải nói dự tính của mình.

Cát Lan tròn mắt.

- Tại sao?

- Vì lúc ngồi trong lều là lúc chúng ta nói ra dự tính cho cuộc vui.

Cát Lan vui vẻ nói:

- Vậy anh tính cái gì?

- Tính bỏ lều đi sang rình các cô gái ở lều bên cạnh.

Cát Lan vui vẻ reo lên.

- Anh này qui? quái quá. Rình xong rồi anh làm gì?

- Chạy!

- Tại sao lại chạy?

- Vì bị mấy cô rượt! nhất là bà giáo trưởng, già rồi mà cầm cây chạy nhanh như gió thổi.

Cát Lan cười thật to như chưa bao giờ được cười vui như ngày hôm nay.

Mọi việc bây giờ trở nên vui nhộn hơn. Lúc nào trong phòng cũng tràn ngập tiếng kèn của Hoài Bảo và tiếng đàn của Cát Lan. Tiếng cười nói, sự tranh luận, đủ mọi thứ đã làm cho Hoài Bảo quên đi niềm đau trong cơ thể. Ngày thứ bảy, Cát Lan ở đó với Hoài Bảo cả ngày đàn hát trông thật vui vẻ.

Cát Lan vui vẻ nói:

- Bây giờ anh mệt rồi, hay là chúng ta tìm cái vui khác mà làm đi nha.

Hoài Bảo cười xòa.

- Biết là lỗi tai của em mệt rồi. Chúng ta có thể chơi trò “giấc mơ”!

Cát Lan nhú mày không hiểu.

- Trò đó là trò gì?

Hoài Bảo vui cười giải thích.

- Chúng ta thay phiên nhau nói ra ước mơ của mình.

Cát Lan vội vàng la lên.

- Ồ không được đâu. Mơ ước của em là cái chuyện thầm kín, ai mà có thể đem ra nói cho được!

Hoài Bảo hỏi nàng.

- Vậy em có muốn nghe mơ ước của anh không?

Cát Lan gật đầu.

- Dĩ nhiên là muốn. Anh nói lẹ đi anh!

- Nếu muốn nghe thì em phải tiết lộ những giấc mộng của em.

Cát Lan yên lặng suy nghĩ. Nàng gật gù.

- Thôi cũng được, vậy anh nói trước đi!

- Em nhớ không được ăn gian nhé. Phải thành thật, không được nói dối.

- Ai mà thèm nói dối.

Hoài Bảo thở ra một hơi dài, vui vẻ nói:

- Anh luôn có một mơ ước sau này sẽ có một mái ấm gia đình. Một vợ hai đứa con, trai hay gái không cần thiết, chỉ cần chúng biết thương yêu lẫn nhau. Vợ anh không cần đẹp, chỉ cần nàng có thể cho anh một tình yên trợn vẹn. Đến phiên em đó!

Cát Lan chống hai chỏ tay lên bàn, đôi tay để lên cằm, suy nghĩ vài giây rồi nói với giọng nói đầy mơ mộng.

- Em mơ sau này sẽ có một chàng trai cỡi ngựa đến bên em, đưa em đi đến một vùng trời hạnh phúc.

Hoài Bảo vui cười hỏi:

- Tại sao lại phải cỡi ngựa?

Cát Lan mơ màng trả lời.

- Vì là hoàng tử thì nhất định phải biết cỡi ngựa!

Hoài Bảo cười to.

- Ồ, là hoàng tử trong câu chuyện lọ lem của em phải không?

Cát Lan nhú mày.

- Công Chúa Lọ Lem không phải chỉ “Lọ Lem” mà thôi. Anh còn cười ngạo tôi nữa, tôi sẽ không nói chuyện với anh đâu nhé.

Hoài Bảo vui vẻ nói:

- Thôi đừng giận mà cô nhỏ, anh chỉ nói đùa thôi mà. Hướng Dương tốt bụng như thế này, anh bảo đảm sau này sẽ có hàng ngàn hoàng tử cỡi ngựa đến nhà em, đến lúc đó em sẽ không biết chọn ai đấy nhé. Có cần anh giúp không?

Cát Lan đỏ mặt.

- Không cần đâu. Thôi không thèm nói chuyện với anh nữa, em còn rất nhiều chuyện cần phải đi làm, không ở đây nói xàm nữa.

Hoài Bảo thở dài.

- Ai cũng bận với công chuyện, chỉ có anh là...

Cát Lan đứng dậy:

- Đôi mắt của anh sẽ sáng lại trong nay mai mà thôi. Bây giờ anh nên nằm đây nghỉ ngơi cho khỏe đi. Hôm qua bác sĩ đã cho biết vài ngày nữa thì sẽ tiến hành giải phẫu đôi mắt cho anh đó.

- Có thể nào là đôi mắt anh sẽ mất ánh sáng mãi không?

Cát Lan thật thà.

- Em tin là anh sẽ được chữa lành đôi mắt. Anh không nên mất tự tin như thế. Anh hãy ngủ một giấc cho khỏe đi nhé.

Chiều mai em sẽ ghé qua thăm anh.

Hoài Bảo thở ra, giọng buồn buồn:

- Mãi đến chiều à?

Cát Lan vui vẻ nói:

- Vì em còn phải đi làm đó ông Tổng ạ!

Hoài Bảo cùng cười.

- Làm ở bệnh viện này thì nếu em có đi ngang phòng anh, làm ơn ghé vào chơi với anh vài giây.

Cát Lan vui vẻ nói:

- Làm y tá mà anh nói như là đi dạo mát vậy! Thôi em đi về nhé. Sẽ gặp lại anh ngày mai!

Cát Lan bước ra, Hoài Bảo vẫn còn nói với theo.

- Chúc Hương Dương tối nay có một giấc mộng thật tuyệt.

Cát Lan bước đi, thầm nghĩ “nếu mộng mà có anh thì mộng nào lại chẳng tuyệt vời!”

CHƯƠNG 9

Hoài Bảo đang ngóng trông Hương Dương thì cửa phòng lại mở. Có tiếng chân người bước vào. Bảo liền hỏi:

- Ai đó? có phải em không Hương Dương?

Hoài Nam cười lớn:

- Giờ này mà còn có người muốn đến đây sao?

Hoài Bảo nhận ngay ra đó là giọng nói của Hoài Nam.

- Nam, là em đó à!

- Đúng, tôi đến thăm anh đây.

Hoài Bảo lắc đầu.

- Không cần thiết đâu.

Hoài Nam cười to.

- Tại sao lại không. Đến đây xem một thằng mù sống ra như thế nào! Ha ha, còn tệ hơn là sức tưởng tượng của tôi nữa.

Hoài Bảo giận dữ hét.

- Nam! em đừng nói những lời đó, em sẽ hối hận đấy!

Hoài Nam lại cười.

- Anh làm gì được tôi! anh còn nhớ không, lúc xưa tôi luôn

phải chịu dưới cơ anh, bây giờ thì tôi đã nắm hết tất cả! Nè, muốn tôi bố thí thì hãy quì xuống mà xin, nếu anh nói những lời tôi nghe vừa lỗ tai thì tôi có thể ban bố cho anh chút cháo! Nào mau quì xuống đi!

Hoài Bảo giận đỏ mặt.

- Mày đi ngay! đi khỏi đây ngay!

Hoài Nam tự động ngồi xuống ghế, cười to.

- Anh hãy nghe tôi nói vài lời. Nói xong nhất định là anh sẽ không dám đuổi tôi.

Hoài Bảo vẫn hét.

- Đi ngay!

- Tôi cho anh hay, thằng Nhâm bạn của anh đã về phe tôi. Ha hạ Tiền trong ngân khẩu tại Anh Quốc của anh coi như đã lọt vào tay tôi! Cả cô ca sĩ Lâm Nhi của anh nữa. Anh chẳng còn cọng rác nào trên tay đâu mà ở đó la lối. Sao, còn dám đuổi tôi nữa không?

Hoài Bảo nóng giận, hét càng to hơn.

- Mày đi ra khỏi nơi đây ngay! đi ngay! Y tá, y tá đâu, đuổi nó đi ngay!

Hoài Nam tỏ vẻ thỏa mãn đứng lên.

- Không cần phải hét lên như thế. Cái nơi rác rến này có mời tôi cũng chẳng thèm ở.

Nam bước ra đóng ầm cửa lại. Hoài Bảo gục đầu đau khổ. Chàng ngồi đó cảm thấy chán chường. Ngồi gục đầu trên bàn

thật lâu. Cát Lan bước vào nhìn thấy vậy, nghĩ rằng chàng đã ngủ quên. Nàng liền bước đến bên cạnh, nhỏ nhẹ gọi:

- Anh Bảo, thức dậy qua giường nghỉ đi anh.

Nghe giọng nói dịu dàng của Cát Lan, chàng ngẩng đầu lên. Mắt chàng đỏ ngầu gần như muốn khóc. Cát Lan kinh hoảng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì thế?

Hoài Bảo đau khổ thuật lại tất cả cho Cát Lan nghe. Nàng an ủi:

- Thôi anh cũng đừng buồn!

Hoài Bảo đau khổ nói:

- Tôi bây giờ chẳng còn lại gì. Người thân không có, bạn bè phản bội, người tôi yêu cũng chẳng ra chi, tiền bạc cũng không!

Cát Lan đứng vịn vai Bảo nói:

- Nhưng anh còn lại đôi mắt! mắt anh rồi sẽ sáng lại. Tôi tin rằng sau này anh sẽ tự dựng lại cơ nghiệp của mình!

Hoài Bảo lắc đầu.

- Tôi thật chán lắm! Chán lắm.

Cát Lan lại an ủi:

- Tôi tin ở ời anh, đừng có chán nản. Anh phải ráng lên. Em của anh cố ý đến đây để kính thích anh, để anh chán nản, để hại thêm tâm trí anh. Đừng cho họ vui mừng chứ!

Hoài Bảo đứng dậy. Chàng cảm thấy mình quá yếu đuối. Một người đàn ông kiên cường như chàng mà cũng có ngày hôm nay. Ôm lấy Cát Lan. Chàng ngả đầu lên vai nàng.

- Tôi thật mất tất cả rồi, đã mất tất cả!

Cát Lan đứng yên cho chàng trút hết nỗi niềm đau khổ.

- Xin lỗi Hướng Dương, tôi không nên mất thăng bằng như thế này.

Vừa nói Hoài Bảo vừa ngồi xuống ghế. Cát Lan bước đi rót cho chàng ly nước lã. Vừa để ly nước vào tay của Hoài Bảo vừa nói:

- Anh uống ly nước này rồi bình tĩnh lại đi nhé. Đừng quá xúc động sẽ hại cho đôi mắt của anh đó!

Hoài Bảo nói một cách đau khổ:

- Tôi còn lại gì đâu mà lo! bây giờ tôi chẳng còn lại gì để mà lo cho sinh mạng của mình. Cô đi đi, đừng giúp tôi chỉ cho phí công cộ Có người bạn như tôi chỉ mang lại phiền hà cho cô.

Cát Lan khó chịu nói:

- Anh nói thế nghĩa là gì? Vì hôm nay anh không còn là một người tử phú thì tôi sẽ không còn làm bạn với anh sao? Tôi giúp anh không phải vì đồng tiền, chỉ vì tôi nhìn thấy được anh cần một người bạn! Anh nói thế là đau lòng tôi!

Hoài Bảo đau khổ lắc đầu:

- Cô giúp tôi làm gì! Tôi không còn gì cả để trả lại cho cô! Đôi mắt của tôi cũng chưa chắc sẽ có lại ánh sáng.

Cát Lan giận dữ.

- Em giúp cho anh nhưng chưa hề nghĩ rằng anh phải đền trả cho em! Em đã xem anh là một người bạn thì bạn bè giúp đỡ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn thì là một chuyện rất bình thường. Em luôn tin vào tài năng của anh, nhưng nếu như anh vì những lời nói khó ưa của em trai mình mà nản chí, bỏ liều tất cả thì dù cho em có giúp bao nhiêu đi nữa cũng bằng thừa. Em rất thất vọng về anh!

Hoài Bảo cắn môi nói:

- Anh bây giờ chỉ là một thằng nghèo xơ xác. Một đồng xu không có mà em vẫn muốn làm bạn với anh hay sao?

Cát Lan dịu giọng nói.

- Em đã xem anh là bạn, dù anh là một tỷ phú hay một người xin ăn ngoài phố, em vẫn xem anh là một người bạn của em. Không gì thay đổi. Đối với em, tiền bạc chỉ là một vật dụng để chúng ta sinh sống chứ nó không bao giờ mang lại hạnh phúc cho mình. Không có tiền, người ta sẽ chết, nhưng có quá nhiều tiền thì họ sẽ rất cô đơn!

Hoài Bảo lắc đầu, thở ra.

- Em vẫn còn trẻ mà lại có những ý nghĩ sâu sắc như thế. Anh đã 30 rồi mà chẳng nghĩ được như em.

Cát Lan vội an ủi chàng.

- Anh nên bình tĩnh mà đối diện với gia đình của anh! Nếu anh có lại đôi mắt sáng thì anh có thể bắt đầu lại từ đầu... với đôi tay và nghị lực của anh... anh sẽ sống bình thường như bao nhiêu người khác!

Hoài Bảo nghe thấy sự suy nghĩ giản dị của Cát Lan, chàng không thể nín cười.

- Hướng Dương có biết là cách suy nghĩ của em quá đơn giản hay không?

Cát Lan lắc đầu.

- Em không nghĩ vậy! em tin rằng cái gì mình cho nó là đơn giản thì nó sẽ trở thành đơn giản. Mình đừng nghĩ phức tạp để rồi rối trí rồi lại không có cách giải quyết!

Hoài Bảo cười.

- Thật anh không thể nào cãi lại em!

- Anh cười rồi đó, có phải bây giờ anh thấy dễ chịu nhiều hơn không? thôi để em đỡ anh qua giường nghỉ nhé.

Hoài Bảo lắc đầu.

- Sao lúc nào gặp nhau em cũng bảo anh đi nghỉ vậy? Cô y tá này thật là làm biếng quá.

Cát Lan giả dờ giận dữ.

- Anh dám nói em không siêng với công việc?

Hoài Bảo cười to.

- Ha ha! Cô nhỏ à, không làm biếng chớ sao cứ bắt bệnh nhân đi ngủ giữa ban ngày như thế này!

Cát Lan che miệng cùng cười với Hoài Bảo.

- Anh nói cũng đúng! Vậy thì anh thôi kèn cho em nghe đi nhé!

- Lại làm biếng nữa rồi! Hay là cả hai chúng ta cùng đàn hát cho thỏa thích!

Cát Lan làm ra vẻ trẻ thơ, vui cười nói:

- Nhưng phải cho em làm một người nữ minh tinh nổi tiếng đó nha!

- Em muốn là ai?

- Mary-len Mon-rô!

Vừa nói Cát Lan vừa cười thúc thích. Hoài Bảo không hiểu hỏi:

- Cô ta là ai?

Cát Lan lại cười.

- Anh thật dở quá, là cô nữ minh tinh điện ảnh nổi tiếng nhất Mỹ Quốc ấy!

Hoài Bảo cười.

- Vậy anh phải là Billy Gioe đó nhé!

Cả hai lấy đàn ra vừa đàn vừa hát. Kèn thổi vang trong phòng, tiếng hát của Cát Lan hòa cùng Hoài Bảo. Cả hai muốn bỏ quên tất cả những cái buồn trong sự nô đùa ấy.

Đêm tối lại đến, Cát Lan định ra về thì Hoài Bảo thở ra, nói:

- Em về rồi, anh thật sự cô đơn trong bóng tối!

Cát Lan nhỏ nhẹ nói:

- Nếu anh cần, em sẽ đợi cho anh ngủ rồi em ra về!

Hoài Bảo lắc đầu.

- Không cần phải như thế. Hay là em dẫn anh ra ngoài chơi vài tiếng, được không?

Cát Lan liền lắc đầu.

- Ồ, không được đâu! bác sĩ sẽ không cho đâu.

Hoài Bảo nài nỉ:

- Anh thật buồn lắm, nếu đêm nay không được ra ngoài cho thoải mái thì đầu óc anh sẽ rất căng thẳng!

Cát Lan lo lắng hỏi:

- Vậy anh muốn đi đâu?

Hoài Bảo bình thản nói:

- Muốn đến nhà em!

Cát Lan lắc đầu.

- Nhà của em nghèo lắm, không thích hợp cho anh đến để thoải mái tâm trí đâu.

Hoài Bảo yên lặng vài giây, rồi thở ra, nói:

- Nghèo nhưng ít ra em còn có căn nhà để ở, còn anh hiện nay một túp lều cũng không có thì sao lại dám chê ngôi nhà của em! Trừ phi em không muốn mời anh đến nhà vì chê anh nghèo!

Cát Lan thành thật.

- Em chưa hề nghĩ vậy! Thôi được, nhưng anh hứa là không

được cười ồ chuột của em nhé!

Hoài Bảo vui vẻ nói:

- Anh xin hứa!

- Vậy mau đứng lên đi, chúng ta cùng đi!

Cát Lan bước đến đứng cạnh bên Hoài Bảo. Chàng đưa tay, và Cát Lan rất tự nhiên nắm lấy tay chàng. Bỗng nàng sức nhớ và hết sức thẹn thùng. Nàng muốn rút tay lại nhưng đã muộn vì tay của Hoài Bảo giữ chặt lấy tay nàng. Tim của nàng đập loạn xạ, và Hoài Bảo như biết được nên càng giữ chặt tay nàng hơn.

Hoài Bảo ấm giọng nói:

- Chúng ta có thể đi được rồi! Hôm nay em là ánh sáng của cuộc đời anh đấy nhé.

Cát Lan nhỏ nhẹ nói:

- Anh muốn đi đến nơi mà vẫn an toàn thì phải nghe theo mệnh lệnh của em đấy nhé.

Hoài Bảo đùa.

- Thì anh đã giao cuộc đời này của anh cho em tạm thời làm chủ rồi mà!

Nghe những lời nói đó, Cát Lan cảm động vô cùng. Nàng tự chủ xiết chặt tay của Hoài Bảo và cả hai cùng bước ra khỏi cửa bệnh viện. Bên ngoài trời đã tối, Cát Lan dẫn bước chàng đi.

Đi được chừng năm bước, Hoài Bảo hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu thế?

Cát Lan bình thản trả lời.

- Trước cửa bệnh viện. Chúng ta phải đi chừng 20 bước thì sẽ gặp một trạm xe bus đầu tiên và mình sẽ ở đó đợi...

Hoài Bảo liền ngắt ngang lời của Cát Lan.

- Sao lại không gọi taxi mà đi xe bus!

Cát Lan vui vẻ trả lời.

- Đi taxi thì hành trình của chúng ta sẽ bị thu ngắn thời gian, và lại còn bị tốn tiền nữa... anh không thấy như vậy là thoải mái hơn sao?

Hoài Bảo gật gù.

- Đúng! Thôi anh không thắc mắc nữa... anh rất tin ở nơi em.

Cát Lan cười.

- Là anh nói đấy nhé. Em sẽ cho anh biết từng chi tiết của chuyến du lịch này nhé! Đến trạm xe bus đầu tiên, và chúng ta sẽ xuống xe khi xe bus ghé vào trạm thứ bảy Sau đó chúng mình sẽ dùng xe điện đi đến nhà em.

Khi họ xuống xe bus thì Cát Lan vừa nắm tay dẫn Hoài Bảo vừa nói:

- Chúng ta hãy đếm xem là mấy bước nữa chúng ta sẽ đến trạm xe điện!

Hoài Bảo bắt đầu đếm to.

- 1, 2, 3... 10... 20

Cát Lan dẫn chàng xuống trạm xe điện. Nàng mua hai vé xe và cùng lên xe. Khi xe đến trạm thứ nhất thì Cát Lan lại lui cui dẫn chàng xuống xe. Hoài Bảo cứ đinh ninh rằng đã tới nhưng nàng bảo:

- Chúng ta phải quẹo trái và đi bộ thẳng một đoạn đường mới đến nhà em.

Hoài Bảo thắc mắc.

- Còn bao xa vậy?

Cát Lan lắc đầu.

- Em cũng không rành, vì ngày thường thì em dùng xe đạp, đạp về nhà. Em rất ít khi cuộc bộ thể này!

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Cát Lan mang chuyện thời bé thơ kể cho Hoài Bảo nghe. Nàng luôn cố gắng kể những chuyện vui cho tâm hồn chàng khuây khỏa. Hoài Bảo thì lại kể những chuyện vui lẫn chuyện buồn trong đời chàng cho nàng hiểu. Cả hai như có một nỗi niềm thông cảm cho nhau. Hoài Bảo bỗng dưng thấy lòng mình rung động trước một người con gái mà chàng chưa hề thấy mặt. Tuy không nhìn thấy được Cát Lan nhưng đối với chàng, nàng là một người con gái vô cùng tốt đẹp. Nếu ngay bây giờ chàng có lại tất cả tiền tài danh vọng như xưa thì chàng sẽ quì dưới chân nàng mà cầu hôn, xin được làm một người bạn đời và cùng nàng đi tìm hạnh phúc. Nhưng thật tiếc thay, hiện nay chàng chẳng còn lại gì với một hình thể vô dụng.

Hoài Bảo đang trong cơn say mê, bỗng “ầm” một tiếng, Hoài Bảo đứng lại vì trán của chàng đã đụng vào một miếng ván nào đó.

Cát Lan vừa xoa xoa vầng trán của chàng vừa vui cười nói:

- Xin lỗi nhé! em quên báo trước cho anh biết là có tấm bảng treo nơi này. Ông chủ nhà này treo cái bảng đó là cố ý để người ta đụng vào rồi bảo thời vận xấu, hãy vào nhà ông ta mà xem bói tướng.

Hoài Bảo bước đi.

- Chắc là vận mạng anh xấu thật rồi!

Cát Lan cười.

- Không đâu, anh đừng có tin ba cái điều bói toán đó! Qua cái đầu anh vừa chạm thì là khu nhà của em ở. Nhà em ở mãi tận trên cao!

Cát Lan nắm lấy tay Hoài Bảo dắt chàng bước lên nhất thang đầu. Hoài Bảo ngừng lại hỏi:

- Ở đây không dùng thang máy hả?

Cát Lan lắc đầu.

- Em đã nói chỗ em ở nghèo lắm, không có thang máy để dùng đâu.

- Vậy em ở lâu mấy?

- Bí mật, không thể cho anh biết! anh cứ hát một bản nhạc "Tình trong Giấc Mơ", khi hát hết bản nhạc thì anh sẽ đứng trên tầng lầu mà em ở đấy!

Hoài Bảo vui vẻ nói:

- Vậy anh bắt đầu hát đây, để xem lời em nói có đúng không!

Hoài Bảo bắt đầu hát. Giọng hát của chàng như lời ru ngọt ngào đưa Cát Lan vào mộng mị! Hôm nay thật là ngày đầu tiên nàng bước lên những nấc thang này mà không cảm thấy chút nào mệt mỏi. Tình yêu thật là một liều thuốc nhiệm màu, đã làm cho ta quên đi tất cả. Bỗng nàng giật mình, “Ta yêu Hoài Bảo tự bao giờ?” Một câu hỏi không cần câu trả lời, nàng thật sự đã yêu Hoài Bảo và yêu say đắm nhưng chẳng dám nói ra.

Vừa dứt bản nhạc thì cả hai đã đứng trước cửa nhà nàng. Cát Lan mở cửa mời Hoài Bảo vào. Nàng không hề do dự khi diễn tả cho chàng biết cái đơn sơ của nhà nàng. Cát Lan để Hoài Bảo ngồi vào ghế sa lông và nàng lặng lẽ vào trong phòng của nội, hôn lên vầng trán của ông vào nói thật nhỏ:

- Nội ơi, con đã tìm được hoàng tử của lòng con rồi nội ơi.

ông của nàng vẫn còn đang trong giấc ngủ thật say sưa. Cát Lan bước vội ra sau bếp và mang cho Hoài Bảo ly nước lã, nàng vui vẻ nói:

- Anh uống nước cho đỡ mệt đi!

Hoài Bảo đỡ ly nước trong tay nàng.

- Cám ơn em, nhưng anh thật sự không thấy mệt! Ngồi đây, anh thật sự cảm thấy rất thoải mái!

Họ đã ngồi đó trò chuyện mãi đến khuya. Cát Lan đưa Hoài Bảo trở về bệnh viện. Sau khi chàng ngủ yên, nàng vội vã ra về. Cũng bước đi trên con đường ban nãy, và dưới ánh trăng mờ mờ lung, Cát Lan lại bỏ mình rơi vào một giấc mộng xuân tuyệt vời. Nàng rất mong có một ngày Hoài Bảo sẽ nói câu yêu thương với nàng. Giàu hay nghèo nàng không cần thiết,

chỉ cần một câu nói “anh yêu em” của Hoài Bảo thì nàng sẽ trao cho chàng tất cả sự yêu thương và sẽ cùng chàng xây một mái ấm gia đình. Dầu cho mắt của chàng sẽ không bao giờ có lại ánh sáng, Cát Lan vẫn mãi ở cạnh Hoài Bảo để yêu thương và lo lắng cho chàng.

CHƯƠNG 10

- Anh Thái, anh còn dám đứng đây ngắm các cô y tá nữa sao? Muốn gọi tình với họ hả?

Vừa nói Mai vừa nhéo vào cánh tay của Minh Thái một cái thật đau. Thái hoảng hồn.

- A... đau quá! đã có em rồi anh đâu dám gọi tình với ai nữa.

- Nếu là thật sao mấy ngày nay anh cố tình tránh né em?

Minh Thái bần khoản.

- Thì tại vì... cũng tại con nhỏ em gái của anh đó.

Mai nhìn Minh Thái dò xét.

- Bộ Lan không thích em sao?

Minh Thái lắc đầu.

- Không phải vậy! Cũng tại nó vì tình mà không thương anh hai của nó.

Mai lắc đầu không hiểu.

- Anh có thể nói rõ một tí được không? theo em thấy thì Lan là một cô gái thật tốt bụng. Yêu âm thầm và cũng âm thầm hy sinh cho người mình yêu. Một mình lo lắng tất cả, vừa chạy đôn chạy đáo kiếm tiền thuốc men vừa phải tìm thời gian mà chăm sóc và trò chuyện với ông.

Minh Thái cao hứng chọc ghẹo:

- Không phải tốt bụng mà là lụy tình! Các cô gái như chúng em đều sẽ bị người ta cám dỗ. Chưa chắc khi nó sáng mắt rồi, nó sẽ trả ơn cho con Lan!

Mai nghiêm nghị nói.

- Sau này mà ông Tống sáng mắt rồi, ông không thương lại Cát Lan thì em sẽ tìm đánh cho hắn một trận toi đời cho hả dạ!

Minh Thái vui cười.

- Trời ơi! Tôi yêu nhầm bà la sát rồi, chết đời con trai tôi rồi còn gì.

Mai lém lỉnh nói:

- Cho anh biết đó nha, em không có hiền mà để cho anh ăn hiếp đâu nhé. Tại sao vẫn chưa cho em biết, sao dám trốn em mấy ngày nay?

Minh Thái gật gù.

- Cô y tá của anh ơi! Anh biết rồi, mạng của anh bây giờ đang nằm trong tay của em đó mà. Anh không phải cố tình trốn em mà là trốn má của em!

Mai tròn mắt ngạc nhiên.

- Sao lại trốn má em?

- Hề thấy mặt anh là bà đòi tiền phòng của thằng Bảo. Nhìn thấy anh là bà ghét.

Mai mỉm cười.

- Tại các người không có bảo hiểm nên chúng tôi mới bắt nằm dưỡng bệnh ngày nào phải trả tiền ngày đó, má em làm theo nguyên tắc chứ đâu có cố tình đòi nợ anh mãi.

- Trời! Thằng bạn của con Lan nằm ở đây chứ đâu phải anh đâu. Còn em nữa, không giúp gì cho anh hết, nói với má em xóa dùm vài ngày cũng không xong.

Mai cắn nhần.

- Ai nói với anh là không có? Nhưng xóa nhiều quá người khác sẽ để ý rồi má và em bị đuổi việc làm sao?

Minh Thái nghiêm nghị với giọng kẻ cả:

- Khi nào bị đuổi thì anh sẽ nuôi má và em!

Mai nói ngay.

- Xí, anh nuôi anh còn chưa nổi nói gì đến nuôi người khác. Cho anh biết đó nha, má em không thích cho em qua lại với anh đâu.

Minh Thái nhú mày.

- Tại sao?

- Tại vì anh còn tính trẻ con quá, không chịu lo làm ăn gì cả.

Minh Thái vui vẻ nói.

- Tại thời công việc làm ăn của anh chưa tới chứ bộ! Cho em biết đấy nhé, bây giờ người ở đất ta chưa hiểu rành về bảo hiểm nhân thọ, khi hiểu rõ rồi thì bảo đảm với em họ sẽ xếp hàng đôi hàng dọc mà mua. Bây giờ cho anh cưới em đi,

không thôi tới chừng đó anh không chịu cưới là em hối hận đó nha.

Mai nghiêm nghị nói.

- Má cấm em không được qua lại với anh! má đang tìm anh đó.

Minh Thái nghe vậy hoảng hồn.

- Hả? không cho em cặp kè với anh vậy hả tìm anh làm gì?

Mai nói tỉnh.

- Để giết anh chứ để làm gì!

Minh Thái càng hoảng lên.

- Tại sao?

Mai nhún vai.

- Có gì đâu mà anh lo! Tại vì em nói với má là em đã mang thai với anh rồi!

Minh Thái hét lớn.

- Hả? em nói đùa hay nói giỡn! Chỉ kiss có vài ba cái với em mà em bị mang bầu hả? kỳ này em hại anh thiệt rồi.

Mai nhỏ nhẹ nói:

- Anh đừng hét to như thế có được không? bộ anh muốn cho thiên hạ cười chê em hả?

Minh Thái nhỏ giọng.

- Làm sao mà em lại có thai được chứ!

Mai ôm bụng cười to.

- Anh sao mà khờ quá! Nếu em nói thế má mới chịu cho em gặp anh!

Minh Thái nhăn mặt.

- Hết chuyện em mang ra hù bả hay sao mà lại đem cái chuyện này ra dọa bả!

Bà y tá trưởng họ Lý trên tay cầm một cái cây gậy to đi nhanh về phía Minh Thái và Mai. Chàng nhìn thấy hoảng lên. Chàng định bỏ chạy thì Mai nắm lấy tay chàng giữ lại.

- Anh phải ở đây ứng phó.

Minh Thái than thở.

- Kỳ này tôi chết chắc rồi!

Bà y tá trưởng bước đến chỉ vào mặt Thái, hỏi:

- Mai! Phải thằng này không?

Mai nài nỉ.

- Má, anh Thái là người tốt mà má!

Bà Lý giận dữ.

- Là người tốt sao lại dám để con gái tao mang bầu! Tao phải giết chết nó cho hả dạ!

Minh Thái bỗng cà lăm.

- Tôi... con... tội con đâu có cố tình.

Bà Lý vẫn to tiếng.

- Tôi không cần biết. Mày đã đụng vào người con gái tao thì tao phải giết mày.

Mai nài nỉ.

- Má, ở đây là nhà thương, má đừng có to tiếng nữa.

Bà Lý đánh vào mũi của Mai một cái thật đau, nói:

- Con gái gì mà ngu si quá. Đồ con gái hư, con gái mất nết!

Minh Thái nhìn thấy Bà Lý la rầy Mai, chàng dần lòng không nổi, lớn tiếng hét.

- Dù cho bác có giết chết Mai đi nữa, chuyện cũng đã lỡ rồi, lúc đó bác sẽ hối hận! Còn như giết chết con thì cháu ngoại của bác sẽ không có cha, nó sẽ hận bác suốt đời. Chuyện đã lỡ như thế này, bác chỉ có thể để cho cháu thành hôn với Mai mà thôi!

Bà Lý trở nhìn Thái một hồi cũng bật cười.

- Coi vậy mà mày cũng biết lo tròn bốn phận, không tránh né trách nhiệm của mình. Thôi được, ngày mai bảo cha mẹ mày đến nhà tôi mà cưới con Mai.

Minh Thái nghe vậy đâm hoảng sợ:

- Ngày mai? phải cưới liền hả?

Bà Lý nắm chặt cây gậy, giận dữ nói.

- Bây giờ cậu định trốn trách nhiệm hay sao?

Minh Thái lắc đầu lia lịa.

- Không phải vậy... không phải vậy... xin bác để từ từ rồi chúng con sẽ tính! Chỉ e rằng khi bác biết rõ hoàn cảnh gia đình con, bác sẽ không cho Mai lấy con đâu. Gia đình con chỉ còn lại có ông nội mà ông nội thì đã mất trí nhớ và đứa em gái, gia đình còn nghèo lắm, thằng em rể thì lại bệnh nằm trong này không tiền để trả. Con đang ráng làm để dành dụm tiền lo giúp cho nó và còn lo cưới vợ, xin bác cho con chút thời gian...

Bà Lý nghe vậy, gật gù thông cảm.

- Thôi được! Cậu ráng mà tính chuyện cưới hỏi con gái tôi. Còn chuyện của thằng em rể cậu thì để đó tôi lo giúp cho. Không nên phí tiền nữa mà phải dành dụm lo cho cái đám cưới.

Minh Thái mừng quýnh lên.

- Há? bác thật đồng ý hả? Có nghĩa là không cần phải trả tiền phòng, tiền thuốc men gì cả?

Bà Lý gật gù.

- Tôi đã nói cậu để đó tôi lo giúp cho. Thương con gái tôi thì phải ráng lo cho nó, còn cậu mà ăn hiếp nó thì cậu sẽ chết dưới tay tôi!

Nói xong bà Lý bỏ đi. Minh Thái cứ ngỡ là mình đang nằm mộng. Chàng ôm Mai vào lòng, hôn lên môi nàng thật tình tứ và bế nàng lên quay một vòng. Chàng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Khi buông nàng ra, Minh Thái vui vẻ nói:

- Không ngờ em dám gạt má để được gần anh! Mai, em thật

tốt với anh quá! Anh sẽ không bao giờ phụ bạc em đâu!

Mai vui vẻ nói:

- Anh mà dám bỏ em thì anh không những chết dưới tay má em mà còn phải chết dưới tay em nữa đó.

Minh Thái lắc đầu lia lịa.

- Không dám! không dám đâu!

Mai mỉm cười nhìn Thái. Nàng nắm lấy tay chàng vừa bước đi vừa nói.

- Thôi, bây giờ chuyện của chúng ta coi như là xong. Chúng ta phải đi tìm em gái của anh. Em vừa nghe bác sĩ nói nội trong tuần này sẽ giải phẫu đôi mắt của ông Tống. Họ cần bàn thảo về vấn đề tiền bạc. Má của em đã hứa giúp cho nhà anh thì má sẽ làm được! Chúng ta nên đi cho Lan hay để nàng mừng. Để Lan yên tâm mà lo chăm sóc cho ông Tống.

Minh Thái vui cười đi theo Mai. Chàng cảm thấy trên thế gian này có lẽ chàng là người đang vui thú nhất.

Cát Lan đang ngồi trong phòng trò chuyện với Hoài Bảo. Nàng cắt những trái cam, những trái bom đưa tận tay chàng. Hoài Bảo rất cảm động vì Cát Lan quá tận tâm lo lắng cho chàng. Lan vui vẻ nói:

- Nè anh, ăn cam đi anh!

Hoài Bảo liền chụp tay của Lan. Chàng nắm thật chặt bàn tay của Cát Lan vào tay của chàng, ấm giọng nói:

- Hướng Dương, em thật tốt với anh quá. Anh mang ơn em rất nhiều!

Gương mặt của Cát Lan đỏ bừng. Nàng e thẹn nói:

- Anh đừng nói thế! em đâu tính ơn nghĩa với anh.

Hoài Bảo đưa tay của Cát Lan lên môi, hôn lên tay nàng, ôn tồn nói:

- Anh biết ngay lúc này anh không nên tỏ tình cảm với em, vì anh chẳng còn lại gì! Tiền, tài, địa vị, và lại là kẻ tàn tật đui mù... anh không xứng đáng gì với em nhưng nếu anh không nói thật lòng mình thì anh sợ sẽ không có cơ hội nói với em những lời chân thật nhất đời anh!

Cát Lan ngược mặt lên nhìn Hoài Bảo. nàng e dè hỏi:

- Anh muốn nói gì?

- Anh rất sợ mất đi em! anh không thể nào sống thiếu em Hương Dương ơi! Em thật là một người con gái tốt đẹp, em thật tuyệt vời! Không có ai trên đời so sánh nổi với em!

Cát Lan nghe những lời đó, nàng thẹn thùng nói:

- Anh đừng nên khen em như thế, em không tốt như thế đâu! Sau này anh nhìn thấy em rồi, anh sẽ không nghĩ thế đâu.

Hoài Bảo vẫn nắm lấy tay Cát Lan. Chàng nghiêm chỉnh ăm giọng nói:

- Hương Dương, em là một cô gái hoàn toàn tốt đẹp trong lòng anh!

Cát Lan nghe thế vui mừng lẫn lộn. Nàng nhìn Hoài Bảo tha thiết. Đôi mắt mở to sung sướng với niềm hạnh phúc. Hai tay của nàng đã nắm trọn trong đôi bàn tay của Hoài Bảo, tâm trí nàng hoang mang. Nàng không nói thêm gì chỉ âm thầm mơ

ước.

Cát Lan đứng bên ngoài nhìn vào phòng của ông Tổng Lục mà thương hại cho hai cha con của họ. Hoài Bảo ngồi cạnh bên nắm tay cha của chàng. Tuy ông già vẫn nằm đó bất tỉnh, nhưng Hoài Bảo hàng ngày vẫn bỏ ra vài tiếng đồng hồ để đến cạnh bên trò chuyện với cha của chàng. Cát Lan đau lòng, lặng lẽ bỏ ra ngoài.

Hoài Bảo giữ chặt lấy tay cha, gục đầu đau khổ.

- Trời ơi! sao không cho tôi chết thay cha của mình. Tại sao lại để cho tôi còn sống đây mà cha tôi lại phải nằm đây mà bất tỉnh! Ba ơi, con đã hại ba rồi! Tại con tất cả.

Hoài Bảo giống như một kẻ chết đuối đang cố bám víu vào thanh gỗ mục để lấy lại hơi thở. Chàng tâm sự với cha một cách đau khổ:

- Ba, hãy trở về với con! Con chỉ là một kẻ lão luyện trong thương trường, còn với tình trường, với gia đình, con như một người binh nhì mới nhập chiến! Ba, chúng con rất cần có ba!

- Anh Bảo!

Hoài Bảo nghe tiếng gọi, ngẩng đầu lên hỏi:

- Ai đó?

- Tôi đây! Nhâm...

Hoài Bảo nghe đến tên Nhâm, chàng nổi cáu.

- Mày đi khỏi nơi này cho tao! Tao không có người bạn bất nhân bất nghĩa như mày!

Nhâm với vẻ bình tĩnh nói:

- Anh nên bớt nóng giận! Chúng ta nên tìm một nơi nào đó để nói chuyện cho rõ ràng! anh đừng giận quá rồi mất khôn, anh Bảo ạ!

Hoài Bảo thở dài.

- Anh còn muốn gì ở tôi? tôi và anh chẳng còn gì để nói! Tốt hơn anh nên rời khỏi nơi đây!

Nhâm nói, giọng rất ôn tồn:

- Chúng tôi đều là những người bị em của anh lợi dụng! Nếu như tôi không làm theo lời của hắn thì kế hoạch của chúng ta sẽ thất bại! Tôi chưa hề phải bội anh! Hãy cho tôi chút thời gian nói rõ mọi chuyện!

Hoài Bảo đứng yên lặng suy nghĩ một lúc lâu. Chàng chẳng phải là một kẻ ngu si mà để cho Nhâm gạt gẫm. Hoài Bảo có rất nhiều người bạn trên thương trường, nhưng bạn như thế thì đâu phải là bạn! Họ chỉ thích mình và kính nể mình chỉ vì đồng tiền mà thôi. Từ ngày Hoài Bảo nắm nhà thương cho đến hôm nay, đâu có một người bạn trong ngành buôn bán đến viếng thăm chàng! Nếu Nhâm là kẻ thù thì chàng nên giả vờ tin tưởng để tìm cách đối phó, còn như Nhâm thật là một người bạn có thâm tình, thì chàng không nên để mất bạn! Rất có thể Nhâm sẽ là một vị cứu tinh cho chàng.

Hoài Bảo gật gù.

- Được! xem như tôi tin anh lần nữa! Chúng ta nên ra ngoài nói chuyện để ba tôi được nằm yên tĩnh nơi đây!

Cả hai bước ra sân bệnh viện. Khu vườn cũng khá rộng, họ

ngồi trên bục ghế ngoài trò chuyện. Nhâm nhìn Hoài Bảo, hỏi:

- Đôi mắt của anh lúc này thế nào rồi?

Bảo trả lời ngắn gọn:

- Chẳng sao cả, vài hôm nữa tôi sẽ được sáng mắt! Sao, anh nói gì thì cứ việc nói!

Nhâm nhẹ nhàng kể rõ mọi chuyện:

- Khẩu phần công ty, tuy ba anh có 50% và anh vẫn còn 30%, nhưng vì anh còn đang dưỡng bệnh, ba anh nằm bất tỉnh, không thể nào làm việc cho công ty nên nó đã thay ba anh và anh nắm quyền tất cả! Lần đầu tiên tôi đến thăm anh, thật sự vì nghe theo lệnh của nó! Nó đã bày tôi phải dùng tình cảm mà dọa xét xem anh còn bao nhiêu tiền ở nước ngoài! nhưng nếu tôi không làm vậy thì tôi không thể nào đến thăm anh mà không bị mất đi chén cơm cho gia đình tôi! nó muốn tôi dùng tình cảm để gạt lừa anh vì bọn họ biết rằng có rất nhiều khẩu phần của anh ở ngân hàng của Anh Quốc mà họ không thể nào đụng đến được! Tôi xin thề với anh là khi về đến công ty, tôi chẳng kể rõ cho thằng Nam biết những chi tiết của chúng ta! Tôi chỉ nói sơ là anh đã nhờ tôi nếu được, chuyển dùm số tiền ở ngân hàng Anh Quốc về nước cho anh, để anh trị bệnh! Nó có hỏi tôi là bao nhiêu thì tôi có trả lời là vài triệu! Nó đã tin tưởng tôi và bảo tôi khi anh chuyển tiền về nước thì tôi phải bằng mọi cách chuyển ngay số tiền đó vào ngân khẩu của nó! Tôi đã gạt đầu hứa đại, nhưng tôi đã không làm theo lời của nó!

Nhâm ngưng một lát, thở ra rồi tiếp:

- Nó tuy nắm quyền hành trong công ty nhưng chẳng chút nào thông minh! Bọn làm dưới tay của nó bên ngoài thì vâng vâng dạ dạ, nhưng chúng đã ăn mòn ăn lén, chẳng nề nang gì nó! Tất cả người làm đang chờ anh bình phục để trở về điều chỉnh lại công ty! Tối qua tôi đã mở một hội họp với họ! Tất cả mọi người đều đồng ý, nếu anh trở về thì họ sẽ theo anh làm việc! Công ty bây giờ đang trên đường đi xuống vì thằng Nam chỉ biết lo ăn chơi chứ về việc buôn bán chẳng có chút gì thông minh! Tôi đã âm thầm mang chữ ký của anh gọi qua cho người bạn ở Anh Quốc, chuyển hết số tiền đó về nước, số tiền này đang nằm tại ngân hàng Đại Nam!

Nhâm móc trong túi ra vài tờ giấy, tiếp tục nói:

- Đây là tất cả giấy tờ chứng minh rằng 15 tỷ bạc vẫn còn là của anh! Tôi đã bàn sơ với người phụ trách về thương mại, ông ta nói khi nào anh bình phục trở ra ngoài này, ông ta sẵn lòng giúp anh! ông ta quen biết rất nhiều người, nếu ông giúp cho anh thì tôi tin chắc là anh sẽ thành công! Anh hãy cất giữ những giấy tờ này, anh cần rút tiền ra khi nào cũng được, chỉ cần anh gọi đến và đưa họ số mật mã 947CT3 và nói cho họ biết anh cần bao nhiêu thì ngân hàng sẽ có người mang đến tận tay trao cho anh! Chiều hôm qua tôi đã nói chuyện với bác sĩ về đôi mắt của anh! Thứ sáu này anh sẽ được đưa vào phòng giải phẫu, tôi đã nói bất cứ giá nào cũng phải cứu lại đôi mắt cho anh! không cần lo về vấn đề tiền bạc, chỉ cần một ông bác sĩ giỏi, chữa lành đôi mắt của anh thì có tốn bao nhiêu, chúng ta cũng đủ cách để trả! Tôi tin là mắt anh rồi sẽ sáng lại!

Hoài Bảo ngồi yên lặng. Chàng cứ ngỡ mình đang nằm mộng chứ đây chẳng phải là sự thật! Trên đời này thật sự vẫn còn người tốt, không phải ai cũng xấu xa như chàng đã nghĩ!

Lòng chàng cảm kích vô cùng! Bao nhiêu năm làm việc chiếu theo tình theo nghĩa, bây giờ chàng mới thấy rõ “làm ơn thì được phước, ở hiền gặp lành!”

Mắt chàng đỏ, giọng ấm áp nói:

- Tôi thật không biết nói lời nào cho phải, không biết cảm ơn anh như thế nào mới đúng! Tôi đã nghi oan cho anh, tôi thật áy náy trong lòng vô cùng! Thật ra thì hiện nay tôi chẳng quan trọng lắm chuyện của cải và tiền bạc! Tôi đã thấy rất rõ ràng, con người khi có quá nhiều tiền thì họ sẽ xem tình nghĩa chẳng ra chi! Họ xem trọng tôi chỉ vì đồng tiền, khi để tôi cũng chỉ vì đồng tiền! Trong lúc tôi mất đi tất cả thì trời lại ban tặng cho tôi một tình yêu cao đẹp! Tôi đang rất hạnh phúc vì tôi đã tìm cho mình cái quý nhất trong cuộc sống rồi, dù có nghèo khổ đến đâu, tôi có tình yêu trong tay thì tôi nhất định sẽ có nghị lực tiến thân!

Nhâm vội lắc đầu.

- Anh đừng nói thế! vì tôi chỉ có thể giúp anh bấy nhiêu thôi! bao nhiêu năm nay, anh lúc nào cũng giúp đỡ cho tôi và gia đình của tôi, giờ có cơ hội giúp lại cho anh, tôi rất hân hạnh! Tôi biết được là Nam có đến sĩ và anh một lần, tôi thấy nó có vẻ tình nghi là tôi phản bội nên không dám đến gặp anh liền để phân giải trắng đen! lúc này nó đã không phòng ngừa gì cả nên tôi mới dám vào đây báo rõ tất cả cho anh hay! Anh nên cố gắng chữa cho đôi mắt lành lặn lại để rồi còn giúp sức cho ba của anh! Cơ nghiệp của ba anh, ông ta đã cực khổ lắm mới tạo dựng được như thế này, anh đừng để cho thằng em anh phá hoại! Nếu anh làm ngơ thì khi ba anh tỉnh lại, anh ăn nói thế nào với ba của anh?

Hoài Bảo như người tỉnh mộng, chàng cảm thấy yêu lại cuộc

sống! Chàng cứ ngỡ mình đã mất hết tất cả, nhưng hôm nay chợt nhiên tất cả lại trở về và chàng và có cả một tình yêu chân thật của Hường Dương! Hạnh phúc chợt nhiên đã đến với chàng!

Hoài Bảo gật gù.

- Tôi nhất định phải chữa lành đôi mắt! bên ngoài còn rất nhiều chuyện cần đến tôi! Cơ nghiệp của ba tôi cần người cứu vãn, và tôi sẽ có cơ hội đền bù lại cho Hường Dương!

Nhâm ngạc nhiên hỏi:

- Hường Dương? là ai vậy?

Cát Lan khi trở về phòng ông Tổng Lục để đưa Hoài Bảo trở về phòng riêng, nhìn không thấy Hoài Bảo, nàng rỗi lên! nhưng khi cô y tá cho biết Hoài Bảo đã cùng một người đi ra khu vườn của bệnh viện trò chuyện! Nàng lang thang đi tìm và cuối cùng, nàng đã nhìn thấy chàng đang ngồi trò chuyện với một người đàn ông lạ mặt! Nàng đi đến gần, định ra mặt báo Hoài Bảo nên trở về phòng, nhưng suy nghĩ một lúc, nàng lại không dám cho bạn của Hoài Bảo trông thấy mặt của nàng. Cát Lan đã núp vào một bên lắng nghe! Nàng rất vui mừng cho Hoài Bảo, cuối cùng chàng đã được đền bù, chàng đã được trở lại với cuộc sống như xưa! Khi Cát Lan nghe Hoài Bảo nhắc đến tên “Hường Dương” nàng nín thở chờ đợi!

Hoài Bảo nghe Nhâm nhắc lại cái tên dễ thương ấy, lòng chàng ấm lại. Hoài Bảo ấm giọng nói:

- Cô ấy là một cô y tá tốt bụng! Cô ta đã bỏ công bỏ tiền ra lo cho tôi trong lúc tôi gặp nạn! Là người mà tôi yêu tha thiết!

Sau này sáng mắt lại, tôi nhất định sẽ bày tỏ lòng mình, tôi sẽ lo chuyện công ty xong, sẽ xin cưới nàng một cách đàng hoàng! Nhưng không biết là nàng sẽ đồng ý không! vì tôi biết đối với nàng chỉ có tình yêu là quan trọng, tiền bạc chẳng cần thiết! Tôi yêu nàng là yêu cái trong trắng thật thà, hiền lành như thế đó!

Cát Lan nghe thế lòng bỗng nhiên thấy ấm lại! Nàng thật vui sướng với hạnh phúc! Nếu lúc đó không có ông bạn ngồi kế bên Hoài Bảo, nàng đã nhào vào lòng của Hoài Bảo mà nói: “Em bằng lòng, em bằng lòng làm vợ của anh! dù anh là một người nghèo khổ hay anh là một nhà vua tỷ phú, em vẫn sẵn sàng ở cạnh anh suốt kiếp, trọn đời, vì chỉ có anh là người có thể mang đến giấc mộng cho em!”

Nhâm vui vẻ nói:

- Tôi mừng cho anh! Cuối cùng rồi anh cũng đã tìm ra một niềm hạnh phúc thật sự! à, còn cô bé Cát Cát... gì đó của anh thì sao?

Hoài Bảo nhú mày suy nghĩ:

- Cát Cát... Nào mà lại là của tôi?

Nhâm nhìn Hoài Bảo mỉm cười:

- Có một thời gian anh bảo với tôi là có cô bé Cát... Cát gì đó, cô bé hà tiện lời nói với anh nhưng đã làm lòng anh thắc mắc về tình cảm giữa anh và Lâm Nhi! Còn nhớ không ông bạn?

Hoài Bảo bỗng như nhớ lại điều gì, nói:

- à, cô bé Tiểu Cát ấy mà! Cô ta không sánh nổi với Hương Dương của tôi đâu. Tiểu Cát chỉ là một cô bé nhà nghèo, theo

làm công cho Lâm Nhi mà thôi. Hường Dương là một cô y tá hiền lành, trong sáng, cao thượng, dễ thương, không ai có thể so sánh với nàng đâu. Tiểu Cát làm sao bì với Hường Dương.

Nhâm đứng dậy vui cười lắc đầu:

- Nếu cô Hường Dương đó cao đẹp như anh vừa nói thì thật sự là anh may mắn rồi. Thôi, tôi xin phép phải về, vì tôi còn có rất nhiều chuyện để lo liệu cho xong.

Hoài Bảo cũng đứng lên.

- Cảm ơn anh thật nhiều, anh bây giờ như cánh tay phải của tôi rồi. Mọi việc đợi tôi lành đôi mắt rồi bàn tính sau.

Nhâm dắt Hoài Bảo trở lại căn phòng.

Cát Lan ngồi xuống dựa người vào thân cây. Nàng cắn chặt môi, những câu nói của Hoài Bảo về “Tiểu Cát” làm nàng ngỡ người ra không thể ngờ rằng trong mắt của Hoài Bảo “Tiểu Cát” chỉ là “một cô bé nhà nghèo, theo làm công cho Lâm Nhi mà thôi”.

Nước mắt chảy quanh má, giọng yếu ớt, tự nói với mình:

- Trời ơi! nếu chàng biết được Tiểu Cát là Hường Dương, Hường Dương là Tiểu Cát thì chàng nhất định sẽ thất vọng vô cùng! Không, tôi không thể nào cho chàng biết được Hường Dương, một người mà chàng nghĩ là hiền lành, trong sáng, cao thượng, dễ thương, thì lại là một cô bé nhà nghèo, làm công cho Lâm Nhi.

Cát Lan ngồi đấy rất lâu, suy nghĩ vẫn vo rồi nàng đứng lên, thần thờ bước đi. Bước đến trước phòng của Hoài Bảo, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Người thấy mùi nước hoa quen

thuộc, Hoài Bảo biết ngay đó là Hương Dương của chàng vui vẻ nói:

- Hương Dương, đến đây em! anh đang trông chờ em đến. anh có hai chuyện mừng muốn kể cho em nghe.

Cát Lan đi đến cạnh Hoài Bảo, nói:

- Chuyện gì thế anh?

Hoài Bảo nắm tay Cát Lan tươi cười:

- Anh tin rằng sau khi em biết rồi, em sẽ rất vui mừng cho anh!

Cát Lan nhỏ nhẹ nói:

- Mà là chuyện gì, anh nói đi!

- Bác sĩ vừa cho anh biết, sáng ngày mai sẽ phẫu thuật đôi mắt cho anh! và nếu tất cả được suông sẽ thì trong vòng hai tuần sẽ tháo băng cho anh! ông ta cho biết là chín mươi lăm phần trăm anh sẽ thành công!

Cát Lan niềm nở nói:

- Em rất vui mừng cho anh...

Hoài Bảo vui vẻ cắt ngang lời nàng.

- Còn thêm một tin nữa! em còn nhớ thằng bạn tên Nhâm của anh không? anh đã nghĩ nó phản bội anh, nhưng không ngờ nó đã đứng về phía anh! đợt khi đôi mắt anh lành lại rồi, anh sẽ lấy lại tất cả những gì của anh. Anh vẫn còn tiền trong ngân khố để lo liệu tất cả.

Cát Lan nhẹ nhàng nói:

- Em mừng cho anh! Thôi, anh hãy nằm nghỉ cho khỏe đi, sáng ngày mai anh còn phải chuẩn bị cho việc giải phẫu đó anh ạ! bây giờ em còn phải trở về với công việc.

Hoài Bảo vui quá độ nên không nghe được giọng nói u buồn của Cát Lan. Nàng thật sự rất vui mừng cho Hoài Bảo, chàng là một người tốt thì phải gặp điều tốt chứ, nhưng sao lòng nàng cứ mơ ước rằng chàng sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đây, đừng bao giờ trị lạnh đôi mắt. Những ý nghĩ ấy đã làm cho nàng khinh rẻ bản thân mình. Tại sao nàng lại là một con người ích kỷ như thế, nàng phải vui cho những sự tốt đẹp đang đi đến với Hoài Bảo chứ!

Hoài Bảo nằm xuống giường, tay vẫn nắm chặt bàn tay của Cát Lan, vui vẻ nói:

- Ngày mai em sẽ đến với anh phải không? Có em thì chuyện gì anh cũng có thể yên tâm!

Cát Lan, rút tay lại, gật đầu.

- Vâng, sáng mai em sẽ đến! anh nghỉ sớm đi nhé!

Hoài Bảo, giọng thật ấm nói:

- Hướng Dương, em có biết là em dễ thương và tuyệt vời lắm không? em biến mơ ước của anh thành sự thật!

Cát Lan dịu dàng nói:

- Đừng cứ mãi khen em, anh nằm nghỉ đi nhé.

Cát Lan nhẹ nhàng bước ra ngoài. Giấc mơ nào rồi cũng phải tàn, con người rồi cũng sẽ tỉnh giấc. Làm sao ai giữ hoài giữ mãi được một giấc mơ "Hoài Bảo ơi, em thật không biết một

khi anh nhìn thấy được cái cô Hương Dương hoàn toàn tốt đẹp của anh lại là cô bé Tiểu Cát nghèo nàn, thì anh sẽ nghĩ gì, tính gì? anh có còn thương em không? có còn muốn cưới em không? hay là anh sẽ chê em quê mùa nghèo nàn, không xứng với anh? em thật sự không dám nghĩ đến ngày đó!” Cát Lan thần thờ đau khổ.

Chỉ còn hai tuần lễ nữa là Hoài Bảo sẽ trở lại một Hoài Bảo của ngày xưa, như vậy thì Cát Lan chỉ còn được sống trong mộng với người mình yêu hai tuần nữa mà thôi. “Phải”, Cát Lan thì thầm “Chỉ là một giấc mơ thì mình phải cùng chàng vui vẻ, hạnh phúc, để khi tỉnh mộng rồi... mình sẽ được giữ mãi giấc mơ đẹp ấy trong hồn!”

CHƯƠNG 11

- Bác sĩ, có thể chờ thêm lát nữa không?

Hoài Bảo nài nỉ. Chàng không muốn vào phòng mổ trước khi gặp được Cát Lan. Nàng nói rằng nàng sẽ đến, nhưng đã chín giờ rồi mà nàng vẫn chưa đến. Hoài Bảo đợi chờ trong bi thương.

ông bác sĩ già cần nhẫn.

- Nếu cậu muốn mọi chuyện hoàn thành tốt đẹp thì không nên hoãn lại thời gian của chúng tôi. Chúng tôi cần phải đưa cậu vào phòng kính rồi còn phải chích thuốc mê cho cậu nữa...

Hoài Bảo bực bội cắt ngang lời của bác sĩ.

- Tôi không cần biết, nếu không có Hường Dương tôi chẳng đi đâu cả! không giải phẫu hôm nay thì để ngay mai vậy!

Bác sĩ lắc đầu.

- Chúng tôi còn không biết là bao nhiêu bệnh nhân đang cần chữa trị, ông đừng nên tiêu phí thời gian của chúng tôi như vậy!

Hoài Bảo bực bội nói to:

- Vậy thì tôi chẳng cần các người chữa cho tôi!

Cát Lan bước vào phòng, nàng thở một hơi dài vì quá mệt. Hoài Bảo biết đó chính là Hướng Dương của chàng, lòng mừng rỡ.

- Anh cứ tưởng là em không đến!

Cát Lan đến cạnh bên Hoài Bảo, giọng nhỏ nhẹ nói:

- Xin lỗi anh, hôm nay xảy ra một vụ đụng xe, đường phố bị kẹt xe thật là lâu lắm! em cứ nghĩ rằng đi taxi sẽ lẹ hơn nhưng ai dè lại đến trễ như thế này!

Hoài Bảo vui vẻ lắc đầu:

- Không sao đâu! em đến là anh an dạ rồi!

Cát Lan nắm lấy tay của Hoài Bảo, dịu dàng nói:

- Anh đừng lo sợ nhé! em tin rằng việc giải phẫu sẽ thành công... còn anh, anh tin không?

Hoài Bảo nắm chặt tay của Cát Lan, ấm giọng nói:

- Vì muốn nhìn thấy được em, anh tin là anh sẽ sáng mắt!

ông bác sĩ đứng cạnh bên vui vẻ nói:

- Như vậy thì chúng tôi có thể tiến hành rồi chứ?

Hoài Bảo ôn tồn nói:

- Xin lỗi bác sĩ vì ban nãy tôi đã hơi nóng tính. Bây giờ tôi đã đầy đủ tinh thần rồi. Hướng Dương, em sẽ đợi anh chứ?

Cát Lan gật đầu:

- Vâng, em sẽ ở ngoài đợi anh, dù bao lâu em vẫn đợi, sẽ đợi

đến khi nào anh tỉnh lại mới thôi!

Hoài Bảo xiết chặt tay của Cát Lan hơn, chàng vô cùng cảm động.

- Em quả thật là một cô gái đáng yêu vô cùng! Cảm ơn em... có em bên ngoài đợi anh, chuyện gì anh cũng có thể vượt qua!

Bác sĩ lại lên tiếng.

- Y tá Trang, hãy đẩy ông Tống vào phòng giải phẫu.

Cát Lan nhìn theo Hoài Bảo, nàng âm thầm cầu nguyện cho chàng sẽ được bình yên. Hy vọng cuộc giải phẫu chẳng gì trắc trở. Ngồi bên ngoài, nàng cứ mãi hồi hộp. Tuy bác sĩ đã nói chín mươi lăm phần trăm sẽ thành công, nhưng còn năm phần trăm kia thì sao? Cát Lan thì thầm "Hoài Bảo ơi, anh đừng chết nha... em không muốn mất anh, Hoài Bảo ơi!"

- Cát Lan, thằng Bảo sao rồi?

Cát Lan hoảng hồn nhìn lên. Thái đang đứng trước mặt với vẻ lo âu. Nàng cắn nhẫn.

- Tại sao mãi đến bây giờ anh mới đến!

Minh Thái vui vẻ nói:

- Trời! Bồ của mày chứ phải của tao đâu mà đến sớm! à, mày có tính toán gì chưa, khi nó sáng mắt rồi mày định liệu thế nào?

Cát Lan nhú mào suy nghĩ. Nàng đã không dám nghĩ đến ngày Hoài Bảo nhìn thấy trở lại. Nàng cũng không biết phải tính như thế nào nữa. Nước mắt lưng tròng, nàng thở thê:

- Em cũng không biết nữa, bây giờ em chỉ mong cho cuộc giải phẫu được thành công, chuyện sau này thì để sau này mà lo! à, chuyện anh và chị Mai thế nào rồi?

Nàng muốn hỏi để trong lòng bớt đi sự lo lắng về Hoài Bảo. Minh Thái vui cười nói:

- Hôm nay tao định tìm chỗ để cầu hôn với nàng!

Cát Lan lém lỉnh hỏi:

- Anh định cầu hôn ở nơi nào? một nơi tình tứ lãng mạn hay tại một nhà hàng sang trọng?

- Làm sao tao biết được! Hứng lúc nào thì cầu lúc đó!

Cát Lan trợn mắt.

- Trời! anh cầu hôn chứ nào phải cầu hôn đâu mà hứng lúc nào cầu lúc đó!

Minh Thái lắc đầu.

- Mày chẳng có chút gì hiểu biết về tình yêu cả! đâu cần phải sang trọng hay chỗ tình tứ... đến những chỗ đó chưa chắc gì họ sẽ nói "yes"! Yên tâm đi, trước sau gì mày cũng sẽ có một chị dâu mà.

Cát Lan lắc đầu không nói. Minh Thái nhìn ánh mắt u buồn của Cát Lan, chàng vô cùng cảm động.

- Tao nghĩ thằng Bảo sẽ không sao đâu! Còn mày, hình như mày đã yêu nó thật sự rồi phải không? Mày đã chuẩn bị tinh thần chưa? Nếu nó biết được mày là "Tiểu Cát" thì sao?

Cát Lan vội lắc đầu:

- Không thể được! em không thể để anh biết em là Tiểu Cát!

- Vậy mày tính thế nào?

Cát Lan bực bội nói:

- Anh hỏi để làm gì! Anh giúp cho người ta, giờ anh định đòi công à?

Minh Thái tỏ vẻ không bằng lòng về những câu trả lời của Cát Lan, chàng tức giận nói:

- Ban đầu thì tao còn nghĩ như thế, nhưng khi biết mày yêu nó thật sự rồi thì tao chả cần gì ở nó! Tao chỉ muốn nó thật dạ yêu thương lại em của tao mà thôi! Mày đừng luôn cho rằng tao là một kẻ tham lam vô đạo đức!

Cát Lan biết mình đã lỡ lời, vội vàng phân trần:

- Anh hai, xin lỗi nha! Tại lòng em vừa lo lắng cho anh Bảo vừa bối rối chuyện lòng của em... em không bao giờ có ý nghĩ rằng anh là một người vô lương tâm đâu! Em đã suy nghĩ kỹ rồi, em sẽ có cách làm cho Hoài Bảo không bao giờ biết được em là Hương Dương!

Minh Thái lắc đầu không hiểu.

- Tao thật sự không thể nào hiểu nổi! Mày làm cách nào mà nó sẽ không biết mày là con bé Tiểu Cát đã có lần làm việc cho con nhỏ Lâm Nhỉ nhưng tại sao lại không muốn cho nó biết? Mày đã chăm sóc cho nó quá nhiều, nó cần phải trả ơn lại cho mày chứ!

Cát Lan buồn bã lắc đầu:

- Anh không hiểu đâu! em chưa hề nghĩ đến chuyện muốn

ảnh sẽ đền ơn cho em! Còn về việc em không muốn ảnh biết em chính là Tiểu Cát là vì em không muốn đánh mất đi một hình ảnh đẹp về Hướng Dương trong lòng ảnh! Thôi mình đừng nói chuyện này nữa nhé!

Minh Thái tức giận nói:

- Không được! Hướng Dương là mây, mây là Hướng Dương! Có gì đâu mà không đẹp? ngày xưa hắn đã từng chê mây à? Nếu nó là một người tài thì chắc chắn nó sẽ yêu thích mây ngay! Mây có chỗ nào đáng chê đâu?

Cát Lan đau khổ nói:

- Anh ấy chưa bao giờ chê em, nhưng chính em tự thấy rằng mình không xứng với ảnh!

Minh Thái cười to.

- Tao thấy nó mới là người không xứng với mây! khi mọi chuyện yên ổn rồi, mây không cho nó biết, tao cũng sẽ nói ra tất cả!

Cát Lan đưa mắt van xin nhìn Minh Thái.

- Anh hai, nếu thương em thì xin anh đừng chen vào chuyện tình cảm này của em! để cho em tự quyết định được không? xin anh hứa không được tiết lộ cho ảnh biết em thật sự là ai! Nếu không em sẽ tử nhục mà chết đó anh à!

Nhìn nét mặt đau khổ của Cát Lan, chàng lắc đầu.

- Tao thật không hiểu! Thôi được, mây tính sau cũng được! Tao cũng chẳng đòi nợ nó đâu! Nhưng nếu cuộc giải phẫu không thành, mây tính sao nếu nó trốn đời không nhìn thấy?

Cát Lan trả lời thành thật:

- Thì em sẽ ở mãi bên anh ấy! sẽ trọn đời giúp anh tìm lại hạnh phúc, sẽ giúp anh hòa mình với nếp sống mới! Nhưng em tin chắc là anh sẽ được có lại ánh sáng!

Vừa lúc đó, bác sĩ từ trong phòng giải phẫu bước ra. Kế tiếp là Hoài Bảo đã được và người phụ tá đẩy ra. Chàng nằm đó bất động, mắt nhắm nghiền. Cát Lan liền nhìn nét mặt mệt mỏi của bác sĩ, nàng kinh hoàng vội vàng đến cạnh bên bác sĩ hỏi:

- Anh có sao không bác sĩ?

Bác sĩ vui vẻ lắc đầu:

- Không sao cả! Cuộc giải phẫu đã thành công. Trong vòng 24 tiếng đồng hồ nếu anh ta không lên cơn sốt thì mọi chuyện tốt đẹp! Nhưng phải đợi đến cả tuần mới có thể tháo băng!

Cát Lan thở phào nhẹ nhõm.

- Tôi có thể vào phòng của anh được không?

Bác sĩ nhìn Cát Lan khá lâu. Ông chậm rãi nói:

- Tôi không biết cô có quan hệ gì với ông Tống, nhưng tôi thấy được ông ta rất quan trọng về sự hiện diện của cô! Cô có thể vào với ông ta, có thể cô sẽ làm thuyên giảm đi sự nguy hiểm cho ông ấy!

Cát Lan vội gật đầu.

- Cảm ơn bác sĩ.

Minh Thái cùng Cát Lan bước đến phòng của Hoài Bảo. Minh

Thái vỗ vai em.

- Mày vào với nó đi! Tao về với nội, cho ông biết là đêm nay mày không thể về nhà, để ông đừng lo!

Cát Lan gật đầu. Nàng không nói lời nào, nhẹ nhàng bước vào phòng riêng của Hoài Bảo. Minh Thái nhìn ánh mắt cảm ơn của Cát Lan, lòng chàng cảm thấy thương đứa em gái của mình vô cùng. Không ngờ tình yêu của nó thật quá sâu đậm với Hoài Bảo. Chàng hy vọng rồi Cát Lan sẽ được hạnh phúc như chàng và Lý Mai. Nghĩ đến Lý Mai, chàng vui vẻ bước đi.

Từ ngày có Mai đến với chàng, chàng đã không còn tính trẻ con như xưa nữa. Cách nhìn đời của Minh Thái hôm nay đã khác hẳn với Minh Thái thuở nào. Chàng đã bắt đầu biết suy nghĩ dùm cho người khác. Chàng đã không còn xem tiền bạc là cao hơn tất cả, con người cần phải có cả hai: Tiền và Tình. Tình nhiều mà tiền ít thì còn sống nổi, chứ tiền nhiều mà không có chút tình thì cuộc đời rất cô đơn vô vị.

Mai đứng dựa cánh cửa lớn của bệnh viện, chăm chú nhìn Minh Thái. Chàng làm ra vẻ không để ý đến sự hiện diện của nàng. Mai tức lắm, gọi to:

- Anh dám làm ngo em hả?

Minh Thái làm ra vẻ không quen:

- Tôi có quen với cô sao?

Mai nhéo chàng một cái thật đau.

- Cho anh chết nè, dám làm bộ không quen em!

Minh Thái vui cười.

- Trời ơi đau quá! Tôi yêu nhầm bà phù thủy rồi, ai bảo trên đời này y tá là người hiền hòa nhất vậy?

Mai cười tinh nghịch.

- Ai biểu anh nghe lầm làm chi! y tá mà không dữ thì làm sao mà “trị” bệnh nhân!

- Ai da, chắc kỳ này tôi phải suy nghĩ lại quá!

Mai thắc mắc.

- Suy nghĩ chuyện gì?

Minh Thái lấy tay gãi gãi đầu.

- Thì... thì là cái chuyện má em giao phó cho anh đó!

Mai lém lỉnh nói:

- Xí, ai mà thèm anh đâu, đừng ở đó mà nói phải suy đi nghĩ lại! Cho anh biết nhé, dù anh có đứng đây mà la làng, em cũng chẳng nhận lời đâu!

Minh Thái vui vẻ hỏi:

- Thật à?

Mai nghiêm nghị gật đầu. Minh Thái liền quì xuống, móc ra trong túi một chiếc nhẫn nho nhỏ. Chàng lấy hết sức để hét thật to:

- Cô Y Tá Lý Mai ơi! Làm vợ của anh nhé em!

Mai tròn mắt ngạc nhiên. Mọi người chung quanh nghe tiếng hét của Minh Thái vội dừng chân đứng nhìn. Mai e thẹn đỏ

mặt, nàng vội vàng nói:

- Trời! anh làm ơn đứng lên đi! Bộ định làm thiệt hả?

Minh Thái vẫn nói thật to:

- Nếu em không nhận lời, anh sẽ quì mãi nơi đây! Các anh chị bà con cô bác, làm nhân chứng dùm tôi nhé!

Tất cả nhìn cử chỉ của Minh Thái họ đều cười rồ lên.

Mai liếc nhìn Minh Thái, vừa tức cười vừa giận. Nàng thật không hiểu sao Minh Thái không bao giờ lãng mạng tình tứ như bao nhiêu người con trai khác mà nàng đã quen. Tính tình của Thái lúc nào cũng như trẻ con, nhưng lại mang đến cho nàng một cuộc sống đầy những nụ cười vui vẻ.

Mai vội gật đầu.

- Thôi được rồi, anh đứng lên đi chứ!

Minh Thái đứng lên ôm chầm lấy Mai, vui cười nói:

- Từ nay sắp tới không được néo chồng nữa nghe chưa!

Mai liếc yêu Thái.

- Còn khuya!

Hai tuần lễ đã trôi qua Minh Thái và Mai luôn bận rộn lo về việc đám cưới của họ. Cát Lan thì ngày nào cũng cạnh bên trò chuyện cùng Hoài Bảo. Những lúc Hoài Bảo buồn nàng thường hay tìm chuyện vui để kể chàng nghe. Những lúc Hoài Bảo vui thì cả hai cùng đàn ca xướng họa. Những khúc sáo chàng thổi, những tiếng đàn nàng đàn đều là những vắn hạnh phúc. Cũng có những lúc họ chỉ chuyện trò chuyện, tâm

sự và thông cảm cho nhau. Chỉ trong vòng hai tuần mà tình cảm của họ đã tăng lên gấp bội.

Đêm nay Cát Lan yên lặng ngồi nhìn Hoài Bảo. Nàng nhìn như thể đây là lần cuối cùng nàng có thể được nhìn thấy chàng. Đôi mắt của chàng vẫn được băng kín. Sáng ngày mai chàng sẽ được tháo băng. Nàng thật không biết, khi được tháo băng rồi chàng sẽ muốn nhìn thấy gì và sẽ như thế nào? Có lẽ nàng sẽ không được dịp nhìn thấy.

Hoài Bảo phá đi sự yên lặng, chàng vui vẻ hỏi:

- Em đang nghĩ gì đó Hướng Dương?

Cát Lan nhẹ nhàng đáp:

- Em đang nghĩ đến ngày mai! khi anh nhìn thấy được rồi thì anh sẽ thích nhìn thấy những gì!

Hoài Bảo tươi cười nói:

- Dĩ nhiên là người anh muốn nhìn thấy là em rồi! Đêm nay em nhất định phải ngủ lại đây vì anh sợ ngày mai em lại đến trễ rồi anh lại không thể trông thấy em!

Cát Lan tròn mắt.

- Ngủ ở đây à?

Hoài Bảo vẫn tươi cười nói:

- Thì đúng rồi! anh đã trả tiền cho căn phòng kế bên rồi! em cứ ngủ ở đó, sáng mai khi anh thức dậy anh sẽ gọi tên em thật to để đánh thức em dậy!

Cát Lan nghe Hoài Bảo nói mà không nín cười nổi.

- Coi chừng người ta đuổi anh ra khỏi bệnh viện đó!

Hoài Bảo lắc đầu.

- Anh không sợ! sáng mắt rồi không đuổi anh cũng đi! ăn cơm bệnh viện ngân quá rồi!

Cát Lan vui cười:

- Anh ngủ sớm đi, chuẩn bị cho ngày mai! một ngày mới đó anh ạ!

Hoài Bảo gật đầu:

- Anh xin vâng lời em! nhưng em phải đến đây, ngồi cạnh bên anh, còn phải cho anh một cái “goodnight kiss” nữa chứ!

Cát Lan nhẹ nhàng bước đến cạnh Hoài Bảo. Nàng ngồi xuống bên giường, cạnh Hoài Bảo. Chàng đưa tay lên sờ mặt nàng, bỗng nhiên chàng hoảng hồn la lên:

- Hướng Dương, sao em lại khóc?

Cát Lan vội đưa tay lau nước mắt, nói:

- Tại em vui đó thôi! em cảm thấy mình hạnh phúc lắm!

Hoài Bảo tươi cười:

- Anh mới là người thật hạnh phúc! nhờ một chuyến tai nạn này để được có em! anh thật không hối hận chút nào! em thật là một người con gái thật thà, đáng yêu vô cùng!

Cát Lan buồn bã lắc đầu:

- Sợ khi anh nhìn thấy em rồi, anh sẽ không nghĩ vậy!

Hoài Bảo ầm giọng nói:

- Không có đâu! anh không yêu em vì những cái bên ngoài, mà anh yêu em vì tấm lòng của em kìa, thì làm sao mà anh thay lòng được chứ!

Cát Lan cố gắng ra vẻ vui đùa:

- Anh hãy đợi đến ngày mai rồi sẽ tính!

Hoài Bảo hai tay ôm lấy khuôn mặt của Cát Lan, giọng thì thầm:

- Hướng Dương, có biết rằng anh yêu em nhiều lắm không?

Nước mắt bỗng trào ra mi, với giọng thật yếu đuối, Cát Lan ấp úng nói:

- Em... em cũng rất yêu anh.

Cát Lan ôm chặt lấy Hoài Bảo. Chàng đặt nụ hôn lên mặt Cát Lan và môi chàng cuối cùng đọng lại trên đôi môi xinh xắn của nàng. Cát Lan nhắm đôi mắt lại và tận hưởng hạnh phúc tuyệt vời này! Chỉ còn lại đêm nay, Cát Lan muốn trao chàng tất cả những tình yêu chân thật qua nụ hôn này. Một lúc lâu, Hoài Bảo buông nàng ra, chàng thì thầm:

- Anh yêu em lắm! sau này chúng mình sẽ có thật nhiều cơ hội bên nhau! anh nhất định sẽ bằng mọi cách mang hạnh phúc đến cho em!

Cát Lan lắc đầu, pha trò:

- Anh đừng nghĩ chuyện xa vời nữa! anh đã mệt rồi, nghỉ sớm đi anh! anh cần đầy đủ tinh thần để nhìn thấy em!

Hoài Bảo cười to.

- Vậy thì anh phải tuân lệnh mà đi ngủ đây! em sẽ ở đây hay về phòng cạnh bên?

Cát Lan vui vẻ nói:

- Em sẽ ngồi cạnh đây, đến khi anh ngủ rồi thì em sẽ đi về chỗ của mình!

Hoài Bảo nằm đấy nhắm mắt, gật đầu đồng ý. Không bao lâu thì chàng đã đi vào giấc mộng. Cát Lan đưa tay sờ nhẹ lên mắt chàng, mũi chàng, và đôi môi của chàng. Nghĩ lại nụ hôn ban nãy, nàng thấy mình yếu đuối vô cùng.

Lệ đầm ướt đôi má, Cát Lan thì thầm:

- Bảo ơi, anh có biết rằng em yêu anh nhiều lắm không? vì yêu nhiều quá nên em không dám đối diện với ngày mai! em không dám nhìn tia mắt đầy vẻ thất vọng của anh! em không dám đầu anh! Thôi thì chúng ta hãy tỉnh mộng đi anh nhé! rồi anh sẽ quên em và hãy coi như đây là một giấc mơ xuân nhé anh! mùa xuân là một mùa thật đẹp và mộng của chúng ta cũng thật tuyệt vời! em xin cầu chúc cho anh mãi thành công trên bước đường tình sau này.

Cát Lan nhẹ nhàng bước ra cửa, nàng quay lại nhìn Hoài Bảo lần cuối cùng. Đôi mắt vẫn nhạt nhòa nước mắt, nàng khẽ nói:

- Tóc mai sợi ngắn sợi dài, lấy nhau chẳng đặng, thương hoài ngàn năm! Vĩnh biệt anh, Tống Hoài Bảo!

CHƯƠNG 12

- Hường Dương! Hường Dương! Em đang ở đâu?

Hoài Bảo gọi trong tuyệt vọng. Từ khi bác sĩ mở băng cho chàng đến nay đã đúng một tháng mà hình bóng của Hường Dương biến dạng đâu mất. Nàng như một vì sao đã lạc mất trong khung trời rộng. Hoài Bảo ngồi xuống ghế trong căn nhà mới của chàng, hai tay ôm lấy đầu, rên trong tuyệt vọng. “Hường Dương của tôi đâu?”. Nụ hôn mà hai người đã trao nhau cái đêm cuối cùng vẫn còn in rõ trong đầu của chàng. Tim của chàng đau nhói khi nhớ đến tên nàng.

Hoài Bảo còn nhớ rất rõ rằng ngày chàng được mở băng. Người đầu tiên mà chàng muốn nhìn thấy là Hường Dương của chàng. Đúng chín giờ sáng bác sĩ đến phòng chuẩn bị tháo băng. Bác sĩ căn dặn:

- Cậu đã chuẩn bị xong chưa? khi tháo băng, lúc ban đầu cậu không nên cố gắng nhìn tất cả mọi thứ mà chỉ nên chăm chú nhìn một món vật mà thôi. Ban đầu những ảnh vật mà cậu sẽ nhìn thấy đều rất mờ ảo, cậu cứ nhắm mắt lại rồi mở ra, nếu vẫn không điều chỉnh được thì cậu cứ việc nhắm lại đôi mắt! khi nào chuẩn bị tinh thần đầu đủ thì cậu hãy mở lại đôi mắt!

Hoài Bảo như không để ý lời dặn của bác sĩ. Chàng lo lắng hỏi:

- Hường Dương của tôi đâu? sao giờ này nàng vẫn chưa đến?

Bác sĩ ngạc nhiên.

- Hướng Dương của cậu?

Hoài Bảo cười nhẹ:

- à, là người nằm cạnh phòng kế bên, cô ấy vẫn còn ngủ phải không bác sĩ?

Bác sĩ lắc đầu:

- Phòng kế bên vẫn bỏ trống, chúng tôi không có ai dưỡng bệnh bên đó!

Hoài Bảo vội vàng giải thích.

- Hướng Dương không phải là bệnh nhân, cô ta là y tá, tôi nhờ y tá trưởng để phòng ấy lại cho Hướng Dương ngủ đêm qua để sáng nay cô ta có thể vào đây kịp giờ!

Bác sĩ như hiểu ý quay người lại hỏi vài cô y tá, tất cả đều lắc đầu. Bác sĩ liền nói:

- Chúng tôi thật sự không nhìn thấy ai ngủ lại căn phòng kế bên đêm qua cả! Tôi thật sự không còn thời gian dài, nếu cậu muốn mở băng hôm nay thì chúng ta phải bắt đầu ngay!

Hoài Bảo vẫn giữ lòng chờ đợi.

- Không tôi phải đợi! Tôi tin rằng nàng sẽ đến!

Vừa lúc ấy Hoài Bảo nghe tiếng chân người bước vào. Chàng quả quyết đó là Hướng Dương của chàng.

- Hướng Dương, sao em đến muộn thế!

Nhâm nói:

- Tôi là Nhâm đây anh Bảo!

- à, anh Nhâm, có tìm thấy Hương Dương không?

Nhâm lắc đầu.

- Không có, tôi nghĩ rằng cô ta ở quanh quần đây thôi! Chắc bạn với công việc nên không đến kịp! Thôi thì anh hãy tháo băng đi, khi cô ta trở lại có thể sẽ rất ngạc nhiên! lúc đó anh chiêm ngưỡng nàng vẫn chưa muộn!

Nhâm nói thế chứ chàng đã hỏi rất nhiều cô y tá, dường như không người nào biết Hương Dương là ai. Nhâm bỏ chút tiền ra nhờ người chủ nhiệm của bệnh viện xem xét tất cả tên của các cô y tá nơi này, không tìm được tên Hương Dương. Cả bệnh viện, không ai biết nàng Hương Dương là ai. Nhâm không dám nói cho bạn mình biết vì sợ Hoài Bảo sẽ hại cho đôi mắt của anh ta.

- Hương Dương, tại sao em lại không đến? Hoài Bảo âm thầm rên rỉ.

- Anh Bảo, chúng ta không nên làm mất thời gian của bác sĩ nữa!

Hoài Bảo gật đầu đồng ý. Khi bác sĩ tháo băng ra, lòng chàng vẫn còn hy vọng là Hương Dương sẽ đến bất cứ lúc nào. Lúc ban đầu, mọi thứ đều không thể nhìn được. Mọi vật như quay cuồng mờ ảo. Chàng nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra, và cuối cùng chàng đã nhìn thấy vị bác sĩ già, kế bên cô y tá tên Hương mà bác sĩ thường gọi, tiếp đó là Nhâm, bạn của chàng. Còn Hương Dương đâu? Hương Dương của chàng đâu? Chàng nhắm mắt lại, gục đầu đau khổ.

Hoài Bảo đã ở tại phòng cả một ngày chờ đợi Hương Dương,

nàng đã không đến. Qua ngày thứ hai, thứ ba, nàng vẫn biệt dạng nơi đâu. Chàng buồn chán đi qua phòng thăm Cha của chàng, khi trở về vẫn không bóng dáng của Hương Dương.

Nhâm bước vào thấy vẻ khổ sầu của Hoài Bảo, chàng an ủi:

- Anh không nên ngồi đây chờ đợi như thế này! và cũng không nên đau buồn như thế! bệnh viện đã cho anh về rồi, mắt anh đã bình phục, tôi nghĩ anh đừng nên ngồi đây chờ mãi như thế này! Tôi đã mua dùm anh căn nhà rồi, tôi nghĩ...

Hoài Bảo ngắt ngang lời bạn:

- Tại sao nàng lại không đến? Nàng đã hứa với tôi! Tôi không tin là Hương Dương vô tình như thế.

Nhâm buồn bã lắc đầu.

- Thôi tôi không giấu anh nữa. Tôi đã giúp anh tìm cô y tá Hương Dương, nhưng không ai tìm được vì ở đây chẳng có người nào tên Hương Dương cả. Không ai biết nàng là ai!

Hoài Bảo giận dữ nói:

- Có nghĩa là anh nói tôi phịa chuyện à? tự mình mơ tưởng rồi đặt ra một cô y tá Hương Dương hay sao?

Nhâm lắc đầu.

- ý tôi không phải vậy, tôi chỉ muốn nói có lẽ cô ta đã cố tình tránh mặt, không muốn gặp anh nên đã biệt tin tức!

Hoài Bảo vẫn cứng giọng nói:

- Tôi không tin! Người chứ nào phải là ma mà khi biến mất thì không để lại dấu vết! Bằng mọi cách anh phải tìm cho ra

nàng dùm tôi!

Nhâm gật đầu:

- Thôi được, tôi sẽ cố gắng hết sức của mình, bây giờ anh cũng nên xuất viện chứ!

Hoài Bảo rời viện mà lòng không yên. Một đám mây đen phủ qua tim chàng. Mỗi ngày chàng vẫn đến bệnh viện thăm cha già và hằng hy vọng hỏi dò được tung tích của Hướng Dương, nhưng lưới trời quá rộng, nàng thật sự đã lạc mất nơi nào rồi.

Nhâm bước đến ngồi cạnh Hoài Bảo, khuyên nhủ:

- Đã một tháng rồi, anh không tìm ra được nàng có nghĩa là nàng đã cố tình lánh mặt! Tôi nghĩ anh không nên bỏ công tìm kiếm như thế này mãi! Hãy cố mà quên đi anh còn phải lo lập nghiệp nữa chứ!

Hoài Bảo buồn bã lắc đầu.

- Làm sao mà tôi có thể quên được!

Nhâm ngắc nhiên.

- Anh chưa hề trông thấy cô ta thì làm sao mà yêu cho được?

Hoài Bảo ôn tồn nói:

- Tình yêu không thể căn cứ trên phương diện bề ngoài! Tôi yêu nàng là yêu những cái bên trong của trái tim nàng, tôi yêu giọng nói, tiếng cười, tính nết, yêu cái tấm lòng chân thật... tôi yêu tất cả những gì thuộc về nàng! anh hiểu không?

Nhâm gật gù.

- Tôi hiểu, tôi hiểu! nhưng anh nên gác chuyện này qua một bên đi nhé, hãy vì ba anh mà cố gắng tạo dựng lại tất cả! Hôm nay tôi biết họ định hội họp với ông tổng quản lý của công ty Thịnh Đồn, chúng ta phải tìm cách để công ty ấy ký hợp đồng với chúng ta trước! Tôi đã lấy hẹn cho anh cùng ông Thịnh trước họ một giờ! anh nên chuẩn bị tinh thần để quan tâm sự việc này, đừng quên cái hận của dì và em trai của anh. Còn về cô Hướng Dương, khi anh có lại tất cả rồi thì tìm kiếm cô ta chẳng muộn! đầu óc thanh thản rồi thì anh nhất định tìm ra được cái kế để tìm lại cô ta Bảo đảm khi thấy anh thành công, tôi tin rằng cô ấy sẽ rất vui mà đến tìm anh!

Hoài Bảo suy nghĩ một lúc lâu rồi gật gù đứng lên.

- Anh nói rất đúng, tôi nên gạt chuyện tình cảm qua một bên để đối phó với mẹ con họ! Tôi còn rất nhiều chuyện cần nên làm và tôi tin rằng với tình yêu tôi dành cho Hướng Dương, tôi sẽ tìm ra được tung tích của cô ta!

Nhâm vui vẻ nói:

- Tôi rất khâm phục anh! nhưng nếu anh sẽ mãi không tìm ra cô Hướng Dương thì sao?

Hoài Bảo bình thản nói:

- Thì tôi sẽ không bao giờ cưới vợ!

oOo

- Má, làm ơn nhanh lên, đàn bà con gái sao lười thôi quá!

Hoài Nam cần nhằn mẹ của hắn. Bà Lục đang đứng trước gương đeo vớ đôi bông tai vào, với vẻ không bằng lòng trách Nam.

- Mày cứ hồi tao mãi! nếu không có tao thì mày chẳng làm được gì cả!

Nam giận dữ nói:

- Còn má chỉ được cái danh là bà Tổng chứ cũng chẳng hơn gì con! Cũng tại má nên tôi mới như thế này!

Bà Lục giận dữ không kém:

- Nam! mày dám nói câu đó với má sao?

Nam to tiếng, nói:

- Không phải sao? lúc nào má cũng lo sợ con không được chia gia tài! Con là con của ông không lẽ ông không để lại cho con đồng xu nào hay sao? Gánh cái công ty lớn như thế này, chán bỏ sù! Bây giờ nó đã không còn là một thằng mù nữa, nó đang chống đối lại chúng ta, kỳ này chỉ có con đường chết thôi!

Bà Lục giận dữ hét to:

- Mày thật là một thằng nhu nhược! Chưa ra trận mà đã chịu thua! Tao không tin nó tài giỏi như thế, mà cho dù nó giỏi nó cũng chẳng dám phá sản sự nghiệp của ba nó để lại vì nó là một thằng con chí hiếu!

Nam liếc nhìn mẹ.

- Bộ con không phải là đứa con có hiếu sao? con cũng đã cố gắng rồi, nhưng chẳng được cái gì cả! Lúc nào ba cũng khen nó giỏi nó tài... con không thể thua cuộc được!

Bà Lục trách con.

- Từ ngày cha mày nằm liệt ở nhà thương, mày chỉ biết ăn chơi trác táng, chẳng dùng công sức mà lo cho công ty, lo cho sự nghiệp của mày! Nếu không có má đứng ngoài sau con, thì giờ này công ty đã bị mày tiêu diệt mất rồi!

Nam ra vẻ bực mình, nói:

- Nếu không còn tin tưởng con thì má cứ hai tay mà dâng lại cái gia tài này cho nó đi, sao cứ đứng đó mà cản nhản con mãi thế.

Bà Lục ra vẻ không để ý đến những lời trách móc của Nam.

- Thôi đi! để trễ thì không hay vì hiện nay chỉ có ông Thịnh Đồn có thể ra tay giúp chúng ta mà thôi, nếu ông ta mà không ký hợp đồng này thì công ty chỉ còn cách phá sản thôi!

Hoài Nam vẫn giọng trách móc.

- Tại thằng Nhâm phản bội chúng ta! nếu gặp lại nó con sẽ cho nó vài quả đấm!

Bà Lục trách Nam.

- Những công ty lớn đang buôn bán với chúng ta đã rút tay ra tất cả rồi, mày để cho thằng Bảo nó chiếm lấy phần thắng! Còn mày chỉ biết đi đánh lộn với thiên hạ, cũng tại mày tất cả! mày cứ để nhân viên tự do xem xét tất cả hợp đồng của công ty nên giờ mới tệ như thế này.

Hoài Nam giận dữ hét:

- Con không muốn nghe nữa! Chúng ta đi thôi.

Cả hai bước ra cửa vội vã lái xe đến công ty Thịnh Đồn. Từ ngày Hoài Bảo rời viện đã mang đến cho họ biết bao là nỗi lo

âu. Bà Lục rất hiểu tính con của mình. Hoài Nam chỉ biết lo ăn chơi chứ chẳng hiểu tí nào về chuyện buôn bán, kinh doanh. Hoài Nam rất cần một thời gian dài để học hỏi. Lúc xưa bà Lục cứ nghĩ Hoài Bảo vì sợ Ông Lục thương Hoài Nam hơn nên đã cố tình không muốn giúp đỡ em mình tiếng thân. Chẳng những thế mà bà còn biết được là ông Lục đã chia cho Hoài Bảo 30% khuẩu phần, Hoài Nam được 15%, bà cũng chỉ được 15%. Vì ông Lục chia cho Hoài Nam con số quá ít nên bà mới tức giận nên khi có cơ hội bà đã cùng Hoài Nam bỏ mặt Hoài Bảo và lấy hết quyền của chàng trong công ty. Trong lúc ông Tổng Lục còn đang nằm mê man dưỡng bệnh thì bà Lục có quyền nắm quyền tất cả mọi thứ trong công ty. Vì thương Hoài Nam nên bà mới để cho Hoài Nam quyết định tất cả, nào ngờ Hoài Nam chỉ biết ăn chơi và đã để công ty mang nợ quá nhiều. Ngày hôm qua Hoài Nam đã bán 15% khuẩu phần của hắn cho ông Văn, tổng quản lý công ty Thanh Bình. Hiện giờ họ rất cần ông Thịnh Đốn giúp đỡ.

Hoài Nam cùng bà Lục vừa bước vào công ty Thịnh Đốn thì cũng cùng lúc Hoài Bảo, Nhâm, và ông Thịnh Đốn từ trong văn phòng bước ra. Tay bắt tay với ông Thịnh Đốn, Bảo vui cười nói:

- Rất cảm ơn ông đã tin tưởng chúng tôi!

ông Thịnh Đốn vui cười bắt lấy tay Bảo, nói:

- Ha ha... Bác đã nghe tên tuổi của cháu ở thương trường, một người có tài năng như cháu, công ty chúng tôi rất hân hạnh được hợp tác.

Cô thư ký của ông Thịnh Đốn vội vã nói:

- Tổng Quản Lý, ông có cuộc hẹn với bà Tổng Lục và ông

Hoài Nam, họ đã đến!

Hoài Bảo đã bắt gặp được ánh mắt giận dữ của bà Lục nhưng chàng vẫn làm ra vẻ bình thản, nói:

- Ồ, Nam! em cũng đến đây để làm ăn với Bác Đốn sao?

ông Thịnh Đốn nhìn sang bà Lục, ôn tồn nói:

- Chào bà Tống! à xin lỗi bà, cái hẹn của chúng ta chắc không cần thiết vì tôi vừa mới ký hợp đồng xong với thằng Bảo rồi!

ông Thịnh Đốn lịch sự gật đầu chào tất cả.

- Xin phép tất cả, tôi còn phải có cuộc hội họp cần phải đi, chào tất cả.

Nói xong, ông Thịnh Đốn bước đi, để lại gia đình của họ Tống mặt đối mặt với nhau. Hoài Nam bước đến định đánh Hoài Bảo cho hả giận nhưng bà Lục vội vã nắm lấy tay hắn.

- Thôi chúng ta về đi, không có cuộc làm ăn này thì còn dịp khác!

Bà Lục giận dữ nhìn Hoài Bảo, nói:

- Cậu đừng ý thế, cậu ráng nhớ nếu sự nghiệp của cha cậu bị phá sản là vì cậu đấy nhé!

Hoài Bảo bình thản lắc đầu.

- Dì đừng đổ lỗi cho con. Kẻ nào làm ác thì sẽ bị trả quả, còn về sự phá sản của công ty, dì đừng nên lo lắng nhiều, chuyện đó phải để thằng Nam, con của dì lo mới phải chứ!

Nói xong Bảo bỏ đi về phía thang máy. Nhâm vội vã bước theo chàng. Để lại bà Lục và Hoài Nam đứng nhìn trong bực

tức. Hoài Nam nói nhỏ vào tai mẹ.

- Má, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Bà Lục cũng bí lối. Bà đã không còn tinh thần mà tranh đấu nữa.

- Chúng ta đi gặp ông Văn! Có thể tao cần phải bán nốt 50% khẩu phần để ông ta có thể lãnh trách nhiệm duy trì công ty.

Hoài Nam nhìn mẹ, hỏi:

- Bán khẩu phần của Ba hả? nếu vậy chúng ta chẳng còn lại gì!

Bà Lục gật gù.

- Cũng đành chịu! Ba của mày coi như đã chết rồi còn gì! khẩu phần đó coi như là của tao. Thử coi thằng Bảo nó dám đối chọi với ông Văn hay không! đừng hòng ta chịu thua cho nó!

Hoài Nam liền nói vào,

- Vậy chúng ta đi nhanh đến đó. Con muốn nội trong ngày nay chúng ta phải lo cho xong vụ này để con còn thời gian mà đi du ngoạn với bồ chứ!

Bà Lục bực tức.

- Đến nỗi này mà mày chỉ biết có đi chơi, không lo gì cho công ty cả!

Hoài Nam vội cãi lại.

- Không lờ! Nếu con không thêm lo thì hôm nay đâu có mặt nơi này để cho nó sỉ vả con như thế! khi bán nốt khẩu phần

đó rồi thì má chỉ còn 15% khẩu phần, tôi thì chẳng còn cái gì nên làm nhiều chi cho mệt sức!

Bà Lục quá đổi thất vọng về thằng con của mình. Bà chỉ lắc đầu rồi bỏ đi. Nam tỏ vẻ không bằng lòng nhưng vẫn đi theo mẹ của mình.

CHƯƠNG 13

Tuần lễ trôi qua, Hoài Nam bước vào công ty. Chàng thấy tất cả dường như đã được đổi mới. Nam vội vã bước vào văn phòng của mình nhưng lại bị cô thư ký ngăn lại.

- Ông Nam, nếu không có lệnh của tổng quản lý, ông không được vào!

Hoài Nam trợn mắt nhìn cô thư ký.

- Cô Hồng, có muốn tôi đuổi cô không mà dám ăn nói với tôi như thế!

Cô Hồng nhún vai, bình thản đáp:

- Bây giờ tôi làm việc cho ông Bảo, ông ta không cho ông vào thì bắt buộc tôi phải làm vậy!

Hoài Nam giận dữ hét to:

- Hả! Nó dám đến đây kiểm chuyện với tao?

Hoài Nam không đợi câu trả lời của cô Hồng. Hắn giận dữ bước đến cửa phòng, đẩy mạnh cửa và bước vào. Cô thư ký Hồng vội vã bước theo.

Hoài Bảo ngồi trên ghế bình thản nhìn Hoài Nam, chàng chẳng tỏ ra chút gì giận dữ hoặc ngạc nhiên. Nam trừng mắt nhìn Bảo. Cô Hồng vội vàng phân giải:

- Tôi đã bảo với ông Nam nhưng ông ấy vẫn đi vào!

Hoài Bảo vui vẻ lắc đầu.

- Không có chuyện gì đâu, cô cứ đi ra đi nhé, có việc gì cần tôi sẽ nói.

Cô Hồng gạt đầu và lui ra khỏi phòng.

Hoài Nam lên tiếng hét:

- Anh dám đến đây phá rối tôi? đừng nói tôi không nể tình anh em, tôi báo cảnh sát tóm cổ anh bây giờ đấy!

Hoài Bảo vẫn giọng nói bình thản.

- Nam, dù sao chúng ta vẫn là anh em, em không nên lớn tiếng như thế!

Hoài Nam ra vẻ chủ cả, to tiếng với Hoài Bảo.

- Thì ra là cái thứ đến xin sỏ chút cháo chứ gì! đấu không lại ông Văn rồi tìm đến tôi cầu cạnh à! Chẳng anh em gì cả. Đừng hòng tôi giúp cho anh!

Hoài Bảo vẫn bình thản.

- Câu đó là em nói đấy nhé! Chúng ta bây giờ chẳng còn chút tình anh em thì anh có quyền thắng tay với kẻ dưới quyền!

Hoài Bảo kéo ngăn tủ ra sắp giấy tờ thấy ra trước mặt Hoài Nam.

- Anh nghĩ em nên xem rõ mọi chi tiết mới về công ty!

Hoài Nam cầm lên xem. Chàng tròn mắt kinh ngạc.

- Tại sao tất cả những khẩu phần này đều thuộc về anh?

Hoài Bảo cười to:

- Dễ dàng thôi, dùng tiền mua lại! ông Văn đã bán thì tao có quyền mua chứ!

Hoài Nam giận dữ hét:

- Thì ra các người cùng một phe mà ám hại chúng tôi!

Hoài Bảo lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Không phải là cùng phe mà là làm ăn đúng theo thời cợ Đây là một bài học mầy nên học, trên thương trường mầy phải nhớ dùng trí chứ đừng dùng tiền phung phí!

Hoài Nam tức đến đỏ mặt:

- Anh...

Hoài Bảo cắt ngang lời của Nam.

- Tao chẳng phải là anh của mầy! mầy nên nhỏ tiếng nếu không cảnh sát sẽ tóm cổ mầy ra khỏi đây bất cứ lúc nào!

Hoài Nam biết mình đã thất thế nên tỏ vẻ hối hận.

- Anh Bảo, xin lỗi! Tôi biết mình không nên đối xử tệ với anh, nhưng cũng vì anh lúc nào cũng hơn tôi nên tôi mới lấy cơ hội đó mà cai quản công ty, nhưng khả năng tôi không có đủ nên mới tệ như thế này! Chúng ta dù sao cũng là anh em...

Hoài Bảo nhìn Nam, thẩn thẩn nói:

- Tao với mầy chẳng còn gì gọi là tình nghĩa anh em, mầy bây giờ ở dưới quyền tao, tao có thể đuổi việc mầy bất cứ lúc nào.

Hoài Nam xụ mặt.

- Tôi đã nói xin lỗi với anh rồi, anh còn đòi hỏi gì ở tôi nữa!

Đôi mắt của Hoài Bảo vẫn lạnh lùng nhìn Nam.

- Được, nếu mày vẫn còn muốn làm ở công ty thì nên vào bộ trật tự!

Hoài Nam đỏ mặt hỏi:

- Anh nói gì? tôi như vậy mà đi là trưởng bộ giữ trật tự cho công ty sao?

Hoài Bảo lắc đầu, cười nhẹ.

- Không, mày đâu thể đảm chức của ông Khương. Việc mày có thể làm là làm công viên bình thường giữ trật tự cho chỗ đậu xe của công ty!

Hoài Nam giận dữ bước đến tóm lấy cổ áo của Hoài Bảo.

- Anh thật là quá đáng, chẳng chút tình người!

Hoài Bảo phúi nhẹ tay của Hoài Nam ra, lạnh lùng nói:

- Tao không chút tình người hay là mày bất nghĩa đối với tao, đừng ở đó mà lên giọng với tao.

Ngay khi đó điện thoại reo lên. Hoài Bảo bình thần đi về phía chuông điện thoại, từ từ nhắc ống nghe lên.

- Tổng Quản Lý công Ty Tổng Lục đây!

Tuy chàng biết người gọi vào là cô thư ký của chàng, nhưng chàng vẫn tự giới thiệu để làm cho Nam thấy khó chịu.

Cô Hồng nghe thế vội vã nói:

- Tổng Quản lý à, ở bệnh viện muốn gặp một trong những người nhà họ Tống vì có chuyện liên quan đến ông Tống Lục!

Hoài Bảo nghe thế hoảng hồn, vội vàng nói:

- Cô hãy tiếp dây vào đây cho tôi, nhanh lên nhé!

- Vâng.

- Cảm ơn cô.

Cô thư ký đã nói dây vào văn phòng của Hoài Bảo. Chàng không đợi người bên kia đầu giây lên tiếng, chàng nhanh nhẹn hỏi:

- Ba của tôi có sao không? đã xảy ra chuyện gì?

-...

- Được, tôi sẽ đến ngay! Cảm ơn cô.

Hoài Nam định bỏ đi vì hắn biết dù có đứng đây bao lâu cũng chẳng làm cho Hoài Bảo đổi ý, nhưng nghe câu hỏi của Hoài Bảo về cha của họ nên hắn nín lại nghe. Hoài Bảo gát điện thoại xuống, nhìn Nam, nhẹ giọng nói:

- Ba đã tỉnh lại rồi. Hãy theo anh vào nhà thương ngay.

Hoài Bảo vội vã bước đi, Hoài Nam lót tót theo sau không dám nói lời nào.

Thời gian đã một tháng rồi mà Hoài Bảo vẫn không tìm ra tin tức của Hướng Dương. Hoài Bảo ngồi ngục đầu trong căn phòng vắng lạnh. Mọi chuyện đã trở lại bình thường như xưa. Hoài Nam đã bị phạt không đến nổi phải làm trong nội

bộ giữ gìn trật tự nhưng hẳn chỉ có thể làm chủ trong văn phòng in giấy mà thôi, một nội bộ kém quan trọng nhất của công ty. Ba của Hoài Bảo đã phục hồi sức khỏe, ông đã nhường tất cả quyền hành cho Hoài Bảo. Ông Tổng Lục giận dữ đòi ly dị nên bà Tổng Lục đã vội bán nốt khẩu phần của bà cho Hoài Bảo, bà chỉ ở nhà như một con cá bị nhốt trong ao, bà có thể tự do bơi lội nhưng chỉ trong vòng nội khu của nhà họ Tống.

Bao nhiêu là công việc cần đến Hoài Bảo, nhưng chàng cảm thấy rất chán nản vì mất Hương Dương là chàng đã bị mất tất cả rồi. Hoài Bảo cố gắng làm việc chỉ vì không muốn làm cha thất vọng. Nhâm bước vào thấy Hoài Bảo gục đầu trên bàn, chàng cảm động vô cùng.

- Thật không ngờ anh vẫn chưa quên cô ta!

Hoài Bảo nhìn lên, đôi mắt thật buồn, nói:

- Tôi nhất định không bỏ cuộc đâu! Hãy tìm cách giúp tôi!

Nhâm lắc đầu, buồn bã.

- Thật là hết cách rồi. Tôi đã hỏi từng người một trong nhà thương, cả y tá, bệnh nhân, bác sĩ... tất cả chẳng ai rõ cô nàng tên Hương Dương là ai cả! anh thì lại không biết cô ta dạng hình ra sao, nên càng khó tìm kiếm hơn. Có lẽ cô ta cố tình tránh mặt, vậy thì cũng đành chịu thôi, anh nên quên cô ta đi!

Hoài Bảo lắc đầu, cương quyết.

- Tôi nhất định tìm ra phương cách!

Nhâm ngồi xuống suy nghĩ, nhưng chẳng tìm được cách nào. Hoài Bảo bỗng đứng lên nói:

- Tôi đã có cách! Nhâm, hãy giúp tôi đăng tin tìm người!

Nhâm tròn mắt kinh ngạc.

- Nhưng anh chẳng biết mặt mũi cô ta ra sao thì làm sao đăng tin tìm người?

Hoài Bảo vui vẻ nói:

- Chỉ cần đăng như thế này: Nếu là Hương Dương, xin đến gặp Tổng Hoài Bảo để được đền ơn. Còn ai biết được tin tức của cô gái có tên Hương Dương, nếu đúng người muốn tìm, sẽ được thưởng 20 triệu!

Nhâm càng ngạc nhiên hơn.

- Hả? rồi làm sao mà anh biết ai là Hương Dương thật và ai là Hương Dương giả?

Hoài Bảo có vẻ tự tin, nói:

- Anh đừng lo, tôi có cách biết được người con gái đó là giả hay thật! Không cần biết là bao nhiêu tiền, anh phải lo dùm tôi vụ này cho xong. Phải đăng trên báo, lên tivi, đặt tin tất cả mọi nơi, phóng lên bản bụi, in lên tất cả xe bus... không cần biết phải tốn hao bao nhiêu tiền, anh nhất định phải làm giúp cho tôi. Cứ việc dùng tiền tôi để làm tròn nhiệm vụ. Anh nên giúp tôi đi lo việc này ngay đi nhé!

Nhâm đứng lên, nhìn Hoài Bảo, chàng chỉ biết lắc đầu rồi bước ra khỏi phòng làm việc của Hoài Bảo. Nhâm nghĩ thầm “Không ngờ một người đảng ông cứng rắn mà lại có thể si tình thế này!”

Một tháng, Hai tháng, rồi Ba tháng trôi qua, vẫn chẳng tìm ra được Hương Dương thật sự. Rất nhiều người tìm đến để nói

láo kiếm tiền, nhưng Hoài Bảo điều biết là họ không phải là Hường Dương thật sự của chàng. Hoài Bảo vô cùng thất vọng, chàng rên rĩ:

- Hường Dương ơi, anh đã có tội tình gì mà em quyết lòng không muốn gặp lại anh.

Cô thư ký Hồng gõ cửa rồi tự đẩy cửa bước vào.

- Anh Bảo, có cô tên gọi Lâm Nhi muốn gặp anh!

Hoài Bảo ngẩn lên nhìn Hồng, gật đầu.

- Cứ cho cô ta vào đi!

Lâm Nhi bước vào với chiếc áo đầm thật lộng lẫy. Nàng cố tình đưa ra bộ ngực thật hấp dẫn để Khiêu gọi Hoài Bảo. Chàng chẳng chú ý gì về lối ăn mặc của Lâm Nhi, bình thản hỏi:

- Cô đến tìm tôi để làm gì? thằng Nam bên bộ in giấy chứ chẳng có ở đây!

Lâm Nhi vui vẻ bước đến cạnh bên Hoài Bảo, nhỏ nhẹ nói:

- Em đến tìm anh, chúng ta vẫn còn là bạn chứ?

Hoài Bảo lắc đầu, bình thản nói:

- Khi tôi còn trong bệnh viện, sao chẳng thấy ai đến kết bạn vậy kìa! Tôi không hứng thú kết bạn bẽ với ai đâu, cô đừng mất công.

Lâm Nhi tha thiết nhìn Hoài Bảo.

- Anh Bảo, chẳng lẽ nào anh không còn nhớ gì tới em sao anh? chúng ta cũng có một thời chẵn chiếu với nhau, anh đã

thốt tiếng yêu em, anh hãy xem đây chiếc nhẫn anh trao em, cầu hôn hôm nào vẫn còn đây nè!

Lâm Nhi đưa tay lên cho Hoài Bảo xem chiếc nhẫn đính hôn mà chàng đã tặng cho nàng trước khi gặp tai nạn. Nước mắt ướm mi, nàng tiếp:

- Em biết mình có lỗi với anh, nhưng xin anh tha thứ cho em! em kết bạn với Hoài Nam là chỉ thể dụ hấn mà tìm cách giúp cho anh, nhưng em chỉ là một cô gái ngu xuẩn nên chẳng làm được trò gì mà còn bị hấn gạt lừa! anh Bảo, em xin anh thông cảm và đừng xa em! em biết mình chẳng tư cách nào trở về làm vợ anh nhưng em chỉ xin được làm một người tình bên cạnh anh, để những lúc buồn anh có thể làm một người cho anh trút hết nỗi niềm tâm sự, em tình nguyện làm thế để đền bù ơn nghĩa với anh!

Hoài Bảo nhìn Lâm Nhi một lúc thật lâu, chàng vẫn giọng bình thản, hỏi:

- Còn thằng Nam thì sao?

Lâm Nhi nhìn Hoài Bảo tha thiết.

- Em đã nói với anh rồi, hấn chẳng là cái gì của em cả! em và hấn không liên hệ gì với nhau cả anh à!

Hoài Bảo lắc đầu, cười nhẹ, nói:

- Nó bây giờ chẳng còn lại gì nên em bỏ nó phải không?

Lâm Nhi vội vàng phân trần:

- Không phải vậy, vì hấn chỉ biết ăn chơi, là một con người đốn mạt, mất dạy! em thà không có tình yêu chứ không thèm theo hấn đâu! anh Bảo, xin anh hiểu dùm cho em... xin cho

em một lời tha thứ và cùng em trở về với cuộc sống vui vẻ như xưa nhé!

Hoài Bảo gật gù.

- Em nói cũng có lý lắm chứ! Thôi được, anh không chấp nhứt chuyện đã qua! ngày mai anh có một cuộc họp vào buổi trưa, em hãy đến đây trước 10 giờ sáng, chúng ta sẽ ôn lại chuyện cũ, rồi tính tiếp nhé! bây giờ em về đi, anh còn rất nhiều việc cần phải làm.

Lâm Nhi gật đầu, nói:

- Vâng, em đi đây! ngày mai em sẽ đến thật sớm! anh thật là một người tốt vô cùng, làm em nhớ lại ngày đầu tiên chúng mình gặp gỡ. Chào anh nhé, ngày mai gặp.

Hoài Bảo khẽ gật đầu. Lâm vui vẻ bước ra ngoài và khép cửa lại. Nàng nhìn cô thư ký với nụ cười chiến thắng. Không ngờ Hoài Bảo lại tin những giọt nước mắt dư thừa này của nàng. Hiện giờ nàng đã bị khán giả mọi nơi chê bai nên cần phải dựa vào một người giàu sang để sống. Hoài Nam đã bị bỏ vào sọt rác rồi thì phải nên tìm Hoài Bảo để nối lại tình cũ. Nàng biết được Hoài Bảo rất trọng tình nghĩa và rất biết thương người. Chỉ cần nàng làm ra vẻ hối hận thì chắc chắn Hoài Bảo sẽ thương hại mà trở về với nàng.

oOo

Cát Lan ngồi trong phòng, mở rộng cửa sổ nhìn lên trời. Trời đã về đêm, nhiều ngôi sao ngự trên bầu trời, nhiều như những giấc mộng chẳng thành của nàng. Mộng thì nhiều nhưng vẫn mãi quá xa tầm tay với của nàng. Bên ngoài tiếng nhạc buồn vọng vào y như những lời tâm sự của nàng.

Duyên hay nợ biết làm sao nói được

Ngay buổi đầu lòng đã thấy mê say

Em tưởng như bao nỗi niềm từ trước

Chỉ sinh ra chờ đợi phút gặp nhau

Mưa ngăn lối, gió trăng xây cách biệt

Nỗi ghen ngào anh có biết cho đâu

Tình lảng lạng đi về luôn lẻ chiếc

Chỉ yêu anh, em nhớ, với em sâu...

Cát Lan cảm thấy đau nhói ở tim. Trong suốt bao nhiêu ngày qua, nàng cứ ngồi nhà với bao nhiêu nỗi niềm tâm sự. Cát Lan cũng đã cố gắng tìm đến bạn bè để rong chơi, trò chuyện nhưng hình ảnh của Hoài Bảo chẳng thể xa rời nàng. Cũng có vài người bạn của anh nàng mời nàng đi xem phim, ca nhạc nhưng nàng điều từ chối và chẳng hiểu vì sao. Nàng rất cảm động mỗi khi xem tivi hoặc xuống đường phố, vì lúc nào nàng cũng thấy những mảnh giấy được treo lên “Nếu là Hường Dương, xin đến gặp Tống Hoài Bảo để được đền ơn. Còn ai biết được tin tức của cô gái có tên Hường Dương, nếu đúng người muốn tìm, sẽ được thưởng 20 triệu!” mỗi khi đọc những vắn chữ ấy những giọt nước mắt lại bắt đầu tuôn trào. Cát Lan rên rí:

- Hoài Bảo ơi, phải chi em thật sự là một cô Hường Dương hoàn hảo như anh đã nghĩ thì em sẽ không bao giờ xa cách anh! đấng này em chỉ là một cô gái nghèo hèn Tiểu Cát thì làm sao xứng với anh đây. Chỉ là một hạt cát nhỏ trong khung trời rộng thì sao sánh nổi với một Hoàng Tử sang

trọng như anh! Có lẽ giờ này anh đang trách em sao lại bạc tình như thế, hay anh đã tỉnh giấc để trở về với hiện tại và đã quên một cô Hướng Dương giống như anh đã quên hẳn đi cô bé Tiểu Cát ngày nào rồi.

Từ cái đêm rời khỏi bệnh viện cho đến hôm nay, Cát Lan lòng đã dằn lòng không tìm đến gặp Hoài Bảo nữa. Nàng muốn tỉnh giấc để sống trong hiện thực, nàng muốn có lại một cuộc sống bình thản, ngây thơ như xưa. Nhưng không hiểu sao trong lòng nàng lúc nào cũng vô cùng trống trải và cô đơn. Lý Mai cứ vào ra trong bệnh viện để đưa tin tức cho nàng. Mỗi khi nghe Mai nói lại Hoài Bảo vẫn thường xuyên đến đó để tìm tung tích của nàng, tim nàng lại nhói đau. Minh Thái thường căn nhắc sao nàng lại không cho Hoài Bảo biết được sự thật. Anh của nàng nào biết được lòng tự trọng, tự ti của nàng là một bức tường ngăn cản tình yêu của họ. Ngoài trời một màn đêm đang phủ, nàng trông thấy một ngôi sao đang lấp lánh trong bóng tối nhưng thật quá xa vời.

- Cát Lan, Cát Lan ơi, cùng ra ngoài này cứu chị đi, anh của chị ăn hiếp chị nè!

Giọng nói vui vẻ của Mai đã réo gọi nàng về với cuộc sống hiện nay. Minh Thái và Mai đã trở thành một đôi bạn thật vui vẻ, họ luôn sống trong hạnh phúc, không một chút buồn phiền. Mai là một cô y tá trẻ rất dễ thương và vui vẻ, không hiểu sao lại để mắt đến anh hai của Cát Lan. Ít ra trong cuộc sống hiện nay, nàng vẫn hưởng lây được cái hạnh phúc của anh của nàng.

- Em sẽ ra ngay.

Cát Lan đóng cửa sổ lại và chậm rãi bước ra.

- Chị Mai nè, bộ chị thật tình muốn vu qui hả chị?

Cát Lan vui vẻ hỏi. Mai nhìn đứa em chồng tương lai mà đôi má ửng hồng. Mai vui cười nói:

- Muốn là một chuyện, nhưng biết có được không đó em oi!

Cát Lan ngồi xuống cạnh bên Mai và Thái.

- Chị yên tâm đi, nếu anh Hai không cưới chị kịp thời thì em sẽ mai mối cho chị một người còn tốt hơn...

Minh Thái vội vàng cướp lời của Cát Lan:

- Mày chuyên môn muốn báo hại anh mày. Quay sang nhìn Mai, Thái ưỡn ngực ra nói - Mai, em đừng có nghe lời nó, chẳng có ai tốt hơn anh đâu!

Cát Lan tỉnh nghịch:

- Xí, anh làm như anh là người tốt nhất vậy đó! Chị Mai à, để em kể hết thói hư tật xấu của anh cho chị biết rồi chị hãy liệu mà tính tiếp nha...

Minh Thái vội vàng bịt miệng của Cát Lan.

- Bộ mày không muốn có chị dâu hay sao mà khai báo rõ thế kia!

Cát Lan hất tay của Minh Thái ra, gật gù.

- Ờ há, chị Mai nè, em từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có chị dâu thật sự, nhưng chỉ có vài cô gái mà anh hai thường dẫn về bảo em gọi...

Minh Thái cần năn:

- Con nhỏ này muốn báo hại anh mày thật à?

Mai ngồi đấy nhéo Thái một cái thật đau.

- Anh hãy mau khai rõ tất cả, anh đã lường gạt bao nhiêu cô gái rồi hả?

Minh Thái vội vàng la to:

- Ui da, sao em lại nghe lời nó, nó thêm dầu thêm lửa muốn thêm chết anh đó mà!

Cát Lan vui cười nói:

- Anh Hai à, nếu là vàng thật thì ai lại sợ lửa! Chị Mai nè, em nghĩ là chị nên gặt đầu để làm lễ cưới cho sớm đi, sau khi chị về đây ở chung rồi thì chị có thể thay giúp các cô gái thuở xưa của anh hai trả thù, chị cứ tha hồ mà hành hạ anh!

Mai vui vẻ gặt đầu.

- Em nói rất đúng, sau này chúng ta cùng hành tiêu tởi ớt cho anh Thái không dám bước ra ngoài mà bay bướm nữa!

Minh Thái ra bộ đưa mắt lên trần nhà kêu trời.

- Trời ơi, sao khi không khi không rước vào nhà một bà phù thủy, một quý...

Mai đưa tay định nhéo vào hông chàng một cái nữa, nhưng Thái đã nhanh nhẹn đứng lên chạy. Mai vừa cười vừa rượt theo chàng vòng quanh trong phòng khách. Ông Nội của họ nghe tiếng ồn ào, ông ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng đến cái tivi và tự nhiên mở lên rồi đứng tại đó xem. Cát Lan đứng lên đi đến cạnh bên ông vui vẻ nói:

- Ông Nội ơi, nội ngồi xuống ghế đi nội!

Cát Lan dìu ông ngồi xuống ghế. Mắt của ông không rời tivi. Nàng thật buồn cười, ông nội đã già, trí nhớ chẳng còn minh mẫn mà lại thích xem tivi đến như thế. Cát Lan nhìn lên, tim nàng bỗng dưng như muốn ngừng đập. Trên màn ảnh hiện rõ khuôn mặt của Hoài Bảo. Chàng đang ngồi nói chuyện với một cô phóng viên. Họ đang phỏng vấn Tổng Hoài Bảo. Minh Thái và Mai cũng đứng chân đứng nhìn.

Cô phóng viên vui vẻ nói:

- Anh Bảo à, nghe anh nói về những điều luật ở thương trường, thật là lưu loát! anh có biết là mọi người ai ai cũng đều khen ngợi anh tuổi trẻ mà tài cao không?

Hoài Bảo lắc đầu.

- Cô đừng nói phóng như thế, tôi chỉ là một người bình thường mà thôi, sự suy nghĩ của tôi cũng như bao nhà thương gia khác.

- Chuyện trên thương trường thì xin tạm gạt qua, tôi thật có vài cái thắc mắc của riêng mình, và biết có rất nhiều cô gái cũng có thắc mắc như tôi, không biết anh có thể trả lời những thắc mắc đó không?

Hoài Bảo cười to:

- Cô phải cho biết là thắc mắc điều gì mới được chứ!

- Mọi người đều muốn biết trên “tình trường” anh đã chiến thắng chưa? anh đã có đối tượng chưa? và nếu có rồi chừng nào anh kết hôn? còn nếu chưa có, thì một cô gái anh chọn sẽ như thế nào?

Cát Lan như nín thở chờ đợi câu trả lời của Hoài Bảo, đã bao tháng liên tiếp rồi, có lẽ bên chàng đã có người con gái khác.

Hoài Bảo yên lặng một lúc lâu rồi đưa đôi mắt buồn lơ đãng nhìn về phía trước. Giọng nói thật buồn vang lên.

- Có thể nó là có và cũng có thể gọi là chưa!

Cô phóng viên nhìn Bảo ngạc nhiên.

- Anh có thể nói rõ một chút được không?

Hoài Bảo nhìn cô gái trước mặt, cười nhẹ:

- Tôi đã tìm thấy cho mình một đối tượng rồi nhưng đến nay nàng vẫn chưa đồng ý cùng tôi nên duyên nợ!

Cô phóng viên như hiểu ý Hoài Bảo.

- à, tôi nhớ ra rồi, có phải là cô gái tên Hương Dương hay không? anh đã tốn hơn ba triệu để tìm tin tức của nàng, nơi nào đi đến tôi cũng nhìn thấy được mẫu tin tìm người ấy! Cô ta thật quá diễm phúc, mà anh đã tìm ra tin tức của cô gái đó chưa vậy?

Hoài Bảo buồn bã đáp lời.

- Chưa, nhưng tôi tin rằng một ngày gần đây chúng tôi sẽ được gặp lại nhau. Tôi muốn gặp nàng không chỉ vì tình riêng mà còn cả sự Ôn nghĩa...

Cát Lan không đợi nghe hết cuộc phỏng vấn, nàng bỏ vào phòng đóng cửa lại. Nàng đang trốn lánh những đôi mắt của người thân đang nhìn nàng dò xét. Trốn lánh đôi mắt buồn của Hoài Bảo. Không phải nàng là một kẻ lạnh lùng không có tình cảm mà vì tình cảm có quá nhiều nên đã làm cho nàng

rút rè không dám đối diện với sự thật.

- Lan ơi, cho chị vào được không?

Nghe tiếng gõ cửa và giọng nói của Mai, Cát Lan buồn bã nói:

- Vào đi chị!

Mai mở cửa bước vào. Nàng ngồi xuống cạnh bên Cát Lan, nhỏ nhẹ nói:

- Em thật muốn lánh mặt anh ta mãi sao?

Cát Lan gật đầu:

- Vâng, em không muốn khi anh nhìn thấy em rồi sẽ thất vọng, em không muốn đối diện với ánh mắt đó!

- Nhưng nếu em không giáp mặt thì em sẽ không bao giờ quên được hình bóng của anh ta!

- Em biết chứ, nhưng thà như vậy chứ em không muốn anh ta ban cho em một niềm thất vọng chị à! Thà như thế này chúng em sẽ mãi giữ được một giấc mộng đẹp!

- Nhưng em làm vậy thì quá bất công, quá ích kỷ! vì em muốn giữ mãi một giấc mộng mà để cho Hoài Bảo phải dùng biết bao nhiêu công sức để tìm kiếm em.

Cát Lan yên lặng nhìn Mai. Những lời thành thật của Mai rất đúng lý, tại sao mình lại ích kỷ như thế? nhưng làm sao nàng sống nổi nếu Hoài Bảo buông lời như “à, thì ra người tôi muốn tìm, một cô Hướng Dương tuyệt hảo lại là cô sao? là một Tiểu Cát tầm thường như thế này sao!”

Mai lại nhỏ giọng nói:

- Lan à, em nên suy nghĩ cho kỹ đi, nếu là chị thì chị sẽ đổi diện để cho đau một lần còn hơn cứ vầy vò tâm trí của mình mãi thế này. Chị tin là anh ta sẽ không bỏ cuộc đâu.

Cát Lan lắc đầu.

- Chị không nghe rõ sao? bây giờ anh chỉ muốn tìm em để đền ơn nghĩa, những thứ đó em không cần thiết đâu.

Mai nói:

- Em đừng nghĩ như thế, chị không tin là Hoài Bảo chỉ muốn tìm em để trả ơn. Khi em bỏ vào phòng rồi, em đâu có nghe Hoài Bảo nói thêm gì...

Cát Lan nhìn Mai, hỏi:

- Anh nói gì hả chị?

- “Dù tìm cả một đời vẫn không tìm ra được cô ta, tôi vẫn cứ tìm. Nếu mình không kiếm tìm thì làm sao mình tìm có hạnh phúc. Cái hạnh phúc của tôi hiện giờ là mỗi khi nghĩ đến mặt đối mặt với Hường Dương, để được nhìn, được nghe giọng nói tiếng cười của nàng”. Em thấy không, hấn vẫn còn thương em nhiều lắm đó chứ!

Cát Lan ấp úng:

- Em... em thật không biết phải nên làm thế nào...

- Hãy tin chị đi, dù sao cũng nên nhìn thấy sự thật, đừng cứ ở hoài trong mộng em à! Nếu hấn nhìn thấy em rồi và chê bai em, thì em có thể gạt bỏ hấn qua một bên để đi tìm hạnh phúc khác, chứ còn bây giờ em nữa tin nữa ngờ, sẽ chẳng bao giờ em có hạnh phúc đâu.

Cát Lan gật đầu:

- Thôi được rồi, anh chị để em suy nghĩ lại nhé! Chị hứa với em nhé, đừng bao giờ để cho anh Hai nói rõ tung tích của em cho Hoài Bảo biết nếu không có sự đồng ý của em nhé!

Mai đứng lên vừa bước ra ngoài vừa dụi giọng nói:

- Em cứ yên tâm suy nghĩ cho kỹ nhé! nếu em muốn đổi mặt thì anh chị sẽ sắp xếp cho em có được cuộc gặp gỡ với Hoài Bảo.

Mai đóng cửa lại. Cát Lan ngã người xuống giường suy tư.

CHƯƠNG 14

Hoài Bảo đứng bên cửa sổ hướng ra ngoài, với đôi mắt buồn nhìn ra bầu trời xanh lơ đặng. Hoài Bảo cảm thấy làm người thật khó, chàng nào muốn trở thành một người giàu có nhất tại Hong Kong đâu? Vì càng giàu sang thì lại càng cô đơn trống trải. Hướng Dương cũng có thể vì cái giàu ấy mà đã xa lánh chàng chăng? chàng nhẹ thở ra, bỗng ngâm lên mấy vần thơ:

Em gần gũi, em xa xôi

Sao em như thể chân trời trước anh?

Đưa tay tưởng với được tình

Bước đi tới mãi mà mình vẫn xa...

Cuộc tình giữa chàng và Hướng Dương rồi sẽ về đâu? Bao giờ chàng mới được gặp lại, hưởng lại những phút giây hạnh phúc kia. Chàng nào muốn giàu sang để phải mất đi một người con gái tuyệt hảo. Cũng như chàng nào muốn gây hận thù với đứa em trai của chàng, nhưng bây giờ họ lại trở thành hai kẻ thù nghịch. Hoài Bảo nghĩ, “Thôi thì ta cứ làm công việc của ta mặt kệ tất cả, nhưng làm người thật quá khó, sự sống của con người luôn thắt chặt với tình cảm của những người thân cận... ”.

- Anh Bảo, cô Lâm Nhi đã đến, anh có muốn tôi mời cô ta vào không?

Giọng nói của cô thư ký đã làm ngưng những sợi dây suy tư trong đầu Hoài Bảo. Chàng chậm chạp bước đến bàn làm việc, ngồi xuống ghế, nói:

- Cô hãy giúp tôi đưa cô Lâm Nhi đến căn phòng kế bên, một lát tôi sẽ đến đây gặp cô ta.

Cô thư ký gật đầu, khép cửa lại và bước ra ngoài Hoài Bảo ngồi đấy suy nghĩ vài phút rồi cũng đứng lên bước ra khỏi phòng làm việc.

Hoài Bảo vừa bước vào văn phòng cạnh bên thì lại gặp Lâm Nhi ngồi đấy soi gương. Chàng thầm nghĩ “Gương mặt dù có thoa bao nhiêu là phấn son cũng chẳng hề che dấu được bản chất của mình”. Chàng nhẹ lắc đầu, nói:

- Lâm Nhi, em chờ anh có lâu không?

Lâm Nhi ngược lên với đôi mắt tình tứ nhìn Hoài Bảo, nàng chậm rãi cất đi tấm gương nhỏ vào túi xách.

- Sao anh để em đợi anh lâu thế? nhưng không sao, em không bao giờ thấy phiền muộn đâu vì chờ đợi người mình yêu thì bao giờ cũng là điều sung sướng nhất!

Hoài Bảo vui vẻ hỏi:

- Người em yêu là ai? em trai của anh hay là anh em nên rõ ràng một tí nhé.

Lâm Nhi nũng nịu

- Anh cứ trêu em hoài, sao anh lại đi ghen với một kẻ chẳng ra chi như là em trai của anh chứ! em đã nói với anh rồi, trái tim em lúc nào cũng hướng về anh, vì trong lúc khó khăn nên

em mới lợi dụng hắn để tìm cách giúp đỡ cho anh...

Hoài Bảo cười nhẹ và ngắt ngang lời nói của Lâm Nhi.

- Vậy mà thằng Nam nó dám nói với anh là đã từng trao tình và ngủ với em!

Lâm Nhi giận dữ đứng lên nói:

- Hắn dám vu oan cho em à? em chưa một ngày ăn ở với hắn! anh đừng tin con người chó má ấy! đồ cái thứ mất dạy, một thằng bạn tiện vô lương tâm...

Hoài Bảo trừng mắt nhìn Lâm Nhi, nhẹ giọng nói:

- Em nên cẩn thận lời nói nhé, dù sao nó cũng là em trai của anh đấy!

Lâm Nhi vội ngồi xuống ghế, nhỏ giọng nói:

- Tại nghe những lời dối trá ấy nên em tức giận. Cái thằng em của anh thật khốn nạn lắm, chẳng có chút lương tâm gì cả khi em nài nỉ hắn cho anh chút tiền lo chuyện thuốc men...

Hoài Nam bước vào, đôi mắt đỏ hoe vì giận dữ, hét to:

- Cô mới là một kẻ bất lương, một con người phản bội! Đồ thứ con gái chẳng biết một chút nào vinh nhục.

Hoài Bảo yên lặng nhìn hai người dò xét. Chính chàng đã bảo Hoài Nam đứng bên ngoài nghe cuộc trò chuyện giữa Lâm Nhi và chàng.

Lâm Nhi bực tức không thua gì Hoài Nam, nàng cũng to tiếng hét lại:

- Anh chẳng bần thua gì tôi đâu! anh trai của mình mà mình

còn ám hại thì còn tồi hơn là chó nữa!

Hoài Nam giận quá định xông đến đánh Lâm Nhi, Hoài Bảo nhanh chân đến giữa hai người, nắm Hoài Nam lại, nhấn Nam ngồi xuống ghế, giọng bình thản nói:

- Giận mất khôn, chỗ này là văn phòng làm việc tôi không muốn xảy ra việc rắc rối gì cả!

Hoài Nam giận run người lên, nói to:

- Anh không biết đâu, chính con nhỏ này đã đeo đuổi em và khi được rồi thì chính nó bảo em diệt thì phải diệt cho tận nơi, phải nên tìm cách lấy hết tiền trong ngân khẩu của anh để anh không thể chữa lành đôi mắt, như thế em mới có thể làm chủ tất cả và cũng chính nó đã dạy em cách nào để kích thích anh làm cho tinh thần anh rối loạn để...

Lâm Nhi liền hét lên, cắt ngang lời nói của Nam.

- Đồ khốn nạn, làm rồi lại đi vu oan kẻ khác! người là người có đầu óc suy nghĩ chứ đâu phải là thú vật mà sai đâu làm đó! anh Bảo, đừng tin lời của nó! đồ thằng chó chết!

Hoài Bảo nhú mày nhìn Hoài Nam rồi nhìn qua Lâm Nhi Cả hai chăm chú nhìn Hoài Bảo xem chàng tỏ ra tin tưởng ở người nào. Hoài Bảo vẫn giọng bình thản nói:

- Tôi chẳng hỏi mà các người lại tự khai ra rồi! Tôi đã bảo giận quá sẽ mất khôn! Hai người nên suy nghĩ lại, nếu đặt hai người vào chỗ của tôi thì cả hai sẽ tin tưởng nơi ai? Một người tình phản bội hay một đứa em không tình nghĩa?

Hoài Bảo ngưng lại nhìn sang Hoài Nam, ôn tồn nói:

- Nam, em đã thấy rõ lòng người hay chưa? Đối với anh, em

lúc nào cũng là đứa em nhỏ dại, dù cho em có tệ bạc với anh hơn thế nữa, em vẫn là em của anh, chúng ta vẫn mang một dòng máu của Ba! anh chưa bao giờ có ý tranh dành tài sản gì của gia đình cả, và cũng chưa bao giờ đề đầu em xuống không cho cất lên, em còn trẻ lắm cần có nhiều thời gian để học hỏi, chỉ thế thôi! anh đã từng cùng ba trải qua bao nhiêu là cực khổ mới có được ngày hôm nay. Anh không trách cứ gì em đâu, anh chỉ muốn cho em một bài học để em trưởng thành hơn mà thôi! anh để em vào một nội bộ kém quan trọng nhất trong công ty là vì muốn em tự mình từ từ vươn lên, từ từ học hỏi, và khi vươn lên rồi em sẽ cảm thấy tự hào cho chính bản thân mình.

Hoài Nam gục đầu, nhỏ giọng nói:

- Em đã thật sự hiểu rồi, ba đã nói cho em nghe tất cả chuyện của ngày xưa. Em biết mình đã đi sai đường... em hứa sẽ cố gắng với công việc hiện nay của mình.

Hoài Bảo liền nói:

- Vậy thì tốt lắm, anh hy vọng chúng ta cũng đừng vì một người đàn bà chẳng ra chi mà bỏ đi tình nghĩa anh em của chúng ta.

Hoài Nam đứng lên nói:

- Anh yên tâm đi, con nhỏ này quỳ lạy cho tôi, tôi cũng chẳng thèm! Từ giờ trở đi tôi không để tình cảm yêu đương chận bước đường công danh của tôi nữa... Hoài Nam ngưng lại rồi nhìn qua Lâm Nhi nói tiếp - Còn anh, có muốn nó nữa không?

Hoài Bảo đứng lên cười to lắc đầu.

- Những người đàn bà như thế này, anh em chúng ta nên tránh xa một chút! Thôi chúng ta đi. Anh cần về văn phòng soạn lại vài tờ hợp đồng để chuẩn bị cho cuộc họp hôm nay, anh muốn em cũng có mặt!

Quay sang Lâm Nhi, Hoài Bảo nghiêm mặt nói:

- Hy vọng đây cũng là một bài học đích đáng cho cô Lâm người không nên chỉ nghĩ đến tiền bạc, cô nên bỏ ra thời gian chút ít để nghĩ đến tình nghĩa. Cô muốn ngồi lại đây giây lát hay ra về tùy cô.

Hai anh em bước ra ngoài. Lâm Nhi ngồi đấy ngo ngác nhìn. Nàng thật sự đã mất tất cả rồi. Từ một cô gái nghèo hèn đã được ngoi lên, và bây giờ lại bị đề xuống thấp. Ngày xưa, tuy nghèo khổ nhưng chẳng có ai khinh rẻ nàng, biệt thị nàng, nhưng ngày hôm nay lại nhiều kẻ khinh khi biệt thị cái tư cách làm người của nàng. “Không, tôi không thể để họ cho tôi những lời nói như thế được, nhất định phải ngoi lên, phải ráng chịu thiệt thòi!” Lâm Nhi thầm nghĩ và xách bóp ra khỏi phòng. Đi đến văn phòng của Hoài Bảo, nhìn không thấy bóng của cô thư ký, nàng vội vàng gõ cửa.

- Vào đi. Tiếng nói của Hoài Bảo. Nàng vui mừng vì biết Bảo vẫn chưa đi hội họp.

Nhi bước vào, nhỏ giọng nói:

- Anh Bảo, cho em nói chuyện riêng với anh thêm vài giây phút nữa được không?

Hoài Bảo nhìn Lâm Nhi dò xét, rồi nói:

- Được, tôi cũng chưa đến giờ đi họp! Cô còn muốn nói gì?

Lâm Nhi nhìn xuống đất, nhẹ giọng nói:

- Em muốn nói lời xin lỗi! anh nói rất đúng, tình nghĩa phải nên quan trọng hơn tiền của. Vì lúc xưa em quá nghèo, đã được anh giúp đỡ cho có tiếng tăm, có tiền bạc và khi con người được đưa lên cao rồi họ trở ra tàn nhẫn, vô đạo đức chỉ vì cố giữ đồng tiền cố giữ danh lợi. Hôm nay em đã hiểu, dù có cố gắng giữ gìn nó cách nào, khi mất nó cũng sẽ biến mất tất cả và em sẽ chẳng còn lại gì ngoài những lời sĩ vĩ của mọi người. Em đến đây chỉ nói bấy nhiêu thôi!

Hoài Bảo thật cảm động qua những lời lẽ biết hối hận của Lâm Nhi Chàng tự nghĩ “làm người ai lại không có lúc làm sai, có thể Lâm Nhi đã biết lỗi rồi mình còn dè vặt với cô ta làm gì!” Hoài Bảo ôn tồn nói:

- Em biết nghĩ như vậy thì anh rất mừng cho em!

Lâm Nhi ngược mắt nhìn Bảo:

- Anh tha lỗi cho em rồi phải không? em không mong mọi gì, chỉ hy vọng anh nghĩ đến tình nghĩa khi xưa của đôi ta mà vẫn còn làm bạn với em, chỉ thế thôi!

Hoài Bảo cười, nói:

- Được lắm, chúng ta sẽ mãi là bạn!

Lâm Nhi muốn cố gắng thêm tí nữa:

- Hy vọng một ngày nào đó anh sẽ tìm được hạnh phúc. Em hứa sẽ chuộc lại lỗi lầm, làm bạn cạnh bên anh mãi và anh muốn gì ở em, em cũng sẵn sàng cho anh tất cả!

Hoài Bảo lắc đầu, thật tình nói:

- Em yên tâm đi, anh chẳng muốn gì ở em cả! Hiện nay anh chỉ mong mọi gặp lại Hương Dương, một người có tình có nghĩa thật sự!

Lâm Nhi nhìn Hoài Bảo dò xét.

- Là cô gái mà đã giúp đỡ anh trong lúc anh nằm dưỡng bệnh ở nhà thương à?

Hoài Bảo gật đầu.

- Đúng vậy! nhưng bây giờ nàng lại không ra mặt để gặp lại anh, một cô gái thật sự làm anh rất kính nể! và cũng là một người hết sức bí mật...

Lâm Nhi ngồi nhìn Hoài Bảo yên lặng suy nghĩ: "Thì ra là con nhỏ Cát Lan. Nó chính là Hương Dương chứ chẳng ai khác. Hoài Bảo, em không tin anh sẽ mãi chung tình với một người mà anh chưa từng thấy mặt, rồi anh sẽ là của em thôi!"

Hoài Bảo nhìn Lâm Nhi, hỏi:

- Em đang nghĩ gì thế? Có phải em biết cô ta là ai không?

Lâm Nhi vội vàng lắc đầu.

- Em thật sự không biết, nhưng anh à, nếu anh mãi không tìm ra được cô ta thì anh sẽ thế nào?

Hoài Bảo cười buồn.

- Như anh đã nói, ngoài Hương Dương ra anh chẳng yêu được người con gái nào khác!

Hoài Bảo đứng lên, nói tiếp:

- Thôi đã đến giờ anh phải đi họp rồi, khi khác gặp lại!

Lâm Nhi cũng đứng lên vui vẻ gật đầu. Nàng bước ra ngoài thăm nghĩ: “Chỉ có ta mới thật sự biết con nhỏ Hường Dương đó là ai! Cát Lan, mầy khôn lắm, nhưng khôn chẳng bằng tao đâu. Tao biết mầy là con người có rất nhiều tự ti mặc cảm... rồi tao sẽ có cách phá vỡ... mầy sẽ không bao giờ hơn được tao và sẽ không chiếm được những gì ta muốn đâu cô bạn học thuở bé ạ!”.

oOo

Cát Lan ngồi chải tóc, cảm thấy bồi hồi phân vân. Không biết khi giáp mặt của Hoài Bảo, chàng sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt như thế nào, chàng sẽ nói gì đây? vài câu cảm ơn hay cho nàng cái nhìn thất vọng?

- Cát Lan à, sửa soạn xong chưa em?

Mai vừa bước vào phòng ngủ của Cát Lan vừa hỏi. Cát Lan nhìn Mai, lo lắng hỏi:

- Em thật không biết có nên...

Mai liền ngăn ngang lời của Cát Lan.

- Anh chị đã chuẩn bị đâu vào đó rồi. Một lát nữa anh Thái sẽ đưa em đến đó, mặt đối mặt với Tổng Hoài Bảo! Trên tờ báo sáng hôm qua có in rõ là: lần cuối cùng đăng tin tìm người, nếu cô Hường Dương đổi ý muốn gặp Tổng Hoài Bảo, xin mời đến hội trường Viễn An gặp mặt. Xin mang theo một cành hoa hướng dương để dễ dàng nhìn nhận.

- Nhưng em thật không an tâm chút nào, khi không lại...

- Em đừng nên lo lắng quá nhiều! Hãy gặp mặt người ta một lần xem sao. Chị không thể cùng đi với em được vì chị có

buổi trực ngày hôm nay. Anh Thái sẽ cùng em đi đến đó, nếu em không thích lối nhìn của hắn thì có thể kêu anh Hai em đưa về nhà, có gì đâu mà lo chứ!

Mai vừa nói vừa ngắm Cát Lan. Cô bé mặc chiếc áo đầm dạ hội màu đen tuyệt đẹp. Đôi mắt to đen, khuôn mặt bầu bĩnh trông thật xinh xắn. Mai liền phụ Cát Lan quấn lại mái tóc, khi tóc đã cài gọn, Cát Lan trông thật giống một thiếu nữ sang trọng, đài trang. Mai tấm tắc khen:

- Em đẹp như thế này mà hắn còn chê em thì đôi mắt của hắn thật sự chưa có lại ánh sáng đó!

Cát Lan vui cười nói:

- Chỉ có chị là khen em mà thôi! em mà là con trai hả, em cười chị liền đó!

Minh Thái ló đầu vào nói:

- Xong chưa hai tiểu thư! lâu quá trời rồi đó, ngồi mục đít rồi đây!

Mai cần nhần.

- Anh ăn nói thật vô duyên. Là con gái phải cần nhiều thời gian trang điểm đằng hoàng chứ!

Cát Lan nheo mắt nhìn Thái.

- Chị Mai à, em không hiểu sao chị thương nổi anh...

Minh Thái vui vẻ nói:

- Đố mày tìm được người thứ hai như tao! Chị Mai của mày thấy là yêu tao ngay!

Mai vui vẻ đùa.

- Xí, ai mà thèm yêu cái mặt mốc xì của anh! Chuyện của Cát Lan giao cho anh đó, làm không xong thì đừng mang mặt về xin cưới em làm vợ đó nha!

Minh Thái vừa lui ra khỏi phòng vừa than thở:

- Sao năm nay tôi xui thế này, toàn phải lo chuyện của thiên hạ...

Mai và Cát Lan vui vẻ bước ra phòng khách. Minh Thái nhìn lên và không khỏi ngạc nhiên.

- Lan, là mây đó hả? Cái mặt lợt lem của mây bây giờ sáng sủa ghê nơi!

Cát Lan không trả lời câu hỏi của Thái. Nàng đi thẳng đến ngồi cạnh bên ông Nội, vui vẻ nói:

- Nội ở nhà xem tivi nhé. Con và anh hai cần phải ra ngoài một lát!

ông nội nhìn nàng, rồi bỗng thốt ra hai câu:

- Ở trên còn có lòng thương

đời là cô đảo, trùng dương là tình.

Rồi ông lại nhìn vào tivi, không để ý gì cả. Cát Lan, Mai và Thái nhìn ông ngạc nhiên. Thái lắc đầu, nói:

- Thôi, chúng ta đi thôi!

Mai cũng vội bước đi theo Cát Lan và Thái.

- Em cũng phải về bệnh viện ngay, nếu trễ giờ trực má lại rầy

em!

Cả ba cùng bước ra khỏi nhà. Mai đón xe bus trở về bệnh viện. Minh Thái gọi taxi đi đến hội trường. Cát Lan ngồi trong xe mà lòng không khỏi hồi hộp lo âu. Khi xe dừng tại trước cổng hội trường, cả hai bước xuống nhìn về phía trước. Bên lề đường cạnh hội trường có cả mấy chục người con gái tay cầm nhành hoa hướng dương đang đứng xếp hàng chờ đợi, nàng ngơ ngác không hiểu. Minh Thái vừa kéo tay của Cát Lan đi vừa nói:

- Chẳng có gì là ngạc nhiên, ai cũng muốn cho mình là Hướng Dương của nhà tỷ phú đó mà! mày nên làm theo cách hướng dẫn của tao.

Cát Lan gật gù bước theo Thái. Trong lòng vẫn cảm thấy bồn chồn vô cùng. Minh Thái bước đến cạnh bên người bảo vệ trật tự, vừa chỉ vào Cát Lan vừa nói:

- Ông anh, đây mới phải là cô Hướng Dương thật sự!

Người bảo vệ nói:

- Nếu thật là cô Hướng Dương thì xin xếp hàng vào! Ha ha, ai cũng bảo là mình thật sự là cô Hướng Dương cả, hai người cứ vào xếp hàng đi, khi ông Tổng hội họp xong tôi sẽ đưa từng người một vào gặp ông ta.

Cát Lan nhìn ra phía sau, một dãy người đang đứng xếp hàng chờ đợi, nàng nói nhỏ với Minh Thái:

- Anh hai, vậy phải làm sao đây? phải đứng đây xếp hàng chờ đợi à?

Minh Thái đứng yên suy nghĩ. Bỗng chàng nảy ra một ý.

Chàng lôi Cát Lan đi nhanh ra phía sau hội trường.

- Mày đi theo tao, nếu ở đây đợi thì phải đợi đến chừng nào? bây giờ chúng ta nên tìm cách trốn vào đó!

Cát Lan tròn mắt hỏi:

- Làm sao trốn vào được?

Minh Thái vui vẻ nói:

- Chỗ này tao đã từng ra vào bán bảo hiểm, mày yên chí đi, tao sẽ có cách cho mày lọt vào đó. Khi vào được rồi mày phải đi nhanh tìm đến căn phòng của Hoài Bảo đang hội họp và cho anh ta biết mày là ai nghe chưa!

Cát Lan gật gù.

- Hãy vào được trong rồi tính!

Cát Lan đi theo Minh Thái không dám làm ra tiếng động nào cả. Đến cánh cửa sổ, Minh Thái nói:

- Mày hãy leo lên lưng của tao rồi bò qua cánh cửa sổ này! mày vào đó rồi thì tao sẽ leo vô Nhớ là tìm cho ra nó!

Cát Lan trèo lên vai Thái và cố gắng leo vào trong. Cố gắng lắm nàng mới được lọt vào bên trong. Đôi má bị cạ vào tường làm đỏ bừng cả. Tay của nàng cố gắng níu lấy thành đá cũng bị rớt máu. Chiếc áo đầm cũng bị lấm đỏ bừng. Cát Lan đứng nhìn quanh quẩn, chỗ này thật to lớn, biết bao nhiêu là phòng, vậy thì nàng phải bắt đầu từ đâu? Cát Lan nhìn lên bức tường treo tấm kính, vội nhìn lại mình để sửa lại mái tóc. Nàng thở dài, đã lợ lem như thế này rồi, sửa lại sao cho được nữa. áo thì lấm lem bụi, mặt thì cũng dính đầy bụi cát. Nàng chẳng cần suy nghĩ gì khác, cứ đi đẩy hé cửa từ phòng này

đến phòng khác, tìm kiếm.

Hoài Bảo đang ngồi dự buổi tiệc nhưng lòng chàng cứ nôn nao cho buổi tiệc mau tàn. Hôm nay hy vọng rằng sẽ được gặp Hương Dương. Chàng cũng biết hy vọng càng nhiều thì khi bị thất vọng sẽ càng đau, nhưng từ khi sáng mắt cho đến hôm nay, không ngày nào mà chàng không mõi mòn trông chờ có cơ hội gặp lại nàng. Trên khán đường, một chủ trương trình nói to:

- Xin mời ông Tống Hoài Lục và ông Tống Hoài Bảo lên nhận phần thưởng! Hai tấm bảng vàng này xin hân hạnh được trao cho hai người có địa vị nhất hiện nay!

Mọi người cùng vỗ tay. Ông Lục và Hoài Bảo đứng lên để bước lên khán đài. Vừa bước lên quay mặt lại nhìn mọi người thì cánh cửa hé mở, mọi người không khỏi ngạc nhiên quay lại nhìn. Hoài Bảo chăm chú nhìn cô gái đứng sau cánh cửa. Chàng không khỏi ngạc nhiên, “Tiểu Cát?”.

Cát Lan đưa mắt nhìn mọi người, rồi nhìn lên trên thấy Hoài Bảo dương to đôi mắt nhìn nàng. Cát Lan khẽ rung mình. Bây giờ phải tính sao đây? Cành hoa hướng dương vì trèo tường đã bị rút lại bên ngoài, bây giờ phải tính sao đây?

Cát Lan hoảng hốt đọc lại vần thơ cũ:

Trời hôm nay nắng ấm

Em chải tóc bên dòng

Có hoàng tử đến viếng

Cùng xây giấc mộng thơ

Lục đục đóng lục đục

Đình đục đục ầm ầm

Làng xóm mang dao búa

Hai đứa dìu nhau chạy!

ánh mắt của nàng không rời khỏi Hoài Bảo. Chàng nhìn nàng càng ngạc nhiên hơn. Giọng nói đó, bài thơ đó, chàng không thể nào quên. Hoài Bảo chăm chú nhìn Cát Lan rồi thì thầm:

- Hướng Dương là Tiểu Cát? Tiểu Cát là Hướng Dương?

Hoài Bảo liền vội bước xuống để đến cạnh Cát Lan thì ba của chàng nắm lấy cánh tay chàng kéo lại nói:

- Chuyện riêng của con thì để từ từ rồi tính! không thể để mất mặt ta như thế.

Hoài Bảo đành miễn cưỡng đứng lại nơi đó, đôi mắt kinh ngạc của chàng vẫn không rời khỏi Cát Lan. Nàng thật không hiểu chàng đang nghĩ gì. Lâm Nhi ngồi đấy vội vã bước ra nắm tay Cát Lan đẩy ra ngoài. Cả hai cùng bước ra, Lâm Nhi liền khép cửa lại.

CHƯƠNG 15

Đứng bên ngoài, Lâm Nhi căn nhắc.

- Cát Lan, sao mày vô ý vô tứ như thế, tại sao không đợi đến cuối cuộc tiệc rồi hãy vào!

Cát Lan chăm chú nhìn Lâm Nhi, với vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao mày có mặt nơi này?

Lâm Nhi vui cười nói:

- Tao không tự tiện như mày đâu, là anh Hoài Bảo mời tao đến đây! Chúng tao đã làm lành với nhau rồi.

Cát Lan lắc đầu, giọng yếu ớt nói:

- Tao không tin, không tin đâu!

Lâm Nhi làm ra vẻ thật bình tĩnh nói:

- Tại sao mày lại không thể tin? à, có phải vì chúng tao đã bỏ ra nhiều thời gian tìm kiếm mày hay không? chấp nhận rằng lúc trước anh Bảo đã thật tình tìm kiếm mày nhưng một thời gian sau đã chán, bây giờ chỉ muốn tìm mày để đền ơn thôi. Bây giờ chúng tao đang tính đến chuyện kết hôn!

Cát Lan nhìn thẳng vào đôi mắt của Lâm Nhi, nàng quá quyết.

- Tao không bao giờ tin mày đâu. Tao nhất định ở đây đợi

Hoài Bảo ra nói rõ sự thật!

Lâm Nhi liền nhỏ giọng:

- Lan, dù sao mày cũng là bạn của tao, tao thật không muốn mày phải đối diện với sự thật một cách đau lòng như thế này, vì vậy tao mới kéo mày ra đây để nói rõ tất cả, không muốn mày trở thành trò cười cho thiên hạ! Mày xem mày kia, quần áo dơ bẩn, mặt cũng lợt lém. Mày nghĩ lại xem, anh Bảo có tiếng tăm và địa vị như thế này mà anh dám cưới một đứa con gái chẳng ra chi như mày sao? chữ nghĩa thì không có bao nhiêu, sự nghiệp thì cũng chẳng ra chi còn là một đứa con gái nhà nghèo nữa. Mày nên mang theo tấm gương mà soi lại cho kỹ đi, mày thật không thể nào xứng đáng với anh đâu! Vì thế khi đoán ra mày là cô y tá Hương Dương mà anh đang tìm, tao vì nghĩ đến danh dự của mày, sự tự ti của mày nên đã cố giấu dùm tung tích dùm cho mày. Nhưng sau khi chúng tao đính hôn thì tao cảm thấy chúng tao cũng nên tìm cách để trả ơn cho mày, nên cùng với anh Bảo đăng lên báo tìm kiếm mày. Chúng tao đợi sau khi xong buổi tiệc sẽ ra gặp mày để trả lại mày số tiền mà chúng tao đã vay.

Cát Lan cứ lắc đầu với câu nói:

- Tao không tin! Tao không tin mày đâu...

Lâm Nhi ra vẻ tức giận, nói:

- Vì tình bạn, tao mới bỏ thời gian giải thích nhiều như thế này, mày không tin thì thôi!

Cát Lan vẫn lắc đầu, nói:

- Tao không tin đâu, nếu những gì mày nói là sự thật thì tại sao khi nhìn thấy tao, anh ta lại tỏ vẻ ngạc nhiên...

Lâm Nhi nhún vai.

- Dĩ nhiên là kinh ngạc rồi! đang lúc anh ta được mọi người sùng bái thì mầy bước vào, xem chút mầy đã làm mất mặt anh ta rồi, có biết không! mầy nghĩ kỹ lại đi, nếu những lời tao nói không phải là sự thật, nếu anh Bảo có thương mầy thì tại sao anh lại để mầy cùng ra ngoài với tao như thế mà không chạy theo ngăn mầy lại?

Những lời của Lâm Nhi nói thật hợp tình hợp lý. Nếu Hoài Bảo còn chút tình thì sao chàng lại không bỏ tất cả để ra đây gặp nàng? tại sao chàng lại để cho Lâm Nhi vội vã kéo nàng ra như thế? Có phải là vì Lâm Nhi đã thật sự là vị hôn thê của chàng rồi chăng? và họ chỉ muốn tìm nàng để bàn trả ơn nghĩa? không, không phải đâu, Hoài Bảo không phải là một hạng người ngu si đến như thế, chàng không thể nào có thể trở về với một người con gái đã từng bỏ rơi chàng! Nhưng tình cảm nào ai có biết được, khi yêu thương nhau rồi thì họ có thể bỏ qua và tha thứ tất cả lỗi lầm cho nhau. Nước mắt của Cát Lan từ từ rơi xuống đôi má. Nàng âm thầm rên rỉ “Hoài Bảo ơi, nếu đây là sự thật thì anh thật quá tàn nhẫn với em rồi. Tại sao lại phải cố tìm tung tích của em, để em mơ mộng, rồi lại để vị hôn thê của anh cho em một sự thật đau lòng như thế này”.

Lâm Nhi đã thấy những lời nói của mình đã có hiệu quả, nàng càng hào hứng nói tiếp:

- Đây, nếu mầy vẫn không tin lời tao nói thì mầy hãy nhìn xem nè! Chiếc nhẫn đính hôn của chúng tao đây này!

Lâm Nhi đưa bàn tay trái ra trước mặt của Cát Lan. Nàng cứ nhìn mãi chiếc nhẫn mang trên ngón tay của Lâm Nhi. Nàng

vẫn lắc đầu.

- Đây không phải là sự thật đâu!

Lâm Nhi bực mình, tháo chiếc nhẫn ra, để vào bàn tay của Cát Lan, nói:

- Mày nên nhìn cho kỹ đi! bên trong chiếc nhẫn có khắc chữ HB, và trái tim bé nhỏ cùng với chữ LN! Cái hột xoàn to như thế này thì tao làm gì có nhiều tiền mà mua cho chính mình, còn như nếu là người khác mua cho tao thì khắc tên Hoài Bảo làm gì!

Cát Lan chăm chú nhìn chiếc nhẫn đính hôn, rồi lại nhìn những hàng chữ bên trong, tim nàng đau nhói. Phải rồi, đúng rồi, tất cả điều là sự thật! Một sự thật đau khổ xé nát tim gan., nàng không muốn khóc cũng không được. Cát Lan vừa trả lại chiếc nhẫn cho Lâm Nhi vừa thút thít:

- Trả lại mày đây. Mày hãy yên tâm đi, từ nay về sau tao sẽ không bao giờ quấy rầy đời sống hạnh phúc của mày cùng Hoài Bảo đâu! Các người cũng chẳng nợ tôi gì cả!

Cát Lan quay đầu bỏ đi. Lâm Nhi níu áo của Cát Lan lại nói:

- Khoan vội đi Lan ạ, xin lỗi mày nhé!

Cát Lan lắc đầu, giọng buồn bã:

- Có gì đâu mà lỗi với phải!

Lâm Nhi móc trong túi ra một xấp tiền, nói:

- à, còn đây là một số tiền, anh Bảo nói sau khi buổi tiệc, hễ gặp mày thì đưa cho mày coi như là nợ nần giữa mày và anh đã trả xong đâu vào đó!

Lâm Nhi nhét số tiền đó vào tay của Cát Lan. Nàng nhìn số tiền ấy cảm thấy nóng giận vô cùng. Không ngờ Hoài Bảo lại khinh khi nàng như thế. Dù cho nàng nghèo đến nỗi phải đi ăn xin vẫn chẳng thèm cái số tiền đó đâu! Cát Lan hất tiền xuống đất và vội vã chạy thẳng về phía trước. Nàng muốn bỏ chạy để không phải chạm lấy ánh mắt khinh thị của Lâm Nhi, chạy như thế để trốn tránh sự thật. Minh Thái vừa vào được bên trong thì lại thấy Cát Lan đang chạy thẳng ra ngoài. Chàng vội chạy theo, to tiếng hỏi:

- Lan, mày đã gặp nó chưa, sao lại chạy ra ngoài?

Cát Lan vừa chạy vừa khóc:

- Chúng ta hãy về thôi anh à! mình không cần những đồng tiền dơ bẩn ấy đâu anh!

Minh Thái vẫn chạy theo sau.

- Mày làm ơn đừng có khóc nữa được không? vừa khóc vừa nói, tao chẳng hiểu gì cả! Tại sao mày lại nói cái gì tiền dơ bẩn hả?

Cát Lan không chú ý đến lời nói của Minh Thái. Nàng chạy ra phía ngoài, gọi liền chiếc taxi và ngồi vào bên trong. Minh Thái cũng nhanh nhẹn chui vào ngồi cạnh nàng, bực dọc nói:

- Mày làm ơn nói rõ mọi chuyện có được không? đã gặp nó chưa?

Cát Lan liền gật đầu, nước mắt vẫn tuôn chảy. Nàng yếu ớt nói:

- Làm ơn chở tôi đến khu Tong Lon...

Nói địa chỉ xong với bác tài xế thì Cát Lan lại ngồi thừ ra đó ôm lấy đầu khóc nức nở. Minh Thái lại cố gắng hỏi:

- Mày nín lại một vài phút nói cho tao biết rõ rồi khóc có được không? con gái hờ ra là khóc, bực thật!

Cát Lan thút thít:

- Họ đã đính hôn rồi!

Minh Thái không hiểu, hỏi:

- Ai?

Cát Lan ngược mặt lên gần từng chữ:

- Tống Hoài Bảo và Lâm Nhi! anh nghe rõ chưa? họ tìm em chỉ muốn dùng tiền mà đền ơn thôi! anh còn gì không hiểu chứ!

Minh Thái lắc đầu.

- Mày làm ơn kể rõ, tao thật sự không hiểu đâu! Tại sao nó lại đi lấy con nhỏ đã từng phản nó! Tao là đàn ông con trai, tao mà không rành cái lối suy nghĩ của mấy thằng con trai hay sao.

Cát Lan buồn bã lắc đầu. Nàng cảm thấy rất mệt mỏi. Phải chi nàng đừng nghe lời Mai và Minh Thái tìm đến để đối mặt với Hoài Bảo thì bây giờ nàng nào phải đau khổ như thế này. Cát Lan cố gắng thuật lại cho Minh Thái hiểu rõ tất cả.

Minh Thái bực dọc nói:

- Nếu cho tao gặp lại nó, tao sẽ đánh vỡ mặt nó ra cho mày xem!

Xe đã đến chỗ, Cát Lan vừa bước xuống vừa đau khổ nói:

- Anh đánh họ làm gì, chúng mình là những người nghèo thì làm gì mà gặp được họ để đánh với đập! Thôi anh đừng ở đó mà suy nghĩ viển vông nữa!

Minh Thái và Cát Lan đi vào nhà. Cát Lan thần thò từng bước, từng bước một lên thang lầu. Nàng lòng bảo lòng không nên rơi nước mắt cho con người tàn nhẫn như Tống Hoài Bảo nữa. Nàng đã nói khi xưa, những hoàng tử con nhà giàu thường là những người chẳng có tình yêu, không xứng đáng với nàng đâu. Tại sao nàng lại phải phung phí nước mắt cho hắn chứ. Cát Lan lau đi những giọt nước mắt và cố gắng bình tĩnh đi vào nhà. Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Cát Lan, Minh Thái không dám bỏ đi, chàng sợ nếu không có mặt ở nhà canh chừng, Cát Lan đau lòng quá sẽ làm nên chuyện đại đột. Chàng muốn khuyên nhủ em mình, nhưng lại không biết nói lời nào.

Cát Lan đi thẳng vào phòng, thay ra bộ áo ngủ rồi nằm yên lặng trên giường nhìn lên trần nhà. Bao nhiêu ngày sống trong mộng ảo, giờ nàng mới thật sự đã tỉnh, mọi chuyện đã được chấm dứt rồi. Bấy lâu nay nàng sống trong mơ mơ ảo ảo, cứ luôn bảo đó là một giấc mộng đẹp, nhưng lòng vẫn ao ước xa vời. Bây giờ thì nàng không còn gì để mơ ước nữa, hạnh phúc không thuộc về nàng, dù có đau khổ rả rời con tim, cái hạnh phúc kia cuối cùng cũng là của Nhi Nhi mà thôi.

Cát Lan vừa chạy ra khỏi Hội Trường thì Hoài Bảo vừa bước ra đối mặt với Lâm Nhị Ở bên trong phòng tiệc, lòng của chàng nóng như lửa đốt, không biết Tiêu Cát có ở bên ngoài đợi chờ hay đã bỏ đi rồi. Vì ba của chàng chưa hẳn hồi phục lại sức khỏe nên chàng đã không dám làm phật lòng cha, vì

thế mới nán lại lâu như thế này. Tiểu Cát, một cô bé có khuôn mặt dễ thương, ngây thơ, lại là một cô nhỏ Hường Dương thật thà, hồn nhiên, và tốt bụng. Chàng có nằm mơ cũng không dám mơ rằng Tiểu Cát là Hường Dương. Nhưng đó là sự thật, Tiểu Cát đã đọc những câu thơ nghịch đùa mà họ đã cùng nhau hòa hợp thành lời. Với giọng nói đó, chàng không còn gì để nghi ngờ nữa. Tiểu Cát chính là Hường Dương rồi. Tiểu Cát thật dễ thương quá, tuy gương mặt bơ phờ nhưng ánh mắt của nàng vẫn thật sáng và mơ mộng như ngày nào. Cô bé Tiểu Cát hạ tiện lời nói với chàng là Hường Dương hiền lành, tinh nghịch đấy mà.

Khi được mọi người không còn bu quanh chàng nữa, Hoài Bảo mới có thể thoát ra bên ngoài. Nhưng đã trễ mất rồi. Đứng nơi đó chỉ một mình Lâm Nhi Hoài Bảo nhìn chung quanh tìm kiếm.

Lâm Nhi nghiêng nghiêng đầu, vui vẻ nói:

- Anh có tìm cũng chẳng gặp đâu! Cô ta bỏ đi từ lâu rồi!

Hoài Bảo nhú mày.

- Tiểu Cát cố tình đến đây, tại sao lại bỏ đi!

Lâm Nhi nhún vai:

- Tiểu Cát của anh vì thấy thân phận thấp hèn nên đã bỏ đi, có gì là lạ!

Hoài Bảo chăm chú nhìn Lâm Nhi.

- Lâm Nhi, em đã nói gì với Tiểu Cát?

Lâm Nhi ra vẻ bình thản nói:

- Có gì để nói đâu!

Hoài Bảo lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Anh không tin! Lâm Nhi, anh nghĩ là em đã biết Tiểu Cát chính là Hương Dương mà anh đang muốn tìm, nhưng em một mực không cho anh biết, tại sao? Bây giờ anh hỏi em, Tiểu Cát tên thật là gì? nhà ở đâu?

Lâm Nhi cảm thấy rất buồn cười. Nàng hừ một tiếng rồi nói:

- Tại sao em lại phải nói cho anh biết?

Hoài Bảo vẫn nghiêm nghị nói:

- Vì em đã nợ của anh!

Lâm Nhi giận dữ nói to:

- Nợ của anh? anh Bảo, anh nên nhớ kỹ, chúng ta chẳng ai nợ ai cả! anh giúp đỡ cho tôi khi xưa thì tôi cũng đã dùng thể xác của mình giúp lại cho anh trong những lúc anh buồn bã về chuyện gia đình của anh. Bây giờ anh nói câu “em đã nợ của anh” nghe sao thật buồn cười quá. Anh tưởng anh giàu có là hay lắm sao? Bây giờ tôi chẳng cần dựa vào anh để mà sống nữa đâu. Anh đã ba lần bảy lượt sỉ vả tôi nhưng vì nghĩ đến đồng tiền nên tôi đã gục đầu chịu thua! nhưng bây giờ tôi biết là mình đã chẳng còn lại gì cả, thì nhịn nhục để làm gì nữa. Tổng Hoài Bảo, tôi cho anh biết, những thứ gì mà Lâm Nhi tôi không được thì không ai có thể lấy được! anh đừng hòng tôi nói ra tung tích Tiểu Cát của anh! Thật là buồn cười, cả tên thật của người ta anh cũng không biết mà lại nói lên hai chữ “yêu thương”!

Lâm Nhi bỏ đi. Hoài Bảo lắc đầu, tự nói với mình:

- Có thể là lỗi tại ta, ta đã vô tình biến đổi một Nhi Nhi hiền lành, trong trắng thành một Lâm Nhi quá nhiều tham vọng.

Khi mất bóng của Lâm Nhi, Hoài Bảo cương quyết nói:

- Lâm Nhi, những gì mà Tổng Hoài Bảo này muốn tìm, hẳn nhất định sẽ tìm ra!

Nhâm bước ra ngoài nhìn Hoài Bảo, nhỏ giọng hỏi:

- Chuyện đã thế nào rồi?

Hoài Bảo buồn bã lắc đầu.

- Tôi đã muộn một bước. Tiểu Cát chính là Hướng Dương. Khi tôi ra được ngoài này thì nàng đã bỏ đi rồi, có thể vì Lâm Nhi đã nói những lời không đẹp nên nàng đã bỏ đi mất rồi.

Nhâm liền bảo:

- Sao anh lại không chạy theo tìm kiếm, đến nhà cô ta nói rõ sự việc!

Hoài Bảo cảm thấy thất vọng vô cùng, chàng cúi đầu.

- Cả tên thật của nàng tôi còn không biết nói chi là chỗ ở!

Nhâm tỏ vẻ không hiểu:

- Vậy cái tên Tiểu Cát không phải là thật sao?

Hoài Bảo thở ra, vừa lê bước đi vừa buồn bã nói:

- Chỉ là cái tên do chính tôi đặt cho nàng. Một cô bé Tiểu Cát ngây thơ mang tâm hồn cao đẹp như một cành hoa Hướng Dương rực rỡ.

CHƯƠNG 16

Hoài Bảo thở dài, không biết làm thế nào để tìm ra được chỗ ở của Hường Dương. Sau khi biết được Tiểu Cát là Hường Dương thì lòng chàng càng cương quyết phải tìm cho ra chỗ ở của nàng. Chàng không muốn đánh mất đi hạnh phúc một lần nữa. Đầu óc bối rối, “phải làm sao đây, tìm bằng cách nào?” Chỉ có Lâm Nhi là người có thể biết được Tiểu Cát là ai, nhà ở nơi nào nhưng để gì Lâm Nhi chịu nói rõ cho chàng biết. Hoài Bảo lại lắc đầu, thở dài. Cùng lắm thì đi đến cầu khẩn Lâm Nhi, cần bao nhiêu tiền chàng cũng bỏ ra, chỉ cần Lâm Nhi cho chàng biết Tiểu Cát là ai, nhà ở nơi nào là đủ rồi.

Nhâm nhìn người bạn của mình cứ thở dài mãi, chàng lắc đầu, nói:

- Anh có thở ra mãi cũng chẳng làm được gì. Chúng ta đã rời hội trường rồi, bây giờ anh định đi đâu tìm? Theo tôi nghĩ chúng ta nên đi về nhà, ngày mai cứ đăng tin tìm người tiếp tục. Tôi nghĩ cô Tiểu Cát, Hường Dương gì đó sẽ nhẹ lòng mà thôi. Tôi cũng có thể giúp cho anh đi đến bệnh viện hỏi thăm...

Hoài Bảo bỗng nhìn lên với gương mặt đầy vẻ hy vọng. Chàng cắt ngang lời nói của Nhâm.

- Đúng, chúng ta nên đi đến bệnh viện ngay!

Nhâm tròn mắt ngạc nhiên.

- Để là gì? đêm tối như thế này không ai chịu nói chuyện với anh đâu, để ngày mai...

Hoài Bảo lắc đầu.

- Tôi không thể chờ đến ngày mai. Anh đừng nên hỏi nhiều, muốn thì cứ theo tôi.

Hoài Bảo liền gọi taxi và leo vào trong, Nhâm cũng vội vã leo vào ngồi cạnh Hoài Bảo. Chàng cho xe chạy đến bệnh viện. Nhâm chỉ biết lắc đầu. Vừa đến cửa bệnh viện, Hoài Bảo không vào mà nhắm hướng đi thẳng đến trạm xe bus. Nhâm càng ngạc nhiên hơn, nhưng vẫn yên lặng.

Hoài Bảo nhớ rất rõ từng lời nói của Hướng Dương, “ Em sẽ cho anh biết từng chi tiết của chuyến du lịch này nhé! Đến trạm xe bus đầu tiên, và chúng ta sẽ xuống xe khi xe bus ghé vào trạm thứ ba Sau đó chúng mình sẽ dùng xe điện đi đến nhà em”.

Hoài Bảo lí nhí nói:

- Đúng rồi, trạm xe bus đầu, ghé trạm thứ ba.

Nhâm thắc mắc.

- Anh nói cái gì thế?

Hoài Bảo không nhìn Nhâm, vừa đi vừa nói:

- Tôi biết đường đi đến nhà của Hướng Dương!

Nhâm càng kinh ngạc hơn.

- Tại sao anh biết được?

- Cô ta đã từng dẫn tôi đến đó!

Nhâm như hiểu ra.

- à, nhưng lúc đó mắt anh vẫn chưa nhìn thấy...

Hoài Bảo quả quyết.

- Nhìn không thấy nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ!

Nhâm vui cười nói:

- Vậy không gọi mau taxi, còn đi bộ làm gì!

Hoài Bảo lắc đầu:

- Không! phải đi bộ, chúng ta còn phải lên xe bus, xe điện, đi bộ!

Nhâm lắc đầu.

- Anh nói gì mà tôi chẳng hiểu! đi taxi có phải là nhanh hơn...

Hoài Bảo liền nhớ lại những lời Hướng Dương đã nói với chàng. Hoài Bảo vui cười nói với Nhâm:

- Anh nghĩ cũng giống như tôi, nhưng Hướng Dương, à không phải, Tiểu Cát thì lại không nghĩ vậy. Cô ta nghĩ đi như thế này thì mới vui hơn. Thôi nhanh lên, chúng ta còn phải tốn một đoạn đường đi bộ rất dài.

Nhâm vừa đi vừa cười, nói:

- Tìm người yêu kiểu này chỉ có ông tỷ phú Tống Hoài Bảo dám làm mà thôi.

Khi cả hai bước xuống trạm xe bus thì Hoài Bảo lại bắt đầu

đếm:

- 1, 2, 3, 4, 5...

Nhâm nhìn Hoài Bảo như nhìn một người điên đi trên đường phố.

- Anh lại làm cái trò gì đây?

Hoài Bảo không để ý lời nói của Nhâm, chàng cứ tiếp tục đếm.

-... 19, 20, đúng là trạm xe điện này rồi!

Hoài Bảo vội vàng đi vào, mua hai vé xe và cùng Nhâm bước lên xe điện. Mới vừa đến trạm thứ nhất thì Hoài Bảo lại xuống xe, chàng liền quẹo trái và cứ thế mà đi. Nhâm đuổi theo, nói:

- Tôi cứ tưởng là đã tới, bây giờ còn phải đi bao xa nữa?

Hoài Bảo lắc đầu:

- Tôi cũng chẳng biết, lúc đó tôi mù anh quên sao?

Nhâm liền kêu trời:

- Trời đất ơi, anh nói thật hay đùa với tôi đây? Cô ta không từng nói với anh là còn phải đi bao xa nữa à?

Hoài Bảo lắc đầu.

- Tôi có hỏi nhưng cô ta nói rằng không rành lắm vì rất ít khi cô ta đi bộ như thế này!

Nhâm than thở.

- Cái cô Tiểu Cát này cố tình hại đôi chân của tôi mà. Anh Bảo này, phải đi mãi như thế này hay sao? Tại sao không vào hỏi mấy người gần đây...

Hoài Bảo cần nhần.

- Sao anh lôi thôi quá, tôi không biết tên thật của cô ta thì làm sao mà hỏi. Nếu anh không thích thì cứ việc đi về.

Nhâm lắc đầu.

- Tôi thật chịu thua! Tại sao ta lại không mua hoặc mượn xe đạp...

Hoài Bảo liền nói:

- Đã khuya rồi, ai mà dám cho anh mua hay mượn xe đạp chứ. Thôi, chúng ta cứ tiếp tục đi bộ như thế này, tôi tin là sẽ tìm ra được chỗ của nàng.

Có vài chiếc taxi chạy ngang, Nhâm định đưa tay ngoắc vào nhưng Hoài Bảo lại không cho.

- Anh Nhâm! Chúng ta cần phải đi bộ, nếu không làm sao tôi nhớ lại cho được!

Nhâm nhúm mày, cần nhần.

- Anh vì tình nên cuộc bộ không mỏi chân. Tôi bỏ vợ bỏ con ở nhà cốc bộ theo anh, thấy đau bộ giò thì đâu có gì là lạ, tôi nghĩ chúng ta nên quay trở về...

Nhâm vừa đi vừa cần nhần mãi. Chàng mang cả chuyện ngày xưa còn đi học cần nhần với Hoài Bảo. Chàng cứ nói rằng chuyến đi tìm người này sẽ không bao giờ có kết quả tốt vì đi trong đêm tối thì không bao giờ tìm thấy mục tiêu.

- Anh Bảo à, tôi nói hao nước miếng này giờ mà anh có nghe không vậy? đi tìm cái kiểu này chẳng khác gì bảo người mù đi tìm chiếc xe...

Hoài Bảo vừa đi vừa buồn cười.

- Bảo người mù đi tìm xe làm gì?

Nhâm cũng cười cho lời nói của mình.

- Tôi cũng chẳng biết. Nhưng nói tóm lại anh tìm cái kiểu này, đi hết con đường cũng chẳng tìm ra, trừ khi cô ta đứng bên ngoài chờ đợi, khi gặp anh thì cô ta gọi to... Tống Hoài Bảo, anh muốn tìm tôi hả?

Hoài Bảo lắc đầu:

- Anh đừng có cần nhần nữa được không? càng nói thì tôi càng cảm thấy mình đã đi lạc đường rồi, chắc phải đi trở lại rồi bắt đầu lại từ...

Nhâm hoảng hồn.

- Cái gì? đi trở lại từ đâu hả? không nói chơi chứ? anh muốn thì cứ đi, tôi về ngủ với vợ với... Ui da! đầu của tôi bể nát rồi.

Nhâm đã đụng vào một miếng ván, chàng ôm đầu la thật to Hoài Bảo chăm chú nhìn Nhâm. Chàng nhìn Hoài Bảo tức giận nói:

- Cũng tại anh thôi! bạn với bè. Xem dùm tôi coi cái đầu có sưng nhiều không...

Hoài Bảo bỗng cười to, nói:

- Đã đến rồi, đến rồi!

Chàng nhớ lại lời của Hướng Dương nói: “Xin lỗi nhé! em quên báo trước cho anh biết là có tấm bảng treo nơi này. Ông ta chủ nhà này treo cái bảng đó là cố ý để người ta đụng vào rồi bảo thời vận xấu, hãy vào nhà ông ta mà xem bói tướng. Qua cái đầu anh vừa chạm thì là khu nhà của em ở. Nhà em ở mãi tận trên cao!”

Nhâm không tin được những gì đã nghe. Chàng hỏi:

- Anh Bảo, có thật hay chơi? Sao anh biết là đã đến?

Hoài Bảo vui cười, nói:

- Tôi chắc với anh trăm phần trăm là chúng ta đã đến rồi. Anh Nhâm, hãy giúp tôi một việc nữa nhé. Bây giờ anh hãy gọi taxi đi về, xuống phố tìm mượn cho tôi một chiếc xe ngựa nhé, nếu mượn không được thì cứ mua dùm cho tôi, nhớ phải lựa một chiếc thật đẹp đấy nhé. Nhớ bảo người lái xe ngựa đến nơi đây ngay!

Nhâm nhúm mày.

- Nhưng anh phải cho tôi biết vì sao...

Hoài Bảo vui vẻ vỗ vai bạn.

- Sau này tôi sẽ kể cho anh biết rõ mọi chuyện. Bây giờ thời gian rất quan trọng với tôi, đừng thắc mắc nữa, hãy đi làm giúp tôi nhanh lên. Hy vọng là tôi sẽ thuyết phục được nàng.

Nhâm vẫn không đi, đứng đó nói:

- Tôi thấy thì...

Hoài Bảo vội vã nói.

- Đừng có thấy hay nghĩ gì cả, bộ anh không muốn về ngủ với vợ hay sao? hãy nhanh tay giúp tôi xong đâu vào đó rồi anh sẽ tự do đi về ngủ...

Nhâm vui cười cắt ngang lời của Hoài Bảo.

- Cái thằng bạn này! Thôi được rồi. Anh cứ lên tán tỉnh người yêu của anh, tôi sẽ giúp anh mọi chuyện. Hy vọng cô ta thật sự Ở chỗ này, lần sau anh mà đi tìm người yêu cái kiểu này nữa thì chẳng có mặt tôi...

Hoài Bảo nóng lòng nói:

- Anh đi nhanh lên đi!

Khi Nhâm gọi taxi và đã vào trong xe thì Hoài Bảo bắc đầu bước vào khu nhà của Cát Lan. Chàng nhớ đến lời nàng nói, “Em đã nói chỗ em ở nghèo lắm, không có thang máy để dùng đâu. Anh cứ hát một bản nhạc “Tình trong Giấc Mơ”, khi hát hết bản nhạc thì anh sẽ đứng trên tầng lầu mà em ở đấy!” Hoài Bảo bắc đầu hát.

Trong một giấc mộng tình

Em là cơn gió mát lòng

Thổi rung tất cả lá rừng

Em là dòng nước trữ tình

Soi trong tất cả cánh đồng đời anh

Yêu em anh trao cả tâm hồn

Không em, anh chẳng biết tình yêu

Không ngày hôm ấy đời thành ra sao

Anh mơ thấy cảnh thần tiên trước mặt

Hai chúng ta cùng bước dưới hàng cây...

Vừa chấm dứt bản nhạc, Hoài Bảo liền dừng lại. Chàng nhìn một dãy nhà trước mặt. Trống ngực đập dồn dập. Đứng rồi, nhất định đây là từng cửa nàng rồi, nhưng căn nào mới là của nàng đây? Giờ đã khuya rồi, cứ gõ cửa như vậy, quấy rầy người ta, nếu không phải căn trọ của nàng thì họ sẽ gọi cảnh sát bắt chàng không? mặc kệ, đến đâu thì đến, chàng chỉ muốn được nhìn Hương Dương, cô bé Tiểu Cát của chàng ngay bây giờ mà thôi. Hoài Bảo gõ căn đầu tiên và hội họp đứng chờ.

Cát Lan nằm trong phòng muốn được yên lặng. Nàng muốn ngủ một giấc rồi sáng mai thức dậy, nàng sẽ trở về với cuộc sống đơn độc của mình. Nàng sẽ cố tỉnh mộng và sống một cuộc sống không tình yêu không buồn phiền. Tiếng gõ cửa làm nàng giận dữ nói:

- Giờ này mà vẫn còn người đến quấy rầy ta! Còn anh Hai nữa, mới nói với mình là ở nhà mà sao chẳng chịu ra mở cửa!

Tiếng gõ cửa lại vang lên. Cát Lan bước xuống giường, đôi mắt vẫn còn đỏ vì một trận khóc vừa qua. Nàng bước ra phòng khách, nhìn vào phòng Minh Thái, thấy chàng ngủ say sưa. Cát Lan bỗng buồn cười, nói:

- Vậy mà bảo ở nhà canh chừng mình. Ngủ say như chết, tiếng gõ cửa to như vậy mà không nghe nói gì tới cái tự tử của mình, chẳng lẽ vừa la làng vừa cầm dao tự tử hay sao?

Cát Lan vẫn nụ cười trên môi bước đến mở cửa. Nàng không thể tin tưởng vào đôi mắt của mình. Cánh cửa mở rộng và

đứng trước mặt nàng là một Tổng Hoài Bảo bằng xương bằng thịt đây mà. Cát Lan nhắm đôi mắt lại rồi lại mở ra to tròn nhìn Hoài Bảo. Mọi sự kinh ngạc đều hiện rõ trên khuôn mặt ngây thơ của nàng. Hoài Bảo nhìn Cát Lan say sưa nói:

- Tiểu Cát, Hướng Dương, em không thể nào tránh né anh cả đời được đâu nhé.

Nói xong chàng vội ôm nàng vào lòng cúi xuống. Cát Lan vẫn còn ngạc nhiên, vì Hoài Bảo quá nhanh nhẹn nên nàng không thể nào làm gì khác hơn là ngã người vào lòng Hoài Bảo. Toàn thân của nàng như tê cứng. Hoài Bảo ngẩng đầu lên nói:

- Em thật sự bỏ quên anh rồi sao? anh cứ tưởng em đã yêu anh như anh cũng đã yêu em.

Cát Lan lùi ra sau vài bước, lí nhí nói:

- Anh tìm đến đây là gì? Cả hai người... các người còn muốn gì nữa... tôi đã nói không cần trả ơn trả...

Hoài Bảo nhào tới nắm chặt đôi tay của Cát Lan, ấm giọng nói:

- Không cần biết Lâm Nhi đã nói xấu điều gì về tình cảm của chúng ta với em! Em đừng tin cô ta, anh vẫn nhớ và thương quý em vô cùng.

Cát Lan lắc đầu, đôi mắt nhòa lệ, nàng run giọng nói:

- Vậy còn chuyện đính hôn của anh và Lâm Nhi thì sao? chiếc nhẫn kia cũng là giả hay sao?

Hoài Bảo liền lắc đầu, tay vẫn giữ chặt lấy Cát Lan.

- Anh và cô ta chỉ là bạn mà thôi. Chỉ có thằng điên mới trở về

với một mối tình chẳng gọi là tình như thế. Hiện giờ ở trong anh, chỉ dạt dào tình yêu anh dành cho em mà thôi, Tiểu Cát ạ!

Cát Lan bỗng cảm thấy mình thật sự đang trong giấc mộng. Nàng sợ khi tỉnh mộng rồi, Hoài Bảo sẽ biến mất và chỉ còn lại mình nàng nằm cô đơn trong gian phòng trống trải. Nhưng đôi mắt sáng ấy, khuôn mặt đáng yêu kia đang rõ ràng trước mặt nàng. Đây đúng là sự thật chứ chẳng phải chiêm bao, mộng tưởng. Cát Lan yếu ớt hỏi:

- Thật không?

Lòng của Hoài Bảo như reo vui. Chàng ôn tồn nói:

- Thật mà, em không biết là anh phải cực khổ thế nào mới tìm ra em đấy nhé. Anh không để cho em trốn anh nữa.

Cát Lan vui buồn lẫn lộn, nàng thở thê:

- Em nào có muốn trốn anh đâu, vì là một cô gái nghèo hèn thì làm sao xứng với...

Hoài Bảo, giọng vẫn ôn tồn nói:

- Anh yêu em trước khi nhìn thấy được là em đẹp xấu thế nào. Trong lòng anh, em là cô gái giàu nhất thế gian. Em đã mang đến cho anh biết bao nhiêu là hạnh phúc. Nói rõ hơn là em đã cho anh một tình yêu trọn vẹn, lần yêu là một lần giàu. Em có yêu anh không?

Cát Lan nhìn lên đôi mắt trong sáng của Hoài Bảo. ánh mắt đó đã bao lần làm nàng cảm thấy như thấu cả tim gan của nàng. Hôm nay đứng trước căn nhà của nàng, đôi mắt trong sáng ấy chưa chan bao nhiêu là tình cảm, hiện rõ cái nhìn

hạnh phúc mà chàng đã nói. Nàng bỗng cảm thấy mình là người giàu nhất thế. Cát Lan ra vẻ nũng nịu nói:

- Anh đừng gạt em nữa, cả cái tên của em anh còn không biết thì anh làm sao biết được có yêu em thật hay...

Hoài Bảo vội vàng đưa tay che miệng nàng lại, vui vẻ nói:

- Anh còn chưa trách em, sao em lại dám trách anh! Cô bé nói yêu anh mà cả tên họ địa chỉ nhà cũng giấu kín. Bây giờ cho anh biết rõ tên được không?

Cát Lan vui vẻ nói:

- Là Cát Lan!

Hoài Bảo giả vờ không nghe, hỏi lại:

- Cát gì.. Cát gì hả?

Cát Lan ra vẻ giận hờn, nói to:

- Cát Lan, là Cát Lan... anh nghe rõ chưa hả?

Hoài Bảo vui cười nói:

- Thì ra là Cát Lan, tên đẹp như thế mà sao khi anh hỏi đến em lại không dám nói? Cát Lan, Cát Lan... đẹp lắm!

Cát Lan tay vẫn nằm trong tay của Hoài Bảo, vui đùa

- Anh khen tên hay khen người vậy?

Hoài Bảo vui vẻ nói:

- Cả hai! Cát Lan, tên này đẹp nhất trong hết các tên mà em đã có.

Cát Lan lắc đầu.

- Nhưng em lại thích cái tên “Tiểu Cát” mà anh đã gọi.

Hoài Bảo kéo Cát Lan vào lòng thủ thỉ:

- Tiểu Cát, em là cô gái rất đặc biệt, có biết là anh nhớ em mỗi ngày hay không? trong giấc mộng chỉ mơ có ngày gặp lại em, ôm em trong vòng tay của anh như thế này.

Hoài Bảo nhìn Cát Lan, rồi lại cúi xuống, cả hai trao nhau một nụ hôn thắm thiết và để hồn bay bổng quyện vào nhau. Một lúc sau, bất giác Hoài Bảo nhìn lên, vui vẻ nói:

- Em có thể ra ngoài với anh một lát được không?

Cát Lan nhìn chàng ngạc nhiên.

- Đã khuya rồi, anh còn định đi đâu?

Hoài Bảo nheo mắt hỏi:

- Em tin anh không?

Cát Lan liền gật đầu. Đôi mắt chứa đựng thật nhiều niềm vui, nói:

- Em tin anh! đi đến đâu em cũng bằng lòng, miễn có anh bên cạnh.

Hoài Bảo liền hối thúc:

- Vậy chúng ta nhanh lên.

Cát Lan quay lại đóng cánh cửa. Cửa vừa đóng kính, Hoài Bảo liền bế nàng lên, vui vẻ nói:

- Em phải ôm cho thật chặt đấy nhé, nếu không chúng ta té đau là tại vì em đấy.

Cát Lan vui cười yên lặng. Nàng thả mình nằm trọn trong vòng tay của Hoài Bảo như thật tin tưởng đôi tay rắn chắc của chàng. Vừa đứng dưới đường phố, Cát Lan nhìn lên thấy phía bên kia đường một chiếc xe ngựa thật xinh đẹp, nàng đưa mắt nhìn Hoài Bảo, vẻ thắc mắc. Chàng như hiểu được sự thắc mắc của nàng nên ôn tồn nói:

- Để anh kể cho em nghe câu chuyện cô công chúa lọ lem nhé. Nhưng anh thì giỏi hơn em, vừa kể vừa cho em nhìn thấy trước mắt.

Đôi mắt của Cát Lan nhạt nhòa nước mắt. Hạnh phúc thật sự đang ở cạnh bên nàng đây mà. Hoài Bảo đã nhớ rất rõ những mơ ước của nàng. Hoài Bảo nhìn vào đôi mắt của người yêu, chàng thấy rõ nỗi niềm hạnh phúc. Hoài Bảo bế người yêu lên xe, vui vẻ nói:

- Cô công chúa đẹp nhất của lòng anh!

Phía trên lầu, ông nội của Cát Lan đứng nhìn ra cửa sổ. Cát Lan ngược lên bắt gặp nội đang nhìn mình. Nàng vui vẻ nói thật to:

- Nội vào trong nghỉ đi, con đi lát sẽ về. Nàng vui vẻ quay sang Hoài Bảo, nhỏ nhẹ nói: - Ông nội của em đó, em còn có anh hai nữa.

Hoài Bảo nhìn về phía trên lầu, vui vẻ gật đầu chào ông của nàng, nói to:

- Con xin chào ông, xin cho phép con mời Lan đi dạo phố ạ!

ông nội của Cát Lan bỗng nói:

- Một câu chuyện thần thoại... Một tình yêu trọn vẹn...

Cát Lan vui vẻ nói thật to:

- Ông ơi, con đã tìm được hoàng tử của mình rồi. Ông yên tâm vào nghỉ đi, lát con sẽ về.

Hoài Bảo vui vẻ ôm Cát Lan vào lòng. Chàng cúi xuống trao nàng một nụ hôn nóng bỏng. Chàng mãi sẽ không bao giờ quên được phút giây này. Cát Lan mơ màng dựa vào lòng của Hoài Bảo, mắt nhìn phía trước, những ngôi sao lấp lánh tỏa sáng khung trời rộng. Nàng không cần biết đây là mộng hay thật, nàng chỉ biết mình là người hạnh phúc nhất trên cõi đời này. Mùa xuân! ôi một mùa xuân thật ấm, giấc mộng thật tuyệt vời.

Hết